



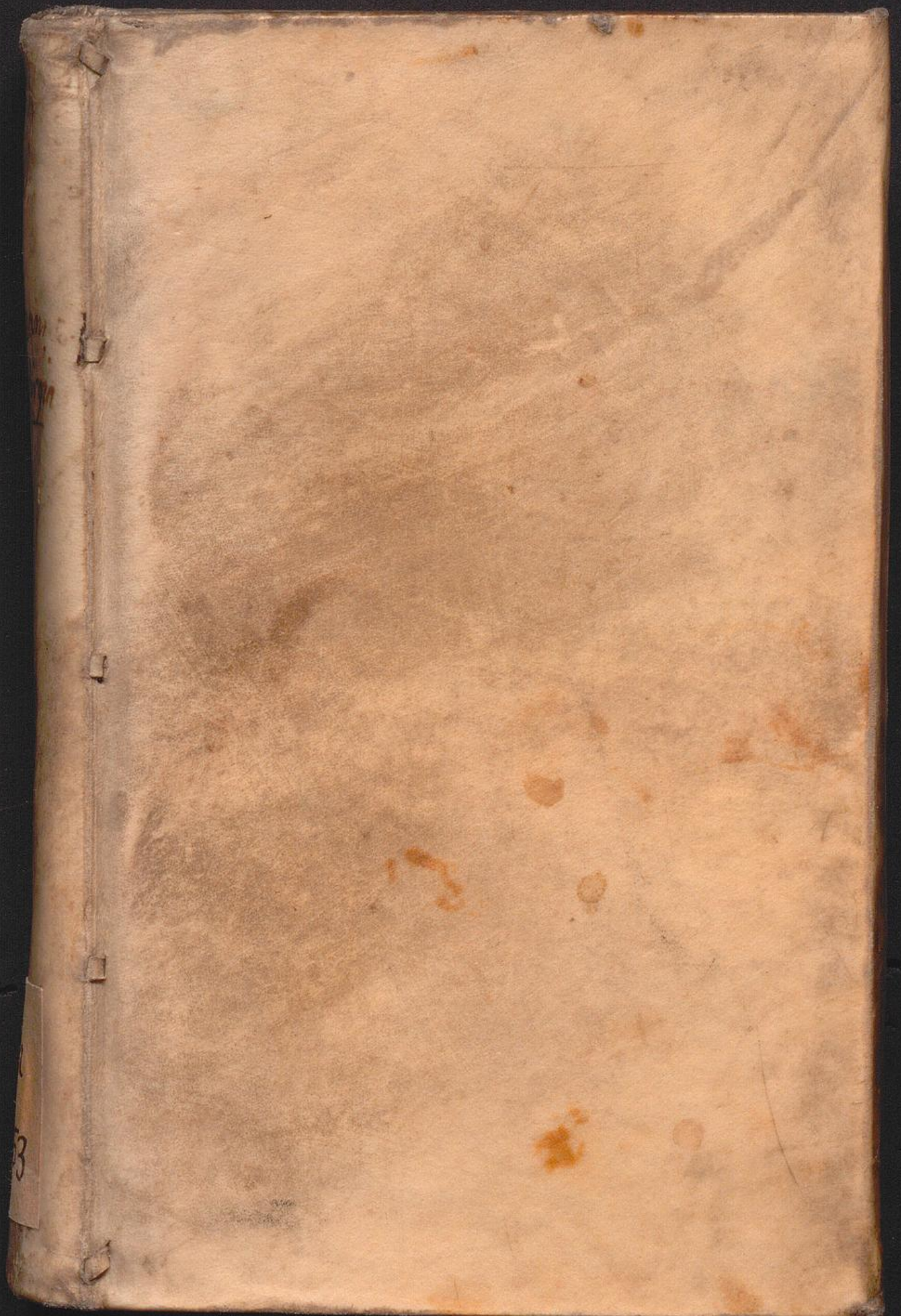
UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

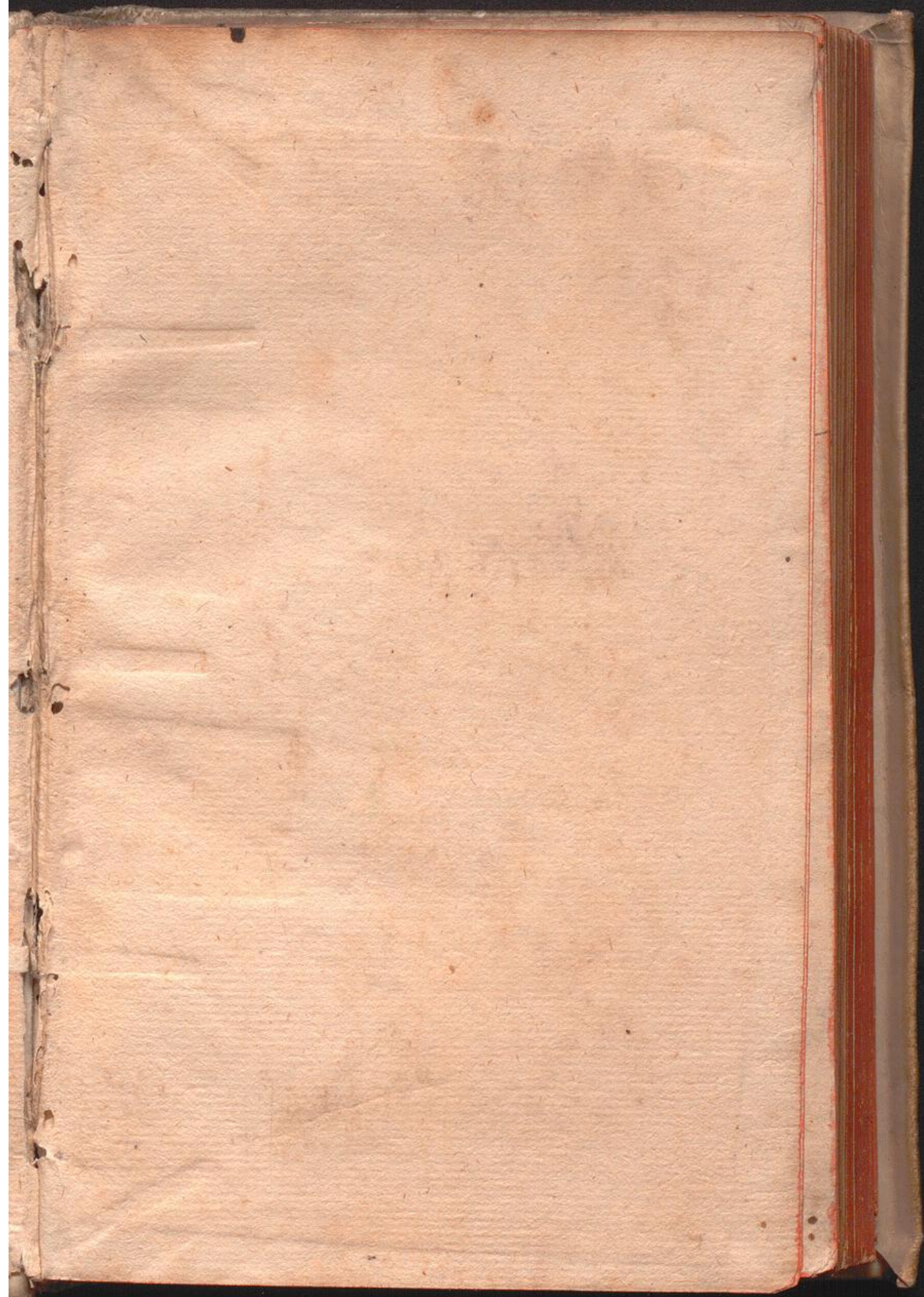
Lovany, 1642

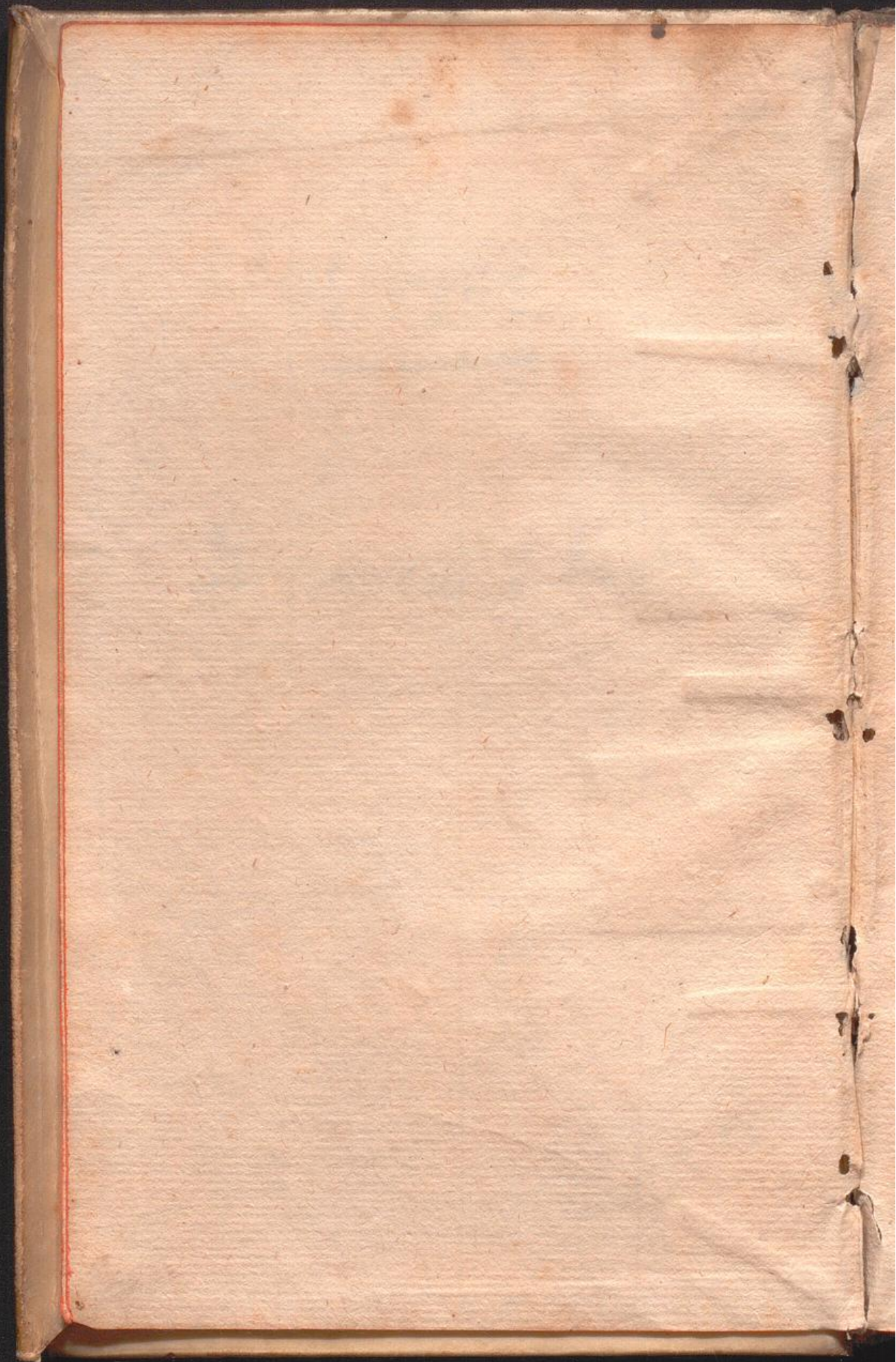
[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

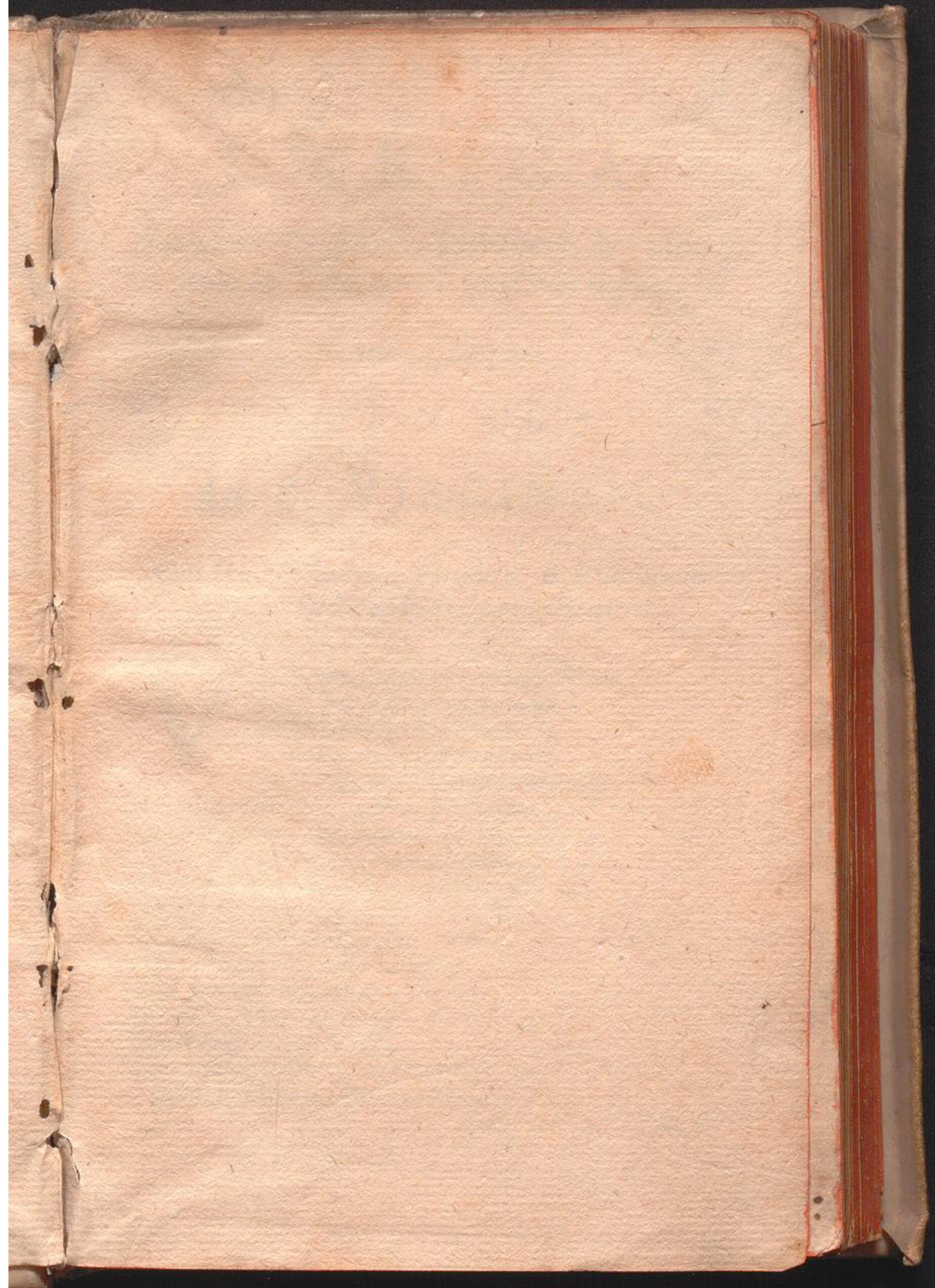


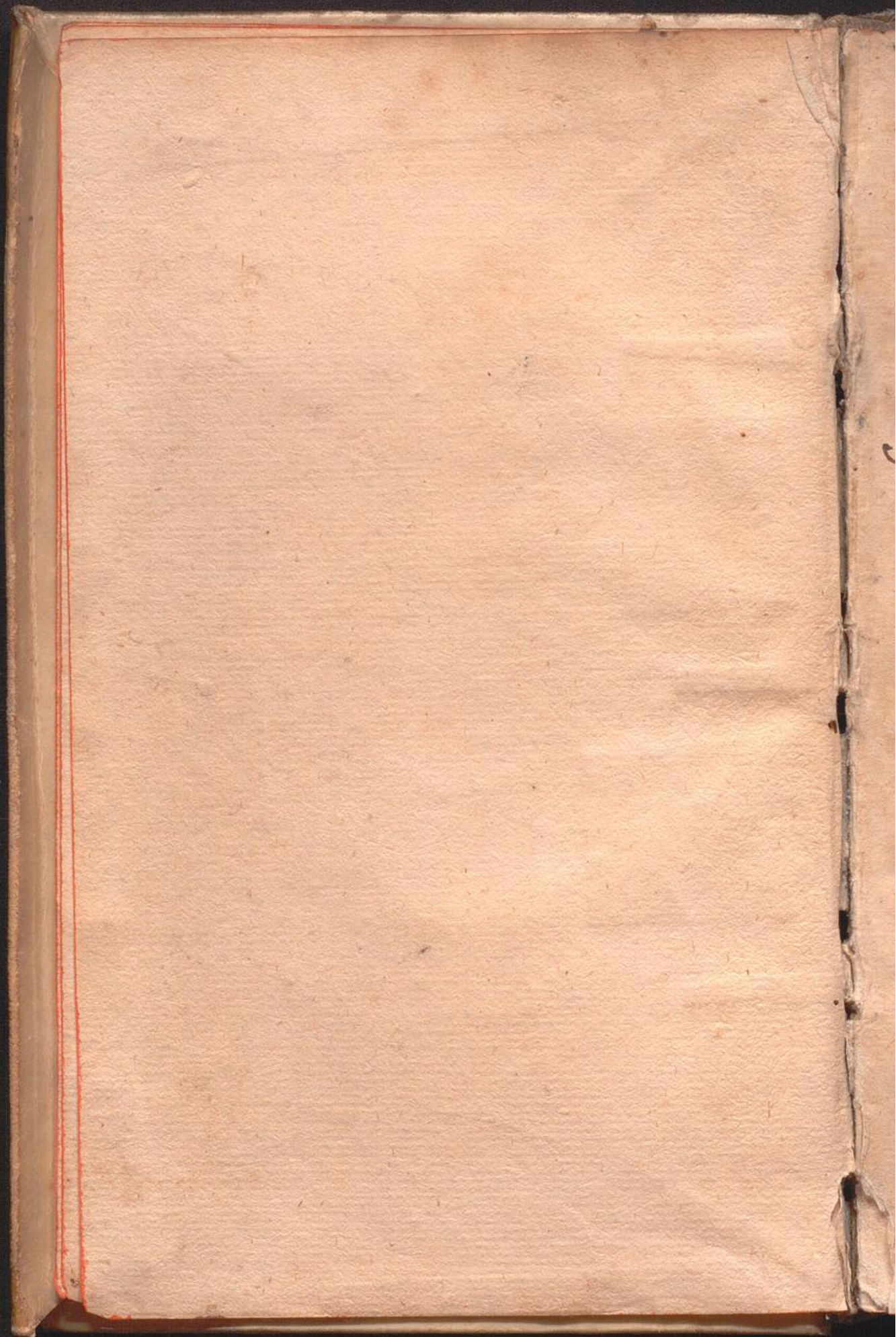
Ph. 5853.

Phosphor sine J. Bagit.









11 pro Syntaxi.

LYRICA.

Ioannes in utero Elisabeth horosco-
pum B. Virgini uti vates designat.

Collegii

Hendecasyllabum.

Paderani

Soc.

I O A N N E S

Jesu

Ad B. VIRGINEM.

Qui spectat in caelo Virginem & Puerum in
gremio stellatos sub coronis astrigeris.

V In signem genescim tuam sequestram
Fati, si modo sit per astra fatum?
Est ut sidera litterata doctis
Te nunc erudiant suis figuris,
Quas caeli vitreum notat volumen,

Est astrum puer hic, parens & astrum,
Cui sol in niveo sinu recumbit,
Et circum famulae micant per orbem
Stellae, & stelliferam struunt coronam.
Exsultant Hyades, pari sorores
Plausu Pleiades chorum reuoluunt.
Quo nil nobilius, venustiusue.
Est hic ut dubitem tamen; paellus
An donat iubar, an recepat astris?
Qui spargit radios sinu parentis,
Quod non ille iubar redonet astris?
Quo nil lucidius tot astra spectant.

A ij

Et nã

Et nil vberius fluit per orbem,
Qui sic astrigeram Dei parenti
Designat gremio latens coronam,
Et qui iam loquitur perenne Verbum,
Quod nunc est, fueritque eritque semper,
Ac Verbi genesis per astra figit,
O quam lumine perspicace magnum,
Solers Astrologum facit puellus!

Beatae Virginis horoscopus,
Cuius in sinu Leo recumbit.
Spes ad Ioannem Baptistam.

Iambicum & Anacreonticum.

M Ihi vel ipso sole perspicacior
Magnae parenti fige dux horoscopum,
Domumque signa conscio
In asterismo prouidam.
Fastisque fandis sera quid vahat dies,
Dic quid theatro caeruleo & Diuum domo
Praesagus aether vspiam
Miri nouique parturit?
Hic perspicax futuri
An ominaris augur,
Felice de venustae
Horoscopo parentis
Quod prosperum sit orbi?
Saturne quod maligno
Teter minaris astro,
Benigniore lenit
Id Iuppiter sub astro?
Aut Martios furores
Venus marita Marti
Attemperat suavi
Frangens minas caello?
Nil tale Virginali

Solpar?

Sol parturit sub ortu;
Quid ergo ! dic, amabo,
Favor Iouis, Venusque
Valet inane nomen.
Nunc ipsa cerne, caelo
Tonantis ira dormit,
Leoque qui Leonis
Iam nil Amor reliquit,
In Virginis saui
Sinu, sinu recumbit.
Et Virginis decorae
Sol in domo perennat.
Ut aureum renascens
Pax saeculum reducat,
Et qui diu minaces
Leo recudit iras,
Stans ferreos in unguis,
Aheneosque dentes,
Exasperans in hostes,
Nunc agnus in benignos
Cor induens amores,
Vivat parens parentia
Reoque Adae nepoti
Salus, Amor, voluptas,
Suauitas, venustas.
Et vita vena vitae
Ac fons beatoris,
Perennitasque gaudi,
Et gaudium perennans.

Zacharias Ioannis nomen scribit.

Iambicum.

Arcana sensa mentis interpret stilus
Cerae loquaci credit, & iubet loqui
Dum vincta muto lingua palpitat specu.

A ii)

Parasne

Putásne scribis , ac Ioannem notas ?
 Manu diserrâ hanc exprimit vocem Nilus.
 Mutâ hac tabellâ num quid eloquentius ?
 Vox ipsa Verbi sub stilo hîc cœpit loqui.

Aliud. Ad Zachariam.

Iambicum.

Quod ore fari nescias,
 Manu loqui stat æmulâ,
 Testis pugillar ceræum,
 Vocisq̄ue nomen exprimis.
 Sic fræna, quæ ceu ferreo
 Linguam coërcent vinculo,
 Dissoluis, ac os expedis
 In Verba, verba libera.
 Nascens parentem sic puer
 Infans magister erudit.
 Vox ille, nescis ? nuncia
 Verbi, Deiq̄ue conscia,
 Qua non sit vlla doctior,
 Nec vlla sit facundior,
 Quæ dat vel elingues loqui.

Ioannes cum matre sua inuisit B. Vir-
 ginis Filium , interim inter-
 currit agnus.

Anacreonticum.

Vbi puer puellum
 Inuisit, & reuisit,
 Ac mutuos ad ignes
 Conspirat hinc, & isthinc
 Concors amoris ardor:
 Tunc agnus inter errat,

Luditq̄ue

Luditque, blandiensque
 Balat, fugit, reditque,
 Ut agnus inter agnos.
 Blando gemellus agno
 Adludit & puellus,
 Cui purior Decembri
 Candor nitet pruinâ,
 Candor nitet ligustro.
 Adrisit vtriusque
 Præsens parens puelli.
 Dixitque, qui niuoso
 Par lilio renidet:
 Hic agnus ut gemello
 Æquus nitor stat agno!
 Par puritas, amorque
 Candor, decor, voluptas,
 Par innocentiaque
 Ut candet hic imago!
 Blandis vibrans ocellis,
 Blandis bibens labellis,
 Tot suauitates,
 Et tot suauitates,
 Quæ nil fiet secundum,
 Quantum beatorum:
 Est vspiam parentum,
 Est istud in gemello
 Agno videre, quali
 His agna mater agnis
 Nunc gaudio liquefcit!

Ioannes Christum adloquitur.

Iambicum dimetrum, & Anacreonticum.

Vox ipsa vocis expers,
 Facundus ille magnæ
 Vates, Elisæ filius,
 Varumque princeps gloria
 A iiij

Supplex

Supplex cliens I E S V
Accumbit, vt parenti,
Audetque Verbo Vox suo
Loqui, Magistroque optimo,
Et ad suum nitere
Pernox lucerna solem.
Et mirer hæc, si protinus
Decrescat, imparque occidat?
Quid? ad suum lucerna
Solem diu perennet?
Sed clariori Numinis
Vinci lucernam lumine,
Et immori dici,
Laus pænè par triumpho.

Epòs xxi 'Avlépws id est, mutus amor
Christi & Ioannis Pueri certant,
vter cum lacrymis suavius
illinat osculum.

Trochaicum purum.

P Ar 'Epòs xxi 'Avlépws
Frater, atque candidæ
Stirps gemella gratiæ
Bella cerne, bellulis
Ora iungit oribus,
Lacteamque suauium
Imprimens venustulis
Hinc, & hinc labellulis
Aln. al. bat gaudia.
Dic, amabo paruulus
Hic vter suavius,
Dulciusque basium
Pignorat, quod omnibus
Suavius sit osculis.

ERVI

Est vt inde nobili
Fronde, flore, termite
Dulce, dulce præmium
Digna dote gratia,
Et Charis venustula,
Carpat, idque gloriæ
In decora pignora.
De rosaque cinnamoque,
Lilioque Balsamoque
Sparsa, siue nardino,
Queis nihil suauius,
Et nihil venustius.
His *Ἐπὸς* & *Ἀντίεπὸς*
Ludat, idque mutui
Ex honore muneris.

AD CHARITEM,

Vt alterutri fratri coronam decernat,

Diuā pulchra, Diuā blanda,
Diuā grata, Diuā iustis
Præses & parens coronis,
Frater vt vides, gemellus
Pulcher hic, & ille pulcher,
Suavis hic, & ille suavis,
Dignus hic, & ille dignus.
Fronde, flore, spe coronæ,
Atque amœniore dono.
Sed tamen suauiori
Hic *Ἐπὸς* prior labello
Suauium dat *Ἀντίεπὸς*
Ocupatque spem coronæ,
Ἀντίεπὸς *Ἐπὸς* blandum
Ipse suauibus labellis
Osculum quidem reponit,
Alteri nimis sed impar,
Dux *Ἐπὸς* parensque amorum

Cui nouum dein redonat
Osculum croco, cypero,
Lilio, rosâ, thymo que
Cinnamo que balsamo que
Suauius, venustius que.
Quale nec columba concors
Candido viro maritat.
Siue nupta concha concha,
Purpurante fert labello.
Vnde prima laus 'Epori,
Ipse quin vel vltro cedit
'Avlêpas suo parenti.
Cui suæ decus salutis.
Debet, ac suos amores
Nonne cedit & coronam
Inde sed nouum reposcit
Suauium, suo que amori
Premium, decus que honori.

'Epos Christi Pueri & 'Avlêpas Ioan-
nis itidem Pueri in mutuos amoris
vsus facibus colludunt, tandem
'Avlêpas suam 'Epori lam-
padem tradit.

Iambicum & Anacreonticum.

EN 'Epos, & 'Avlêpas
Ambo pares gemelli
Et hinc & inde lufitant
Ceu blanduli columbi.
Dextrâ gemellas tranfferunt
Pares vtraque tadas.
Et hic, & ille ventilat
Claram facem per ymbas.

Quis

Queis aureum ceu nobili
Iubar coruscat astro,
Lux insolens hinc diditur
Cœlo falso soloque,
Tædis sat his ut luserint
Pulchris amoris armis.
'Epos gemellusque 'Aylépos?
Queis nil magis venustum,
Tum frater alter lampada
Fratri suo relinquit.
Sic quam faciem dat 'Aylépos,
'Epos sibi reseruat.
Quæ clara pulchro sidere
Lustrat perennis orbem.

Pietas inuitat omnes Nymphas, ut
Ioanni Pueri imponant coronam
floream melleis guttis rorantem,
vnde sit illi eloquentiæ
suauitas.

Anacreonticum.

A Deste vos venustæ
Nymphæque Gratiæque
Et roscidæ Napææ.
Quas tot pater dierum,
Pater decorus auro
Sol, roscidâ sub aurâ
His educavit oris.
Huc & Dryas virentem
Sed iam soluta crinem,
Ut sic piæ sorores,
Nymphæque, Gratiæque
Dryas, simul Napææ
E lilio thymoque

Rosæque

Rosâque cinnamôque
Pulcherrimo puello
Pulchram struant coronam,
Caputque fronde cingant
Quæ depluat rosarum
Succos, fauos, crocosque
Et nectaris medullam,
Quam liber hauriatque
Puer venustiorum
Dux ille Gratiarum,
Ut indidem Suadæ,
Suautes fauos refundat
De morido labello,
Ceu balsamo rosâque,
Et aridæ salubrem
Huc accolas arenæ
Inuiter ad liquorum,
Ab lymphidis lauacris,
Queis sit nitor decoris
Decorque sit nitoris
De corde puriori,

Ioanni in deserto agenti etiamnum
Puro Amor commendat
feras e domandas.

Trochaicum Purum.

DVx Amor vijs, & audax
Solitudinis viator
Pardales, tigres vel vrsos
Et leas, simul leones
Ignipes eques corelscas
Ad faces, subsque fracnos
Iam docillimos adurget
Ire qua lubet viatim,
Stare quâ lubet domatim,
Se stitit sed ille tandem

Ad pijs specum puelli,
Dulce fert aue benigno
Ore tum puer puello,
Risit alter, & benigno
Par reponit ore salue,
Obuias ruens in vlnas,
Obuios ruens in ignes,
Cui de hinc Amor demandas
Credidit tigris, leones,
Pardales, trucesque pardos,
Ludit ille, frænat ille,
Flectit ille, frangit ille
Sub lupis, suisue habenis,
Et iubet, feræ suaves
Moribus suis amores
Induant minasque ponant,
Videris feras magistrâ
Sub manu, putabis agnos,
Et pares suo magistro
Acumulæ decore vitæ.
Quos prius scelestâ Circe
Efferauit in feroces
Imperus minas furores.

Amor Ioannem Etiamnum Puerum
in specu delitescentem deprehendit
Vox Amoris.

Anacreonticum.

Q Vem quolibet sub astro,
Et quolibet sub autro,
Venor sagace curâ,
His secubar latebris,
Suberrat his cavernis,
His dormit in tenebris.
Venustulus puellus,

Suauissimus

Suauissimus puellus,
 Puellus ille Verbi
 Vox, & disertus index:
 Quid, me latet fugitque
 Hoc irreperit antro
 Sub deuo puellus?
 Quid? veritas reposcet,
 Ceu vanitas latebras?
 Heus tu pater dici
 Fulvâ comâ renidens
 Cedò iubar diurnum,
 Facemue noctilucam
 Phœbi soror niuali
 Manu mihi ministrâ,
 Ut auis in umbris
 Hunc quæritem puellum,
 Sed quid facem requiro?
 Nil hac opus, vel astro.
 Sese ipsa nonne pernox
 Lux indicat per umbras,
 Sibi micat lucerna,
 Sibiue Vesperugo,
 His abditus cavernis.
 Ut sit micans vbiuis
 His noctis è tenebris
 Augur iubar dici,
 Diesque parua nocti,
 Lunæque par imago
 Sed igne parciori.

Ioannes melle agresti vescitur.

Anacreonticum.

T Vis puer suave
 Mel deliquescit vdo
 Ceu de fauo labellis,
 Et indicâs I E S Y M.

Quam

15

Quàm tu sapias ! venustum
Signas Iesse florem,
Mel vnde pabularis
Apis sagax amoris,
Fauo suauiori
Quò te tuosque pascas.

Ioannis toga ex hispidis cameli pilis
contexta. Non vndulata molli
textura, vt vult Chytræus
Lutheranus.

Ad HÆRETICVM.

Iambicum.

EN vndulata mollicello de pilo,
Et de capillo textili nitens toga
Ceui blandulo puellulo, renellulum
Sub blandicellâ zonulâ latuſculum
Ehem ! remulcet delicatulo nimis
Vati, beatulus quasi foret nepos.
Iccircò parcè & duriter quasi fera
Viuit, vel ipſo durior puer ſpecu.
Sentes acutas eſitans, imò fauos
Queis non ſit vſquam triſtius gulæ penus
Sic tu figuras plumeâ veſtem ſtolâ
Cum ſis Adonis totus, & nouus Paris.
Id vnde noſti ? mutuam numquid togam
Abs te Ioannes ergo tranſſumpſit prior ?
An ipſe verò commodat tibi ſtolam
De delicatis vndeuis textam pilis ?
Opinor, ignarus licet rerum ſiem
Mollitus ille ſi ſemel nepos feras,
Iſtam ſecundo non teres vſu togam.

Iordanis

Iordanis Sanctitas.
VOX FONTIS.

Iambicum.

Lustralis vnda tingit innocens caput,
Agnumque qui sit puritas ipsissima,
Intaminati velleris torus nitor;
Sed expianda noxa nusquam fuit.
Quid ergo sacris tingitur frustra vadis
Agnus? niuali Nympha candorem bibit
Agni lauacro, & expiat si quid probri est,
Iordane nusquam purius quis balneum
Deprendat, vnde quis merus candor fiet.

Ioannes Par Angelo.

Iambicum.

Facunde præco Numinis,
Terrestris an degas homo,
An Angelus sis? nescio,
Porus cibi que nescius?
Ni mel amarum sugeres,
Macrasque locustâ dapes,
Aut fonte pocula duceres;
Tu totus Angelus fores.
Par certe es illi, & lucido
Par es lucerna fideri,
Verboque Vox tu proxima,
Tuaque solem tu face
Iuvas, sub ortu Numinis.

Mitto Angelum meum ante te. Malachiæ 3.

Ioannes

Ioannes se indignum estimat, qui pedis
obstragulum Christo dissoluat, vnde
eam, quam nullus homo sibi,
comparat gloriam.

Iambicum.

Regum duci pulcherrime,
Regique nobilissimo
Caput decorum candido
Cingit tiansa vinculo,
Gemmisque adornat gloria:
Sed pronus ore supplici
Dum fors hero clarissimo
Obstragulum diffibulas,
Pedemque soluis Numinis
Serto pyropus aureo
Pedes ad imos excidit,
Beatus vnde gemmei
Felice dono sideris
Præclara fulges gloria.
Laus illa maior omnibus
Viris, vitumque præmijs,
Quod te minor sic Numini
Et vsque, & vsque subijcis.
Paruus tibi, magnus Deo,
Iam maeste, maeste millies
Vt maior adfurgas polo,
Et hinc I E S V S cœliternam
Gemmam perenni lumine
Tuz coronæ transferat,
In æuiternum præmium,
Gemmas novas nunc insere
De Margaritis Naiadum
Argenteisque lacrymis.
O ille felix gemmeam
Qui sic coronam colligis

Iordanidem

Iordanidum de lympidâ
 Vrna, sinuque Naiadum,
 Et de tiara Numinis
 Cui cernuus tu supplicas,
 Vt inde supplex in caput
 Tuum pyropi & opali.
 Iaspidesque decident.
 Tuæ coronæ vt illiges.

Amor Diuinus Ioannis voces in so-
litudine excipit.

VOX AMORIS.

Anacreonticum.

PEr resqua, perque rupes
 Dum fors siticulosis
 Texo, retexo campis
 Cursum, simul recursum,
 Et anxius viator
 Venor meum puellum
 Venustulum puellum,
 Et indicem Tonantis,
 Sed inuidis latebris
 Iugisque confragosis
 Vt hinnulum latentem,
 Damamue, Capreamue
 Vbi sagax odorâ
 Vestigo nare & aurâ,
 Quæ nescio sonoris
 Vox auribus susurrat,
 Et adlaborat auras,
 Auras loqui disertas.
 Sonant, sonant loquaces
 Montes, specus vel vlni:
 Et vndeuis capaces
 Appellit hospes aures

Sonus,

Sonus, redux ab antris.
 An Nympha, Nympha, Nympha-
 Suspiriosa duris
 E rupibus querelas
 Meas suo dolori
 Tristi recudit aurâ ?
 Sed fabulosus error
 Vanumque Nympha nomen
 Non est quod hîc canoris
 Nunc hospitans cauernis
 Auras imaginofam
 Refingat in querelam.
 Quod his sonat sub antris,
 Id vera veri Verbi,
 Imago veritatis
 Sonora. Vîua nescis ?
 Vox his sedet latebris,
 Vox veritatis index,
 Vox cui perenne plectrum
 Argutat in canoram
 Linguam lyramque magni
 Verbi, & pios sonores.

Amor ceu solers figulus effingit è voce
 Ioannis, qui est Vox, sacrum Orphea,
 & Lyram in deserto.

Anacreonticum.

Amor choris magister,
 Amor lyris choragus,
 Quam stella multa pingit,
 Ut aureis ocellis,
 Vbi satis superque
 Volubilem reuoluit
 Rotam suis sub alis,
 Rotam suis sub atris;

B ij

Tum

Tum Dædalus decori
Is artifex venusti
Quid elegans laboris
Luto è sequace pinsit,
Pinsit, rotam lutumque
Voluit, celer reuoluit
Sub mobili stabello,
Leuique versat aurâ
Leuique versat alâ.
Hinc Orpheum refingit,
Sed Orpheum puellum,
Vt occinat puello
Pulcherrimos triumphos,
Et insuper decoro
Ars elaborat vsu
Plectro lyram maritam,
Vox exit hinc in auras,
Sed non inanis aura,
Qua vana fallat aures,
Vox hæc sed æiterni
Interpres alta Verbi,
Index pererrat agni,
Agnique purioris
Vox, quæ sibi perennem
Lyram, lyræque plectrum
Ceu Dauhas volucris,
Sed non breues in auras
Vbique de canorâ
Solers figurat aurâ.

Pharisæi Ioannem interrogant,

TV QVIS ES?

Trochaicum.

TV quis es, manus perenni
Cui fluit madens ab imbri?
Tunc magnus ille vates

Qui est.

Qui timor dolorque Achabbo
 Ielabelis in furorem?
 Maximusue es ille vates
 Dux, decus, salusque vatum,
 Mirus insolensque veri
 Omnibus Sophis magister,
 Publicaue fons salutis.
 His aquis redundat orbi?
 Tu quid inquis? hoc vtrumuis
 Alterutrumue, siue neutrum,
 Diffiteris, an fateris,
 Alterum, simulque neutrum?
 Te fatere, agisque vatem,
 Teque diffitere Christum.
 Ergo quid lauis nocentes,
 Si sacri chori decorum
 Dicier caput retractas?

RESPONSIO.

MAior hoc honor redibit,
 Quò minor tuo parenti
 Esse vis minor minister.
 Quando vincla tu nec audes
 Imo de solo magistri
 Attigisse, vt inde soluas:
 Christus ipse tum decorum
 Te sibi dat esse membrum,
 Imò Vox es apta Verbo,
 Phosphorusque dux Eoo.
 Sic vbi sacros IESU
 Cernuus pedes adoras,
 Fibulasque soluis imo
 Ab solo, pedesque laxas,
 Arduum caput decoro
 Tollis vsque ad astra vultu,
 Par quibus nites & astrum.

22
Ioannem è solitudine in carcerem per-
trahit Herodias.

A D I O A N N E M.

Iambicum & Anacreonticum.

TE sola sola vastitas
In hospitalis oræ
Abstrudit antris asperis,
Procul visque solis,
Tumultuosis Viribus
Hic auius residis,
Sub confragosis attamen
Te rupibus Megæra,
Megæra pestis regiæ,
Pestisque dira regis,
Sagax odoris naribus,
Deprendit irreperitum,
Et indidem iam retrahit
Victrix suas in arces.
In luctuosum carcerem,
Et impias catenas,
Si nec tuerur horridis
Te solitudo saxis :
Quis, quæso & plenis oppidis
Euitet hoc periculum
Et carcerem, quem pellices
Manu struunt dolosa,
Quis non in ipsis ignibus
Par deflagrabit ignis?
Voxque inter heu ! Erinnydas
Incurreret hinc erinnydæ ?
Inter nocentes innocens
Sibi fit ipse noxa,

Ad

Ad Herodem.

Iambicum.

Feralis ardet cæna crudeli toro
 Et in furoris parricidalem dapem,
 Squaller cruenta lance pallidum caput
 Et hoc procacis ad lupæ terrum scelus.
 Viuam lucernam nox scelestâ si premar,
 Beatiore regij partûs toro;
 Hunc sempiternâ nube præstinguet diem
 Natalis Eos, cui iubar nunquam feret;
 Ne iam deinceps alterum spectet iubar.
 Nec lux renasci yt impio possit toro.
 Omnem, cruentâ cui micat telum manu,
 Heu! spem salutis abdicat sibi scelus.

Affertur caput Ioannis in disco.

Scæzon.

Florente rident astra festa natali.
 Felix Idumes nunc tyrannus inuitat
 Opimiores ad toros Tyrannorum,
 Vinctæ beato queis garo natant lauces,
 Et vda Baccho prurit in iocos lingua:
 Elixæ & assa scurra dum satur ructat.
 Phasimque, capreasque & hinnulos crudos.
 Sed hem! quid isthic specto? qualenam monstrû
 Aportat altâ lance carnifex lena?
 Spectabo, & intrò protinus feram gressum.
 Sed est rimendum ne quid huc mali apportet.
 Spectaui, & ehea! faucium dolet lumen.
 Sol ad cruentam dexteram verecundo
 Obnubit æger aureum caput nimbo.
 Et erubescit triste crimen indignans.
 Hæ lauiiores si dapes sient Regum,
 Profectò malim pauperum breues testas
 Virente queis stat fietili virens beta,

B iij

Rubet.

Rubetque caulis, allij & caput cander.
 Cruento in auro opimiora quàm regum
 Fercla execrandæ queis rubet caput cœnz:
 Ex sanguine vatis os, quod hîc cruentando
 Impallet, atrox eloquat scelus? disco,
 Vel ipsa quod flens erubescat Alecto,
 Dirusque tetrigeniæ feræ partus.
 Iam mitis omnis istud ad scelus tigris,
 Ipsa & Megæra blanda, iam Charis sævit,

Diræ in Herodem, & Herodiadem.

Scazon.

Qvas in cruentæ belluæ caput diras
 Fandi & nefandi vis memor verecundo
 Detester ore; turpe me pudet probrum
 Effari & aurum & purpuram quod incestat,
 Princeps quod orbis nunc decus, Thyestæâ
 Eheu! securi sustulit sub æternas
 Ut mittat umbras, vnde clarius fulget.
 Quis non ubiuis crimen erubescendum
 Quod ipsa tellus ipsa & astra deplorant
 In expiabile ex secretur ad fulmen.
 Nunc ergo diris impium caput telis
 Defigat vltrix ira & sæua fax Megærarum
 Vbique quidquid execrandum, & horrendum
 Terrumque, atroxque, atrumque subiugo ætneo.
 Adiuro id omne in damna parricidarum.
 Sol puluerosam siccus in fitim arescat
 Aut de venenis euirescat hydrisque
 Ipsoque felle amarulentior sit fons.
 Caliginosoque atra semper inuoluat
 Nimbo sepultum nox diem, procellosa
 Ver omne grando, & asper occupet caurus.
 In virulentas exeant dapes angues,
 Spumaque florens purpurante in obscenum
 Tabum & exuorem degener fluat Bacchus.

Gemmas.

Gemmaeque & aurum squalor ater incesset
 Quod innocentē vate sanguis insperlit,
 Nec parricidis tuta sit quies vsquam,
 Vbiq̄ mors, vbiq̄ terror incurset,
 Terror minace torre atrocis Aleetus,
 Adulterini conscius torus probri,
 Ambos scelestos obruat ruinoso
 Versus sepulcro; abrupta vel repentinam
 Tellus dehiscat in Charybdim, vtrumque,
 Orcus voraci vt crimen hauriat stagno,
 Cui sempiternis deflagrat rogis sulfur,
 Putrem vt mephitim putidæ lupæ exurat,
 In expiato & sanguini parentales
 Flammæ referuet ira parricidali
 Vindex furori, quæ mori vetat mortem,

Herodiani sceleris execratio.

Horatianum.

F Vnesta diro crimina ferculo
 Alter Thyestes cœnat, & Atreus
 Et parricidales cruento
 Delicias epulo resorbet.
 Nec ima tellus mugit, & anxio
 Dehiscit orco? faucia lugubri
 De cœde varis, & scelesto
 Ludibrio, choreæ que ludo?
 Caliginosisque inuoluit gemens
 Nimbis nefastum denuo sol diem,
 Vt stare vidit execrandâ
 Lance caput necis in pudorem?
 Quis purpurascens tum cyathus mero
 Non hos ad ausus palluit impios?
 Quis non torus de ram nefando
 Attonitus tremuit piaclo?
 Crudele mollis crimen id audeat
 Pellex, choreæ Dux Amathuncidi?
 Id quod vel execreretur orcus
 Tergeminæ ad rabiem Megaræ?

B v

Circa

Circa tremendum peruolitant torum
 Minæ, furores, insidiæ, merus,
 Iræ, dolores, adde visu
 Horribiles per opaca formas,
 Quas inter atro stat caput horridum
 Tabo, & cornusco lumine fulminat,
 Atque inuerecundos minaci
 Increpitar thalamos hiatu.
 Periculosâ ludit in aleâ
 Incesta quisquis crimina luserit,
 Vis virget intempesta Diuûm
 Turpe nefas rapidis quadrigis.
 Et de securi cui rubet innocens
 Cruor, cruentas Eumentidum faces
 Excudit vltor fulminandum
 In caput igniuomo sub imbri.
 Hic quæ proteruo lata volubiles
 Iam lena ludo sollicitat Choros,
 Æternitatis stare puncto
 Serò gemet choreæ tot orbes.

Ioannis imago è plumis Indicis.

Trochaicum.

C Vi prius sagum cameli
 Hispidis pilis rigebar;
 Mollibus nitere plumis
 Iam vides. Putasne texit
 Byssinam quasi lacernam
 Plumeis comis columba,
 Discolore picta collo,
 Quæ sacris refulsit vndis?
 Sic opinor: huic amœnum
 Artifex amor laborem
 Adstruit suo magistro,
 Qui tot imbuit decoris
 Moribus viros nurusque.
 Byssinis stolis vt olim.
 Induat, simul coronis.

Ioannis

Ioannis, qui totus fit vox, Imago.

Anacreonticum.

I Oannis en imago,
 Vatiq̄ue honos superstes,
 Hic pictor adde vocem,
 Tum viua forma vatis,
 Vatem suum loquetur,
 Sed nil opus reponi
 Vocem rudi tabellæ.
 Hæc ipsa tota vox est,
 Imago viua vocis,
 Quantumlibet sit infans,
 Vatem suum loquetur:
 Sic vocis hæc imago,
 Fit picta vocis echo.



SYMBO-

SYMBOLICA

Vtroque stilo

LIBER PRIMVS.

EXVLTATIO IN VTERO.

Symbolum Primum.

Elisabethæ votum vt Ioannem adhuc vtero latentem Christo obuiam sistat.

*Emblema.**Non inferiora sequemur.*

1. *Aquila suspendens.*
2. *Pullum suum ungue.*
3. *Soli obuertit.*
1. *Elisabetha.*
2. *Ioannem adhuc pendulum è matrice.*
3. *Christo dedicat.*

Vox Ioannis cui Elisabethæ votum inclusum.

N Ote sub illuni cur inuida mater alumnum
 Claudis adhuc, puro lux vbi nata die est?
 Eripe me vinclis, quem Sol inuitat I E S V S.
 Pullus ego, Solem pendulus ungue sequar,
 Hærebo labijs, oculisque & pectore I E S V,
 Illius è radijs lumina pura bibam.
 Inuideat Gnato dios pia mater honores?
 Seque sibi? matri pars bona Gnatus inest.

Prouerbia

Provida sed mater prius occupat ignea Gnati
 Vota, quod hic voueat; iam prior illa vouet.
 Fas sit ut ambo canant: *Non inferiora sequemur.*
 Voce pari, & Gnato nam sua mater inest.

Gratia necdum nato infusa.
 Ioannes adhuc utero inclusus ab agna-
 to peccato liberatur.

Imago.

*-sua per vestigia voluitur anguis,
 Quo tamen eluctor. --*

1. Serpens immanis in
2. Quina volumina conuolutus cui appictus in dorso.
3. Sol stans in
4. Caua lunâ
5. Orbis inclusus medio serpentis canda volumini
6. Ore hianti euolat
7. Phoenix liber ut
8. Orientem solem spectet.
1. Peccatum originale
2. Quinque annorum millia aliquo numerante Ioannis ortum
3. Annuus recursus in quouis
4. Saculo 100. annorum quod per C. designatur, item vacua diuina gratia secula.
5. Omnes homines tenentur originario peccato demeriti.

6. Aprilis

6. *A primo peccato liberatur ãs utero & sine peccato nascitur*
7. *Ioannes & quidem hætenus unicus, exceptã B. Virgine & Christo.*
8. *Christum agnoscit nasciturum.*

V O X I O A N N I S .

Horatianum.

Ingens Draconis spira volubiles
 Orbes dolosis implicat orbibus.
 Captius his vt ingemiscat
 Orbis inexplicito sub hydro.
 Ineuolutos sæua volumine
 Adæ nepotes belua noxio
 Necte, & renecte, eluctor imo
 Mortis ab anguinæ barathro.

N O T Æ.

1. Serpens. *Vbi Serpens Orcinianus persuasit verito pomò primum scelus committere, inde natum est ceu alter serpens, peccatum originale in omnes Adæ posteros uti pestilens arbor, è serpentis veneno propagandum.*

2. Quina volumina. *Millenorum annorum quibus serpens id peccatum propogarat vsque ad Ioannis natiuitatem. Esto Salianus nisi numeret 4052. annos. Cuius accedo sententiæ. Esto 5000. posuerim ut utrique parti faciam satis.*

3. Sol. *Annum significat, quem suo cursu & re-
 recurſu perficit.*

4. Luna

4. Luna caua. Specie C. *saeculum* exprimit quod *centum* annis *evoluitur*, vel *vacua saecula* sole *institia* seu *menses omnes Christi* necdum *nati gratia*.

5. Orbis. Post *primos parentes* eo *vicio implicitus* quilibet *mortalium Adæ nepos*, siue *neptis toto orbe* *progenitus*.

7. Vnicus *Ioannes* vti *Phoenix pulcherrimus* è *Draconis sinu*, & *ore enolat liber*. Si tamen *vllus sit*, fuerit *ue Phoenix*. Is ergo *sit Ioannis mystico sensu*.

8. *Eluetans* è *peccato originali Ioannes Christu* *brevi nasciturum in utero B. Virginis* adhuc *delitescentem* *transpicit* & *manibus pedibusque ad eum* *gestit aduolare*.

In subrum insigne est infans è *serpentis hiatu* *emergens*.

In *litam* ab *Adæ peccato Ioanni* *nascituro labem Christus gratiæ* *suae rore diluit*.

Emblema.

Flos de rore nitet.

1. *Arbor aureis folijs unde*
2. *Ros argenteus vbertim defluit in*
3. *Lilium sub eâ arbore inter*
4. *Spinas enascens &*
5. *Attris maculis sparsum, quas*
6. *Ille ros eluit.*

7. *Duo*

7. Duo serpentes thyrso implexi, folijs venenum
adspunt, qui
8. Ambo fulmine adflati excidunt rupto
nexu.
1. Christus omnibus sanctis pulchrior, sanctior,
& altior, equo
2. Gratia, dum purissimam defluit in
3. Animam S. Ioannis suapte naturâ bonam, ut-
pote à summo Deo bonam creatam, ideoque
per se puram. Sed inter
4. Ceteros Adæ posteros reos.
5. Alienâ parentum culpâ & pœnâ inquinatam
suo in ortu, quam
6. Dei gratia expiat, & purgat
7. Mors animæ & corporis.
8. Numinis potentiâ in Ioanne vincuntur.

Trochaicum.

Ad Christum puerum.

A Vreis decora ramis
Semper enitescit arbor,
Cui fluit, fluit perenni
Copia liquor, salubri
Rose qui ferat medelant,
Anguis improbo veneno,
Lilioque quod scelestis
Hydrus inquinat lituris.
Euge ros saluber, euge.
Pestilens scelus draconis,
Dedecusque triste pulchri
Floris expia decore
Imbre, & expiabis atram

Lacteo

83

Lacteo liquore crinea.
 Tetrius quod est vel ipso
 Angue criminis parente:
 Triste quod ter execrandus
 Virus adspuit chelydrus.
 Lilio parum decoro
 Diluis pio sub imbri.
 Nunc radi viden: ligustro
 Purius quod entescit,
 Iamque labe purus almos
 Flos inhalat hic odores,
 Gratiaque cinnamonum,
 Nardinum, crocum, thymumque.
 Suavius quid his sit auris?
 Mi puer parens salutis
 In tuae decus coronae
 Flos ut hic honos honori
 Candidus sit, aureisque
 Roscidam suis ut ornet
 Arborem memor coronis.

Beata Virgo Christo, à quo gratiam
 accipit, grauida transfundit in Ioan-
 nem suum amorem: vnde ipse
 Ioannes pulchrior euadat.

Emblema 4.

Implet plena suo te rore.

1. Luna plena, è quâ
 2. Gutta roris in hiantem
 3. Concham influit, vnde
 4. Margaritum concrefcit.
1. B. Virgo Christo pragnans omnem excipit gra-
tia copiam, vnde

C

2 Lacrymas

2. *Lacryma amoris Virginei pignus, & testis
Stillat in*
3. *Ioannem avidum tam eximij doni, unde*
4. *Pulchrâ uti gemmâ exornetur, & pulchrior
evadat à Dei gratiâ.*

Sapphicum.

Plena iam Solis radijs, & auro
Luna roranti liquidum sub imbrî
Stillat argentum, teres unde conchæ
Vaio gemmat.

N O T Æ.

1. Luna ubi ex aduerso Solem adspicit, & eius radios toto sinu excipit; sua cornua colligit, & tum in plenum capit, & sese refingit: Vnde clarior cæteris astris præradiat, & lucem suam unâ cum rore in circumstantem sibi terram refundit: Sic & B. Virgo una omnem omnium Sanctorum splendorem longe exsuperat, cum sit solis sui speculum sine macula, qua lumen, uti Luna transmittit, idque in alios è terrâ patet, atque adeo in ipsum sibi iam proximum tum genere, tum sanctitate Ioannem, sed filij sui beneficio, transfundit.
2. Luna Alcmani mater roris dicitur, præsertim sereno cælo: Ipsa enim frigidum est sidus, quod solis astus, & inde siticulosam terram, quem furtim inde elicit, vel gignit, humore temperat.
3. Si vero ros in margaritifera incidat concham, uti evenit in mari rubro, Persico, Indico, & Americo, tum in unionem decorum maris donum
(granum)

(*granum vocat Tertul.*) nobili gelu concrefcit, in
 opulentiæ maritima pretium, & concha ornamentum.
 Idipsum dixerim de magnæ Virginis in Ioannē ca-
 leſti gratiâ, quæ illi miram animi conciliet pulchri-
 tudinem, & ſingulari ſanctimonie beneficio illuſtres.
 Nec meo id ſenſu, ſed eximij Doctōris è ſententiâ,
 quem velim, ſilubeat, audias. Ambroſium dico in
 Luca c. 1.: Et vnde hoc mihi, vt mater Domini
 mei veniat ad me? hoc eſt, quantum bonum
 mihi accidit, vt mater Domini mei veniat ad
 me? miraculum ſentio, cognoſco myſterium:
 Mater Domini Verbo fœta, Deo plena eſt. Et
 paulo poſt: Non enim ſola familiaritatis cauſâ eſt,
 quod diu manſit, ſed etiam tanti vatis profectus.
 Nam ſi primo ingreſſu tantus profectus exiſtit,
 vt ad ſalutationem MARIÆ exultaret infans in
 utero, repleretur Spiritu Sancto mater infan-
 tis: quantum putamus vſu temporis Sanctæ
 MARIÆ addidiſſe præſentiam, &c.

4. Vide quæ paſſim interpretes de margaritâ præ-
 viousâ Evangelica adſerant. Quæ poſſis bând inconcinne
 huic aptare ſymbolo. Et Salmeron in parabolis pulchre
 explicat.

Ioannes vox in utero, quod Matri Dei
 Gabriel, id ipſe Puerō Aue accinit,
 & cum ſuâ matre comiter ſalutat.

C g

Imago.

*Sol cui dat salve, vox pia red-
dit aue.*

1. Sol oriens, in quo nomen IESVS.
2. Philomela cum schedulâ carula, cui aureis lit-
teris inscriptum
3. Aue accinit
4. In aureâ caueâ, qua pendet è
5. Pomo onustâ pomis maturescenibus.
1. Christus nasciturus,
2. Ioannes vox Christum
3. Salutat gaudio exsultans
4. Vtero S. Elisabethæ
5. Stirpe nobili & sancta.

S Vb breui longas caueâ querelas
An trahit gaudi cui spes aberrat.
Erudit lætis numeris canorum

Pectus Aëdon.

Iura naturæ superat parentis
Clausus angusto gremio puellus,
Cui sapit dulcem sua lingua gustu

Præcoce IESVM.

Seque captiuum breuiore septo
Nescit, At liber liquidas in auras
It canor, plectroque auido sonoras

Parturit auras.

Dat putas, primam genitrix querelam
Va, quod in seros sequitur dolores?
Vox Aue lætos canit in susurros

Auspice Verbo.

Sic pio saltu tremulisque membris
Gestit, & salve cui vox lit infans,
Accinit. Fit de Pueri canoræ

Vocis Aëdon.

1. Ecce nomen eius oriens. Zachar. 6. qui lo-
cus de Christo explicatur.

2. Sol iustitiæ, cuius in pennis, id est radijs (qui
pennarum specie tereti se formâ distendunt & spar-
gunt) sanitas, id est gratia, quæ primo à peccato,
cuius auito & gentilitio morbo oppressas animas liberat,
presertim Ioannis, quam eximio privilegio etiam natus
in utero materno delitescens dignatur ab eâ labe
expiare, & nascenti peculiari beneficio, cuius agnataz
strumam excicare.

3. Aue, A prima est vox, quæ infans recens editus
spirat, & vagit, tum quia facillima sit littera, nec
vllius plectri adminiculo egeat, nisi solo spiritu paulo
vehementius expresso, & hoc si naturam spectes. Sim
autem altius id inspicias, posset quis opinari, didicisse
ab Adam protinus queri. Ah! & suam infelicitatem
illum deplorare, qui prius damnatus, quàm natus
(ut cum Bernardo lugeam) arctiori è materni veteri
sarcere in laxiorem mundi carcerem erumpit miser,
cui querela, que sæpius. Ah! ah! nunc ingeminat:
postea forte adyciet sæpè miserrimum illud &
sempiternum doloris Elogium: Væ. Quod quoties in
sacro eloquio Deus intonat, simul & fulmen æterni
incendij in caput impij intorquet, ut censent nonnulli,
viderint an bene, illud Sapientis Eccl. 10. Væ terræ
cui Rex puer est, sic intelligatur ad litteram de alte-
rius sæculi sempiterno supplicio. Felicior nascituro
Ioanni fors obtigit, cui licuit non tristem de suo exitio

querimoniam texere; sed hilarem de salute gratulationem, & faustum omen suo servatori accinere, & illi suave & officiosum Ave propinare, & simul ludibundis membris ad hunc cantum quasi choros ducere,

Concors I E S V Pueri & Ioannis Vox
gemino in parentum utero
sibi respondet.

Imago 6.

Obloquitur septem numeris par
Chorda.

1. Hinc una, inde altera cithara, cui in medio
2. Rosa, ut solet. In eâ citharâ
3. Septem fides, quarum
4. Primam ubi
5. Manus è nube plectro tangit: etiam
6. Prima fides in alterâ citharâ crispatur.
7. Pulvinus purpureus hinc unam citharam, inde
sustinet alteram. Vterque vero pulvinus, è
8. Purpurâ floribus acu pictâ.
1. I E S V S Verbum & propè Ioannes vox ambo
pari formâ oueri in utero vocales.
2. Sanctitatis pulchritudo, & boni nominis odor.
3. Septem dona sancti Spiritus,
4. Vbi Christi sapientiam ad impartiendum do-
num S Spiritus sollicitat.
5. Amor Dei, is etiam tunc

6. Mores

6. *Monet intellectum Ioannis, ut Christum agnoscat, & canat illum sapienter.*
 7. *Vterus B. Virginis & Elisabetha intumescens in*
 8. *Corpore casto & venusto.*

Sapphicum.

E Rudi plectro tremulo vel vnam
 Hic fidem. Concors animat gemellas
 Vox fides, & par citharas sorores
 Aura maritat.

N O T Æ.

Experientia docet, & D. Gregorius adserit hoc, quod hic disserui.

Obuius Christus puer adhuc inclusus
 Virginis gremio, in Ioannis æquè
 pueri animâ sui exprimit effigiem.

Imago 7.

Pulcher amor pulchros facit.

1. *Avis pulcherrima, cui*
2. *Caput radijs insigne sit.*
3. *Lilio avis insistit, que*
4. *Paruo & maculoso speculo*
5. *Sui pulchram appingit imaginem:*
1. *Christus*
2. *Gloria diuinitatis*
3. *Vtero B. Virginis purissimo*
4. *Ioannis anima adhuc parentum è noxa inquinata*

C iij

6. Gra.

5. *Gratiã, in qua Christi relucet effigies, adspirat, eamque inde decorat, cui inoleuerat vitium pro naturã ex Ada noxiã propagine.*

Glyconium, & Pherocratium.

P Vlchris irradiat comis
Solis deliciae puer,
Quo non pulchrior alter.
At contrã liquido nitens
Crytallo speculam sedet,
Quo par lucet imago.
O! hic opto diu suo
Occurrat speculo puer,
Cui concors decus adflat.

N O T Æ.

1. *Auis. Christus totus cœlestis, & cui cum terra commercij sit nihil, quo non sit, nec esse possit aliquid pulchrius. Ideoque in sacra pagina saepe ut talis describitur, sed hoc alibi ostendam.*

2. *Caput radijs insigne. Radij angustiorem humana natura dignitatem, eamque diuinam indicant. Hinc Latino Regi Bis sex aurati radij solis auis specimen. Virg.*

3. *Lilio. Nullus lilio purior candor, & ob id Poetae fingunt, quod Iuno illi lac suum infuderit, unde sit dictus flos Iunonius. Verum id quod in illa fabulosa vanitas, id in Virgine Matre ipsissima veritas, ubi lac virginis mamillis lilio infundit Christo puero purissimo*

5. *Sui effigiem. Illumina faciem tuam super seruum tuum, & saluum me fac in tua misericordia. Psalm. 30.*

Christi

Christi amor ex vtero Ioannem etiam
in vtero clausum allicit ad sui amo-
rem, & vna Elisabetham
eius matrem.

Emblema 8.

IOANNES AD CHRISTVM.

Quo trahis, vsque sequar.

1. *Magnes, ceu gemma, inclusus*
2. *Annulo aureo, qui magnes trahit*
3. *Annulum ferreum. Hic & alterum trahit*
4. *Annulum ferreum, sed*
5. *Minorem.*
1. *Christus, qui omnia ad se trahit*
2. *B. Virgine, cui perpetua sanctitas, & eximium*
pretium apud Deum,
3. *Ioannem duriter semper viuentem, & forti-*
ter morientem,
4. *Elisabetham matrem, que si non equali san-*
ctitate par sit cum filio suo;
5. *Imago aliquatenus tamē est similis, sed minor*
in perfectionis circulo existit.

Cerne, puer puerum trahit, ac tenet illice nexu:
Christus enim magnes, Sed rigor omnis abest.
Ast ego non sine mente chalybs: puer inquit alter.
Quā trahor, æterni viuet amoris amor.

C v

NOTÆ.

1. Magnēs. Magneti nihil simile in rerum natura existit: quia tam miris potentis, tam arcanis viribus, ut nemo tam solerti sit ingenio, ut eas explicare possit.

2. Itidem inter tria Dei admiranda menti D. Bernardi, Verbum in carne maximum est miraculum, quo omnia ad se trahit.

3. In aureo annulo, id est conceptum in Matre Virgine, unde oritur.

4. Tertium miraculū fides in corde. Quasi usquam, sanè mita fuit in S. Ioanne etiamnum fari nescio, sui que ignaro, si spectes concretum tantum ad sex menses foetum, quem Christi amor trahit. Vti autem annulus perpetuo in se recurrit: sic & ipse virtutis studio nunquam interrupto vitæ suæ orbem in temporis volubilitate expleuit. Ferreus autem quia non sit Christo nec eius aurea matri par. Sit tamē uti ferrū, sanctus & durus asperrimam ut vitam ageret, & uti chalybs mortis cruentum ferrum ferreo pectore exciperet, retunderetque.

5. Si magnes annulum ferreum attigerit; ille ipse annulus alium trahet annulum ferreum, uti Ambrosius, & experientia docet. Imprimi enim magnes halitum seu spiritum nescio quem, & suam vim imprimit ferro (esto nonnulli dubitent an ferrū potius trahat magnetem.) Sic & Ioannes, ubi illi Christus uti magnes gratiam adflarat ideoque exsultat, etiam & in matrem à Christo gratia per Ioannem transfunditur, & ipsa in Christi amorem rapitur, & præ gaudio

etiam

etiam gessit. Sed malim id aureo Ambrosij stilo depingere, quam meo. Quem audi (in Lucam c. i.) Duplici miraculo prophetant matres spiritu paruulorum. Exultauit infans; & repleta mater est. Non prius mater repleta, quam filius: sed cum filius esset repletus Spiritu sancto, repleuit & matrem.

5. Minorem. Filius matris sue censetur imago simillima, sed hinc filio suo minor mater gloria existit.

Ioannes Christo horoscopum vti Vates & Astrologus designat.

Imago 9.

-- Magna sol virginis astro

Nascitur --

1. Solem, sed paruum in
2. Virgine, cui in
3. Dexterâ cornu copia, in
4. Lauâ ramus floridus cum pomo punico.
5. Genius alatus
6. Astrolabio demonstrat vti horoscopum.
1. Christum puerum in
2. Deiparâ cui
3. Gratia diuina affluentia vberior
4. Flos virginitatis & fructus virginei partus.
5. Ioannes puer indicat,
6. Spiritus Sancti dono, quod est intellectus, quo ostendit Christum breui nasciturum.

IOAN.

IOANNES AD CHRISTVM.

V In tibi designem natali sidus in horâ?
 Sol nunc agit sub Virgine.
 Lætior haud vsquam surget, nec pulchrior ætas,
 Dat Virgo fruges, sol decus.
 Frugibus implebit iam fertile copia cornu,
 Cui pax decora floreat.
 Semper in augusto si sol stat Virginis astro,
 Messes perennes auguror.

NOTÆ.

Ramus floridus. Sarculus punica mali præter aliarum arborum vsus debet florens inseri. Sic & humanitas in Christo insita deitati, idque in ea stirpe Iesse, Beata in quâ Virgine, ex qua & flos virginitatis integerimus, & fructus è partu pulcherrimus cum corona diuina maiestatis enituit, vti in pomo punico, quod natura sua coronat.

Beata Virgo & eius Puer cœlestem adflat auram, quâ Elisabeth & Ioannes, vti organum concinunt.

Imago 10.

*Da Zephyrum puer hinc, accinet
 inde parens.*

1. Vultus Virginis,
2. Vultus item Pueri.
3. Ambo in alis Cherubim adspirant
4. Auram suis oribus, obuio

5. Organo

5. Organo argenteo, & inaurato, quod canit laudes
pueri & matris.

1. Beata Virgo,

2. Christus,

3. Ambo toti caelestes;

4. B. Virgo suum amorem, & puer gratiam adflat.

5. Elisabetha & Ioanni. Mater enim cum suo fo-
tu quid vnum censetur.

ECce parens cum prole, pari bibit aure salutem,
Quam placidis spondet Virgo, puerque genis,
Et facer adspirat vocales spiritus auras,
Caelestique animat viscera muta sono.

Hinc puer arguto gremio, materque suavi

Ore sonant blandis organa viua modis.

Ceu cauus os matris tubus hincit & accipit auras,

Pes vero pueri pleetra canora facit:

Plaudit Ioannes io tibi * Christe triumphum.

Et bis io ter io deinde triumpho canit.

Plaudit io pnero puer, & canit ille parenti

Delicias matris, diuitiasque suas.

Si medio tam grata sonant hic organa mundo:

Accino. iam templum nobile mundus erit.

* *Semestrus puer, qualis S. Ioannes, natus Roma in
foro olitorio exclamauit io triumpho. Liu. l. 21.*

Vterque Puer sibi mutuuum
amorem adspirat.

Imago II.

Dux oculus flammam parit.

1. Duo oculi conspirans

2. Radios hinc inde in

3. Medius

3. *Medium cor inter alas*
4. *Ardens ijs radijs, quos oculi adspirant cordi.*
1. *Christus & Ioannes*
2. *Se mutuo adspiciunt,*
3. *Cor mutuum unde concipit*
4. *Amoris flammam.*

A B gemino gremio, geminoque ab pectore flammam
 Haurit, & alterno transferit igne puer.
 Unde pares concors conspirat ocellus in ignes,
 Quos peperit cordis lynceus hospes Amor.
 Nec loquar occultos geminâ sub matre susurros,
 Unde pias animant bina flabella faces.
 Tam bene si concors iubar adflat ocellus ocello,
 An geminis geminum quis putet esse caput?

N O T Æ.

Radios. Igniculi è corde amantis exsiliunt in oculos, qui inde suos radios alienos in oculos transmittunt, & cor itidem in amorem accendunt mutuum. Vtrimque ex oculis emicantes radij. D. Basil. de Virginitate è Platone An nescis, oculi sunt in amore duces, Prop. Adde & faces.

Ioannes à Christo illuminatur, & loqui discit, vt Memnonis statua orientis radijs icca.

Emblema 12.

Sol radios da, plectra canent.

1. *Caput aeternum stat in*
2. *Candida basi, cuius*

3. *Oris*

3. Ori adflat
4. Aurora
5. Radium, unde ex
6. Ore ventulus procedit.
1. Ioannes originali peccato infectus,
2. Sancta Elisabeth,
3. Ioannis anima
4. Gratia ortus
5. Beneficium purgandi peccati & lucem, è qua,
6. Loqui membris nunc, & postmodum ore possit,
& incipiat.

AD MEMNONEM.

Quâ nouus inuehitur rosco sol ardua curru,
 Euoluitque rubro nubila vela mari,
 Os radio propiore redux tibi libat Eous,
 Et legit auratis oscula clara genis;
 Tum quid agis vigil auroræ, qui filius audis?
 Hoc radio an plectro? ceu lyra dulce canis.

PALINODIA.

Fabula sed Memnon, magici de carmine rhombi,
 Vox sonat è ficto Memnone vera puer,
 Ad pueri radios (puer alter Eous Eoo est)
 Muta prius, Verbi Vox modò lata sonat.

IOANNES ACCINIT.

Virgo, puerque pio me tangit & vrit ocello,
 Nec vigil è gemino Vox ego sole loquar?
 O valeant vinctæ morosa silentia linguæ.
 Virgo, puerque meæ sol it vterque lyra,

Memno.

Memnonis Æthiopi, qui fingitur Aurora filius, statua celebris in Ægypto, vbi orientis solis radio tangitur, arte magicâ quid bene sonat. Vti est expertus Strabo. Plerique veterum meminere: de quo sic Iuuen.
Magico resonant de Memnone chorda.

Per B. Virginem fons gratiæ è Christo
 in Ioannem & Elisabetham influit.

Imago 13.

Arduus ima rigat.

1. Fons salit è
2. Lilio in
3. Monte rotundo,
4. Riuus septemfluus irrigat
5. Flores in monte enatos, &
6. Obit montem,
1. Christus è
2. Beata Virgine in
3. Montanis iudea,
4. Septem dona Spiritus Sancti sese infundunt in
5. Elizabetham & Ioannem
6. Perpetua in gratia.

Montanis pia Virgo iugis decurrit ad Hebron,
 Tecta sub ima quibus mater Elisa sedet.
 Sic Mariæ fons fonte fluit, fons largus Amoris,
 Hinc vt Elisa bibas ceu caua vallis aquas.

Ioannes

Ioannes Christum transpicit ex utero,
& Deum colit, & mundo co-
lendum ostendit.

Imago 14.

-- Latet que, patet que

Deus amor. --

1. Globus crystallinus, cui
2. Sol inclusus transserit
3. Radios in alterum
4. Globum è crystallo minorem, sibiq; obuium, cui
sit inclusus
5. Phosphorus hauriens inde radios.
1. Corpus B. Virginis.
2. Christus clausus in utero
3. Gratiam in
4. Elisabetham sibi obuiam transfundit, cuius in
utero clausus
5. Ioannes clarius lucefcit.

Q Vi sub perspicuo sponde sedet globo,
Crystallum radijs transluit aureis,
Promittitque utero sol iubar obuiò,
Ac ad fiat puero decus.

N O T Æ.

FOetus inclusus utero in modum globi membranâ
inuolutus in se complicatur. An autem sic & Christus in
Virginis gremio sese habuerit, differans docti vel potiùs

D

in medium

*n medium relinquunt. Ut quid enim opus inquirere
rem tam abditam, & arcano Dei consilio reſeruatam
curioſius perſcrutari.*

**Ioanni Chriſtus adſpirat gratiæ pul-
chritudinem, & agnatum
peccatum eximit.**

Imago 15.

Manifesta in luce refulſit.

1. Sol irradiat
2. Atra nubi, cui opponit
3. Iridem,
4. Draco igneus è nube excidit in atrum
5. Hiatum.
1. Chriſtus adlucet
2. Ioannis anima peccato inquinata, &
3. Gratia ſua decorem adiicit,
4. Orci teterrimus inquilinus ex anima Ioannis
ruit in ſuum
5. Orcum.

IOANNES AD CHRISTVM.

Cæca fui in gremio nubes, Iubar adflat I E S V S.
Fac de nube nouum ſim decus, Iris ero,
Iris ero, cælo quod nuncia ſolis imago eſt,
Hoc & ero terris: nuncius ibo Deo.
Quid refert cælo terrisſie enata ſit iris?
Si modo iucundum ſpargat amœna iubar.

Ioannes

53

Ioannes in vtero ab Christi occursu
eximiam accipit animæ
pulchritudinem.

Emblema 16.

-- *Rosa solis ab aura*

Aurea ducit opes.

1. Sol oritur, ad cuius
2. Radios
3. Calyx rosa sese aperit
4. In rosam in
5. Roseto, vbi
6. Plurimi calyces
7. Adhuc clausi persistunt.
1. Christus breui nasciturus.
2. Gratia.
3. Ioannes inclusus vtero materno
4. Accipit insignem animæ pulchritudinem
5. In humano genere.
6. Infantes in vtero
7. Inuoluti Adæ peccato nullo animæ decore efflorescunt.

VOX IOANNIS IN VTERO.

Hispidus ante calyx spinis; formosa dehiscit
Iam rosa, quæ dono solis amœna nitet.
Namque nouo mihi pulcher amor præfloret honoris.
Te mea lux IESV, te rosa pulchra sequar.

D ij

NOTA.

N O T Æ.

*Latere sterilis quod ex matrice produxisti liliū
castitatis, rosam spiritualis fragantia, interdū lucen-
tem facem aduentūs Christi, Ecclesia pronubum, pœ-
nitentia præconem, Agni indicem. Theod. Studites de
S. Ioan. Bapt.*

LIBER II.

V I T A.

*Vt olea se conuertit solstitio: ita etiam
Ioannis ortu solstitiali lex Moysis
abit in legem gratiæ.*

Emblema 1.

Solo noua nouus ibit honos.

1. Sol in cancro, sub quo
2. Oliua, qua sua
3. Folia inflectit & inuertit.
1. Iunius, natalis Ioanni mensis dum sol uersatur
in cancro in æstimali solstitio.
2. Lex Dei
3. Vetus in nouam legem se uertit nascente
Ioanne.

Cancer ut æstiuus solem detrudere signis
Cœpit, & accidit longior umbra diem;
Puber oliua caput cum sole reflectit in orbem,
Auertitque suas apixia tota comas.

ATON

ii d

Solsti.

Solstitiumque nouis alter color arguit umbris,
 Sideraque umbrofis signat irura rotis?
 Sic ubi iam prascas tabulas antiquat I E S V S,
 Depellitque sacros, quos litat ara, boues:
 Nunc alios alio se lex noua vertit in usus,
 Gratiague inuertit quod prius egit, opus.
 Idque sub exortum vatis, purique puelli,
 Nobile cui nomen gratia prima tulit.
 Scilicet aspicio vatis sed præsidi Christo,
 Iam rerum & facies altera, & alter honos:
 Quam lætum facile cui fronde reuoluitur orbis,
 Arbos astrologum solstitialis agit.

A L I V D.

L Ex vetus illa prius folijs oleaster amaris,
 Mitis inoffensæ pacis oliua virescit.
 Quid dubitem? Xpi sors nunc vberem manat oliuam,
 Vberiore nouum pascit ut igne iubar.

N O T A.

1. Sol in cancro, est Iunio mense sub quo existit solstitium æstiuum circa Ioannis natiuitatem.
2. Oliua Lex Dei ob misericordiam & alia dona vberissima.
3. Folia inflectit oliua in solstitio eaque inuertit, Plin. Sic veteris legis pagina vertitur in noua legis paginam.

Nascitur Ioannes è sterili & grandæua matre.

D ij

Emblema

-- Sicco radix oleagina trunco
Truditur -- Virg.

1. Truncus bifidus sine folijs, è quo pullulat
2. Surculus cum
3. Folijs & baccis.
1. Vterque parens, vnum in coniugio corpus esto
dua persone, hæcenus sterilus.
2. Ioannes puer
3. Vox totus, cum vsu rationis Deiq; opima gratia
singulari, qua sit instar plurium.

VOX VTRIVSQUE PARENTIS.

T Runcus eram. Sicco radix oleagina trunco
Truditur, & lato termitè bacca viret.
Vnica bacca quidem, par mille sed vnica baccis.
Hinc oleum, hinc semper viua lucerna nitet.

N O T Æ.

Zacharias & Elisabeth uti dua oliua, seu potiùs
vna è duabus oliua (sæpenumerò siquidem in sacris
libris Vir sanctus comparatur oliua) ut apud Regium
vatem Psal. 91: Sicut oliua fructifera in domo
Domini.

Itè confertur & gratia diuina, ob oleum, quod oliua
è baccis exprimitur. Vnde & Christi nomen elucet.
Quo sponsa trahitur, Cuius est vox, Oleum effusum
nomen tuum. Quod & quadamtenus huic vati
haud absimile. Cuius nomen Ioannes, id est Dei gratia.
Quam

Quam quidem ipse non largitur, sed abs Principe oli-
 nã (Christum dico) haurit, & alij indidem ut hau-
 riant, monet, suadet, impellit. Vide sacros interpretes
 ea latius explicantes, id mei non est instituti. Mihi
 satis est breuiter indicare, quàm aptè oliuæ & olei
 numen Ioanni congruat. Qui & lucerna lucens, &
 ardens.

Ioannis ortu legis Mosaicæ
 incipit occasus.

Imago 3.

-- Retrò sublapsa referrì

Astra vides. --

1. Cancer stellatus in zodiaci limbo in cœlo.
2. Corona ex igneis sagittis &
3. Nebulis
4. Refugit in atram nubens.
5. Phosphorus purpurea in nube aureus emicat,
 sub quo
6. Ros copiosus dimanat in
7. Puluerosas, & squallidas herbas, segetes,
 flores &c.

1. Lex Moysi data cœlitùs per Angelum
2. Plena minis, & mortis terroribus.
3. Umbratilis lex cum mysticis figuris
4. Euanescit, & aboleri incipit, & delitescit
 aeternum.

5. Ioannis nativitate & ortu noua legis,

D iij

6. Gratia

6. *Gratia uberior redundat.*

7. *Imbuit suaviori & puriori affectu piorum aridas hactenus mentes.*

Quæ Cancer refugio proruit impete,
 Attris solis equos nabibus implicat
 Nox. Sed purpureis mane redux diem,
 Clarat Phosphorus ignibus.
 Euoluitque iubar dulce, quod inuidis
 Umbris noctis amans Cancer adulterat,
 Et tandem veteres lex noua suppressit
 Leges indice Phosphoro.

N O T Æ.

1. Cancer æstiuum sidus: sub quo sol ardentissimus squallidos campos exurit in siccum puluerem.

2. Corona igneis sagittis data Moyse lex ignea inter corusca fulmina & cœli terrores in monte Sinai. In qua ubiuis vindex in præuaricantes exardescit furor, & mors, mortisque mina in improbos undenis incurrunt. Vbi tamen tot inter diuinæ iræ ardores rarus diuinæ gratiæ imber in sticulosa corda adfluebat.

3. Nebulas. Quid lex vetus nisi obscurum legis nouæ inuolucrum? in qua per nebulam quis nonnihil lucis de venturo Messia transpicere possit. Prætercâ nihil nisi eruditæ figuræ, & conscias olim nascituri solis iustitiæ umbras oculis prætendit, & depinxit.

4. Refugit; vetus lex cum suis minis & penis, quas inflammata in impios ira vindicis nusquam non irrogandas intentabat, incipit abrogari, & in gratiæ titulum elucescere.

Ϛ. Phospho-

5. Phosphorus Ioannes. Qui Phosphorus uti luna mutatur, nunc in cornua, nunc in ea colligit, & id e' diverso situ, quo solem, nunc supra, nunc infra amabit. Sic & lex vetus sub Ioanne, nunc evanescere incipit, nunc nova lex crescere.

6. Ros. Largior diuinorum donorum affluentia ab Ioannis natiuitate, e' Christo nascituro e' caelo promanabit.

7. Puluerofas. Vnde rerum terrenarum impius affectus abstergetur, & sitis aeterna salutis si non expleatur, saltem temperetur, & corda arida ad solidos paenitentiae fructus proferendos irrigentur.

Ioannes Iudaismo Hesperus, Christianismo Phosphorus.

Imago 4.

Lucis micro limes & umbra.

1. Hesperus sub atra nube abit caelo eeu
2. Luna cornuta,
3. Phosphorus in nube
4. Purpurea & roscida oritur, sub quo
5. Sol incipit oriri.
1. Ioannes veteris legis & umbra fugientis index,
2. Lex Moysis cui cen duo e' radijs cornua,
3. Legis noua praeunntius
4. Amoris diuini pulchritudo, & baptismi ardor.
5. Christus paulo post nasciturus.

D v

Hespero

H Espere cæde polo nocti dux ater, & idem
Iesseidum soli Phosphorus albus eris.

N O T Æ.

Ioannes, cum eum adhuc insignior ob admirabilem
natiuitatē fama loqueretur, & etiamnū omnium auri-
bus insonaret. Quis putas puer iste erit? eius oculos
auresq; vt falleret, & magnificam de se opinionē conce-
ptam supprimeret: pra humilitate ad desertum confugit,
& in eo delitescens agrestibus herbis vitam duriter
tolerat.

Emblema 5.

*Nos arbuta iuuant, humilesq;
myrica. Virg.*

1. Agnus solus inter
2. Rara arbuta
3. Myricas & crisas depascit.
1. Ioannes puer
2. In deserto
3. Suam sanctitatis conscientiam sustentat humi-
litate, seque eā pascit.

Ioannes in deserto è pilis camelorum
hispido cilicio suam tuetur castita-
tem: & molles voluptatis, quæ blan-
da & ob id insidiosa animorum con-
ciliatricula, illecebras expugnat.

Emblema

Emblema 6.

-- *Mibi purus ab omni*

Labe decor --

LILIVM INTER SPINAS.

Sapphicum.

C Vr sagum lentos riget in dolores
 Hispidum spinis ? niuei pudorem
 Liliij castis stimulis satelles
 Spina tuctur.

Ioannes etiamnum puer humido sub
 antro delitescit in solitudine, & sub
 hispido cilicio, cuius aculei
 secura contra vitiorum blan-
 dicias tutela.

Emblema 7.

Dura quidem, sed tuta salus.

His nos defendimus armis.

1. Spelunca in petrâ, ad cuius aditum.
2. Ericinus stat erectis stimulis contrâ
3. Canes versicolores.
1. Solitudo aspera.
2. Ioannes hirco sago horridus, sese defendens
 contrâ
3. Varia vitia, que suam sanctimoniam &
 castitatem oppugnent.

Sapphi-

Sapphicum.

C Eræ pugnaces acuens in iras
 Queis Eres horret, stimulis laceffit
 Anxios hostes. Parit hirta tutam
 Spina salutem.
 Castitas sentâ tunicâ pudorem
 Armât in blandos, tenerosque amores,
 Necubi fallas animos. suavi
 Fraude voluptas.

N O T Æ.

1. Petra refugium erinaceis. Psalm. 103.
 Latebra virtutis in tuto collocanda sunt presidium &
 asylum. Vita enim ab hominum commercio segregata,
 vaud facillè aliena vita contagio inficitur. Alioquin vbi
 cum hominibus agitur, facillè quis suum vitium secum
 agenti adfricat. Vnde postmodùm ingemiscat. Nunquam
 inter homines egi, quin minor homo redierim.

2. Ericius (sive vt Plautus) Eres, vbi sibi immi-
 net periculum; se quasi in globum colligit, vndique acu-
 ris spinis subularum instar inhorrescentem, quibus canes
 absterret, seque suis armis & aculeorum fiducia susten-
 tat, propugnatque. Itidem prouidus hic sanctitatis sue
 custos sese hispido cilicio seu loricâ & telis armat, qui-
 bus mollia vitiorum lenocinia eludat, vel asperas ho-
 stium minas elidat.

3. Canes. Quis nescit in sacris paginis vtramuis in
 partem accipi canes. Sapius tamen in malam partem,
 vt hoc loco Foras canes. Et alibi: procax enim ani-
 mal canis, & offa appetens, ne quid dicam, de molliter
 adulantis cauda blanditijs, ac gannitu & asperis den-
 tium

zium minis : qua omnia in blandas lenocinantis voluptatis illecebras , & sauos irarum incursum cadunt , vt inde periculum incurras.

Toannes vbi delicijs cœlestibus adfluit, neque bibens, neque comedens (vt de eo Christus prædicat) ipse semper ieiunus opprobrat improbis vanâ è gulæ & cupediarum satie perennem famem. Cuius hæc vox.

Imago 8.

Opimum conuiuium vigilantium somnia.

1. Mandragora, sub qua dormit
 2. Paruus Ethiops puer, cui supra
 3. Caput nubes, in qua
 4. Pieta mensa opipara.
1. Somni Cupido
 2. Gula mancipium
 3. Somnium in somno,
 4. Inanis & fugiens opinio voluptatis.

Phaleucium.

C Vi nusquam cocus, aut focus, nec ignis,
Turdos, atragenas, capras, aprosque
Pieta Phasidis aduenas ab oris,
Perdices, hinulos, boues, ouesque,
Momento sibi decoquit struitque

Morphens

Morpheus in Siculas dapes, sed atro
 In noctis thalamo toroq̄ue inani,
 Cui siccum fluit hinc & hinc falernum,
 Et fumo sine fumus alliofa
 In canâ nebulas cauas, & imbres
 Mentitur dap̄is in macrâ figurâ.
 Quam somnus pater esuritionum
 Depingit satur vnctiore naso.
 Inuitant oculos vides, opimâ
 Hinc, isthinc epulâ. Quid ò moraris?
 Quin dentes acuis, mo ues saliuam,
 Intendisq̄ue auidas manûs cæcînîs.
 Sed lances inhias, hiansq̄ue auaris
 Præ gustas oculis imaginofas
 Vanis de dapibus dapes, & umbrâs
 Incundosq̄ue dolos, gulamq̄ue fraudas.
 Fallaci cruciat sitim Lyæo
 Ieiunus dolus, & dolor voluptas.
 Isthæc an saties sitis, famelq̄ue?
 Ah! pascis nimium sitim famemq̄ue,
 Semperq̄ue esuriens satur nec vnquam
 Millena è dape tu dapem remandens.

N O T Æ.

1. Mandragora: *Somnum suo frigore conciliat, uti & papauer.*
2. Æthiops. *Fœdum omnino gula vitium, & pessilli animi, quo se quis ut pecus ad pastum abicit. O viles anima!*
3. Caput nubes. *Somnus è frigida humore cœca nebula cerebrum inuoluit.*
4. Pieta mensa. *Miris usq̄ue inanibus rerum simulacris nunc dolores, nunc gaudia, uti verispellis Proteus somnus adumbrat, usq̄ue animo illudit tantisper*

tisper credulo, dum eas imagines vanitate ipsa vaniores contemplatur & aucupatur.

In specu oblitescit suæ conscius san-
ctimonix, ne miri partus sui conscia
fama in vulgus emanet, vnde post-
modum magis inclaruit.

Imago 9.

Lux clarior emicat umbris.

1. Sol vnum radium adicit
2. Iridi in specu exiguo, vnde
3. Ille radiat clarior.
1. Deus gratiam adspirat
2. Ioanni in cauerna latenti, vnde ille
3. Clarior gloria obscuro speleo emicat.

D Elituisse iuuat. Lux clarior emicat umbris.
Sic latuisse semel, sæpè micare fuit.

N O T Æ.

Spelunca qua dicta Sapsas in deserto olim Prophe-
tarum domicilijs celeberrima ad Iordanem, dissita
vno milliari à cinitate Iuda: ipsa vero tribus millia-
ribus inde dissita aditu difficilis, ascensu periculosa,
ingressu arctiori molesta; longa pedes 10. lata 6. in
qua spatium 6. pedum longum, latum 3. tanti olim
viricubile, ea autem in latere montem habet, quem
alij septem quasi superbis supercilijs coronant, ad cuius
ostium lymphidus fons salit & strepit. Cetera alioqui
tristè

tristi silentio stupent & squalent. In eo autem spelao annos omnino 27. delituit illa lucerna ardens & lucens, & inde ad aquas circa Iordanem processit. Ioan. Boucher in Boucquet sacré l. 3. c. 7. aliter sentit Saluianus. Ad quod ut ager Ioannes Abbas diuertit; à Sancto Ioanne ibidem secundum quietem sibi apparente ea lege sanitatem illud recepit, ut inibi degeret. Vbi ad eum D. Ioanni sacram struxit, & alios aduocauit. Mosch. prat. spirit. l.

Eo sanctissima mater puerulum etiamnum herentem vberibus suis post sesquiannum à suo ortu transtulit. Niceph. 1. l. c. 14.

Qua vbi ibidem quadrimum iam puerum orbum ipsa moriens reliquit: educandi ipsius curam Angelus suscepit. Cedren. compend.

Quo in deserto Mosi & Elia amulus hic vatum Princeps & pluribus incolendæ solitudinis exemplum dedit.

Ioannes è diuino gratiæ vberiore influxu inter natos de muliere maximus; sibi tamen minimus.

Imago 10.

*Maiori minor umbra caput
submittit.*

1. Cedrus altissima, sub quâ
2. Cedri minores adsurgunt, ad

3. Fontem

- 3. Fontem quem
- 4. Liba coronant.
- 1. Ioannes sanctissimus
- 2. Alij sancti, sed minores
- 3. Christum quem
- 4. Intaminata castitas, & pura ab omni labe virtutes condecorant.

AD IOANNEM.

M Aste bibis plenâ de Virgine pabula vitæ.
 Et Cedrus ad fontem surgis alumna tuam.
 Hanc casti pueri, castæ petiere puellæ,
 Quæque sub hac cedro stirps minor umbra viret.
 Innuba seu fuerit laurus, seu pinguis oliua,
 Dedicat huic baccas illa, vel illa suas.
 Quæ reliquas stirpes stirps tam procera triumphas,
 Non cedrus; at victrix palma dacora vires.

N O T Æ.

Dei est promissio quam dat iusto: Sicut Cedrus Libani multiplicabitur. In Libano cedri nobilissima qualis Ioannes in summo sanctitatis fastigio, cernente monte eminens, qui suo exemplo cernente facundo surculo, in alijs eandem propagat sanctitatem. Tamen altissima & maxima cum sit cedrus; si proceram & decoram eius speciem suspicias, minima tamen semine quod vel formica absumat teste Plinio. Tota continetur: sic in corde S. Ioannis cuius tam preclara eminent sanctimonia opera & signa virtutum, quasi nibili ab ipso aestimantur. Qui magnus cum sit, nolite magnus videri.

E IN

In Ioanne nullius vnquam vel minima
offensæ suspicio.

Imago 11.

Mens conscia recti.

1. Sol irradiat
2. Globo crystallino insistenti
3. Columna.
4. Genius explorat, an ea sit ad perpendicularum
recta.
1. Deus adflat gratiam
8. Ioannis animo, in
3. Constanti sancta vita tenore.
4. Amor Dei Ioannis sanctimonium explorat.

Perpetua in Ioanne sanctitas, vitæ cœ-
lestis tenore & assiduo sanctitatis ex-
ercitio decursus nusquam otio in-
terruptus.

Donum Ioanni ab Amore diuino.

Imago 12.

Spiritus intus agit.

1. Horologium perenne idque aureum, in quo
2. Zodiaci 12. signa cum
3. Sole, qui designat suis
4. Radijs singula Zodiaci signa.
1. Vita assiduus in Dei amore decursus.

2. Anni

2. *Anni menses duodecim; sed vita caelestis,*
3. *Christo qui eos*
4. *Sua gratiâ illustrat.*

A Vreas bissex numerabit horas
 Solis obliquo stadio recurrens
 Ordo; quas intus regit in perennes
 Spiritus orbis.

N O T Æ.

1. Hactenus in eo omnis omnium Mathematicorum
 desudavit industria. ut motum perpetuum inueniret, sed
 nullus Euclides, nullus Hero, nullus Cresibius, deni-
 que nullus Archimedes, qui eâ fuit solertia; ut eum po-
 tuerit inuenire. Nisi Amor diuinus in pectore sanctissi-
 morum virorum ceu spiritus in horologio suo inclusus,
 qui omnia moderatur, & omnes affectus ceu rotas diri-
 git. Charitas enim nunquam excidit, à suo scilicet cur-
 su, quem in virtutis stadio semel instituit. Praesertim in
 Sancto Ioanne cui ne minima quidem offensa iter illud
 taleste vel ad momentum impedit.

**Ioannes lucerna lucens & ardens
 ad aquas.**

Imago 13.

Gelidis merus ardor in undis.

1. *Nox, in quâ*
2. *Stella piscis in mari*
3. *Lucet &*

E ð

4. Ardet,

4. Ardet.
 1. Ignorantia rerum caelestium.
 2. Ioannes ad aquas
 3. Docens viam salutis, &
 4. Suo exemplo, & acri oratione ad penitentiam
 excitat.

Trochaicum purum.

Q Væso dic mihi viator,
 Quis putas, sit ignis iste
 Frigido sub Amphitrites
 Fulgurans, flagransque regno
 Ille stella, stella pernox,
 Stella clara, stella mordax,
 Dente flammeo per undas.
 Hanc ubi natans per equor
 Attigi, manum deussit,
 Naufrago quasi per undas
 Torre, vel natantet ædâ.
 Igneo quidem sub ictu
 Gliscit ardor in dolorem.
 Alma lux sed hinc redemptam
 Sponder, impetratque vitam.
 Macte clara, macte felix,
 Stella? sed quid æstuoso
 Exsul innatas profundo,
 Stella flamma digna celo,
 Ast ubi micante pernox
 Stella tu mari coruscas
 Stellifer polus sit æquor.

N O T Æ.

Stella i piscis m. crinus, specie stella in radios distinctus.
 Item stella modo nota lucens, & vi ignis sui tactu ad-
 gens. Plin. Ioannes

Ioannes errantes securum ad poeniten-
tiæ portum aduocat.

Imago 14.

Lucerna lucens & ardens.

1. Manna depluit in
2. Insulam desertam in medio mari, vbi
3. Pharos in monte, in quo inclusa
4. Lucerna globo crystallino.
5. Portus capax & incuruus, quem
6. Genij elati cingunt, manusque tendunt.
7. Naues lacera e media
8. Tempestate appellunt.
1. Anima coeleste pabulum defluit in
2. Desertum in quo agit Ioannes ad aquas.
3. Virtutis fama homines aduocans conspicua om-
nibus
4. Amor ardens & amoris exemplum.
5. Securitas in deserto procul ab hominum com-
mercio
6. Angeli poenitentibus manus tendunt.
7. Poenitentes se recipiunt pio dolore sancij e
8. Peccatorum periculo.

Horatianum.

Ventosâ anhelans murmura buccinâ
Triton minaces excitat Africos
Exsultat vndabunda sauos
Ira maris glomerans fragores.

E. liij

Virtus.

Vtrumque mundi nox oculum suis
 Nimbis procellisque obruit anxium
 Nec lux superstes fluctuoso
 Sollicitæ ratis ir timori.
 Malus proteruo saucius Æolo
 Heu! luctuosas increpitat minas
 Altæ ruinæ. Vbique remi
 Diffugiunt laceri pes vndas.
 Spes ecqua tandem sollicitæ super
 Puppi sub atra mortis imagine?
 Caliginosis ecce nimbis
 Præradiat Pharos, anne sidus?
 Qua curua fido brachia littore
 Tellus caducis obuia nauibus
 Ostendit hospitoque quassas
 Excipit in gremio carinas.
 Lux noctilucæ en æmulæ Cynthia
 Cæcas ad vndas nocte sub anxiâ
 Præluces, ac Pharos coruscis
 Iugé micans tenebris inardet.

N O T Æ.

1. Manna. Panis Angelorum operâ in aère elabo-
 ratus, qui omnem induebat saporis gratiam, si quis pu-
 rus omni vitio, & conscientia amaritudine eum degustas-
 set. Certe eius suauitatem, & delicias cœlestes nemo
 explicet, nisi qui gustarit. Ideo Hebraeus Rex Gusta-
 te & videte, quam suavis sit Dominus. Præsertim
 in ipso pœnitentia (esto amarulentum videatur) studio
 ubi cum hoc pane cœlitus demisso etiam & lacryma
 pœnitentia sunt vinum Angelorum.

2. Insalâ, id est deserto, quod erat ad mare ru-
 brum, nempe in salutis asylo, ubi rara, vel nulla e
 consortio contagia,

3. Pharos

3. Pharos. *Vita Sanctorum exposita uti Pharos quò caliginosa in nocte errorum qui periclitantur de salutis suæ naufragio, se recipiant in portum gratiæ. Ut fiduciam sperandæ veniæ adsequantur. Certè Sanctorum vita, uti eam depingit Nyssenus in vita Gregorij Thaumaturgi. Pharo quam simillima elucet, quorum clarissima exempla, & rerum gestarum gloria errantes ad pœnitentiæ studium inuitat. Ut in tuto suam collocent salutem.*

4. Tempestate. *Quid mare nisi præsens seculum designat quod se casuum tumultibus, & undis vitæ corruptibilis illidit. Greg. 24. in Euang.*

Ioannes lucerna ardens & lucens ad
aquas ubi capit homines, & ad
pœnitentiã vocat.

Imago 15.

Nox incubat atra fluentis.

1. Nox in quâ
 2. Nubes atra in quibus
 3. Varia monstra supra
 4. Stagnum rotundum
 5. Lucerna ardens affulget; ad quam
 6. Pisces stellati inter
 7. Retia sparsa ad ripam adnatant, quibus
 8. Capi gestiunt, & ludibundi casses subeunt.
1. Legis antiquæ umbra.
 2. Errores impiorum.

E iij

9. Vitia

3. *Vitia*
 4. *Mundus fluxus & instabilis, vel aqua Salim & Ennon.*
 5. *Ioannes affulget ad aquas Salim*
 6. *Pij caelo digni aduolant, vt*
 7. *Pœnitentiam amplectantur, & arctiorem vite modum sequantur.*
 8. *Gaudent se pœnitentiæ studio capi, ob spem salutis.*
- Nimialis à Christo Ioannis discipulos capi vti Andream, Petrum, & alios.*

Trochaicum purum.

Pæmicat lucerna stagno,
 Sed lucerna par corusco
 Phosphoro iubar, vel vrsæ,
 Nubilis aquis inardet,
 Nubilosa vela noctis
 Discutit, nigrasque formas,
 Nubium, truces vel umbras,
 Monstra dira, dira spectra,
 Nocte quæ relaxat orcus.
 Hinc, & inde ceu coronâ
 Textili doloque cingunt
 Obuios plagæ natanti
 Piscium greges, lucerna
 Quos vocat, capi que suadet,
 Sic capi sed ad lucernam, est
 Pœnitere, ne deinceps
 Pœnitere sit necesse.
 Nam dolor breues ad horas
 Occupat fidem salutis,
 Gaudiumque sempiternum
 Lacrymis suis reseruat.

32

33

Horri-

Horridum metum laboris,
 Et breui genæ sub imbri
 Maximos dolor saluber
 Opprimit rogos Auerni.

N O T Æ.

Copiosior nusquam, iucundiorue piscium existit
 captura, quam si de nocte piscoso in lacu lucernam
 ardentem destituas, qua sui fulgoris prævio indicio, &
 contemplatione piscium oculos in sui admirationem
 rapiat, & insolitâ luce perculsos, in retia pelliciat.

1. Perpetua nox, iam inde ab suo ortu annos
 plusquam 4000. mundo incubuerat; donec sol Iusti-
 tiæ (cui Ioannes ut Phosphorus præfulsit) exoriretur.
 Quibus in sæculis retro evolutis vnus panè omnes er-
 ror sic inuoluerat, ut alia omnia, omnigenumque
 Deum monstra, potius colerent quàm vnum Deum.
 Quâ in nocte tam caliginosâ pauci omninò Sancti Pa-
 triarchæ, & in lege Mosæica, cœn raræ stelle; non-
 nihil celestis lucis ys in tenebris exseruere, & ut scin-
 tilla in arundinetis emicere.

2. Nulli non Deus naturale lumen infundit, quo
 possit quadamtenus de Deo aliquid quasi per nebu-
 lam internoscere. Verum enimuero eæ scintillas sine
 igniculos crassa rerum diuinarum, quam bruti affe-
 ctus adferunt, ignorantia exstinguit, unde mentem
 error occupat, & inde

3. Vitiorum mira portenta, omnem vitæ hone-
 ste instituendæ rationem deprauant, adeoque peruer-
 tunt;

tunt; ut homo dignissimum Deo, & coelo animal in belluam degeneret.

4. Quid mundum de quo est sermo constituit? nisi omnium hominum collecta multitudo. Populi enim multi, aquæ multæ, Apocalip. c. 17. in quibus nullus diuini amoris igniculus adhuc sit superstes, nec lux vlla, aut quies residit; sed volubilium undarum instar, ad omnem venti appulsam huc, illuc, sursum, & deorsum præut cupido mobilem, & fluxum animum impulerit, circumferuntur.

5. Lucerna. Ioannes agit in loco aquis irriguo, quo commodius aqua tingendi ad se confluerent, & loci amœnitas inuitaret.

6. Est in mari stella piscis ignei vigoris. Sunt & alij pisces maculis sparsi ceu stellis. Certè muræna dum viuit, quasi septem stellis emicat. Quidni & py homines cœlestibus Spiritus Sancti donis, ut stellis præfulgeant?

8. Iuuenalis adulans, vel irridens ait de pisce insigni gula illecebrâ: Ipse capi voluit. Quasi foret felicitas lautis epulis vltimum intermori. Et quanto satius quisque velit, ut sit peccato liber, securâ Christi sagenâ capi, & includi; unde in spem salutis emergat.

Ioannes lucerna ardens & lucens caritatis. Quam nec aura popularis gloriæ, nec minæ Herodis, nec sanguis effusus extinguant.

Imago

Nec vento cedo, nec imbri.

1. *Ventus utrimque adflat.*
2. *Imber sanguineus inter utrumque defluit. Sub imbri*
3. *Globus crystallinus in quo*
4. *Lucerna ardet, & stat*
5. *Super aram.*
1. *Ioannis gloria, & illustris fama per totam Iudeam diffusa, & inde eius laudes, vel à natiuitate.*
2. *Terror mortis, & ex cade cruor effusus.*
3. *Caput cuius in vultu, oculis, & ore pellucet inclusa cordi*
4. *Caritas alijs lucens, & ardens, ut alios accendat.*
5. *Stabili sanctimonia tenore.*

L Vx ego tuta meru, nec vento, cedo nec imbri,
Stella mico, vitreo clausa lucerna globo.

NOTÆ.

1. *Globus crystallinus. Vetus & verum est verbum: Proverb. c. 17. v. 24. In facie prudentis lucet sapientia. Quis enim illud clari Oratoris 3. de Oratore nescit: Omnis motus animi suum quendam à natura habet vultum & sonum, & gestum animi, imago vultus est. Et ut propius attingam perspicuum crystalli globum. Facies hominis speculum est cordis. Bern. de modo viuendi. Cui addo illud: Pa-*

ca
ti

cati. In speculo frontiū imago lucet animorum. Quam facile in viris sanctis deprabendas, quorum vel ad spectus censura sit moram. Certè quotquot S. Luciani vultum intuebantur, nescio quo occulto instinctu ad virtutis amorem se rapi sentiebant. Quid ergo sentiendum de S. Ioanne? qui Luciano haud paulò sanctior, & ardentior; nullos non sui contemplatione ad virtutis studium accendebat. Quos putas, oculis radios, quibus animos euibraret, emicuisse? quos ardores eius vultus spirabat, quem vel adhuc in vtero delitescentem Christus propioribus, & acrioribus sui amoris radijs contigerat, inflammaratq;? Quem sub hispidoso cilicio, & in seверо vultu ad aquas aspexisse, erat ad pœnitentiam in seculo. Vultus enim seверо (vt loquar cum Augustino) custos est disciplinæ, atque probitatis. Hic si absit, velut fax leuitatis vento exposita, restinguitur. Ideoque in S. Ioanne sub hilari seверо in vultu seверо mens conquiescit.

2. Lucerna ardet, In sepulcro Olybii & Tulliola Ciceronis filia reperta lucerna, qua 1500. annos & amplius inibi arserant, funebri obsequio pijs manibus sacra. At verd Ioannes, in quo quidam eminebat castimonie insignis nitor, & sanctimonie splendor, non solum à sepulcro posteris seculis praluxit; sed etiam in vitâ dum ageret, sui temporis mortalibus, tum verbo, tum exemplo adfulsit. Nempe lucerna ardens ad caelestia desideria, & lucens ad pradicaciones.

Ioannes

Ioannes Christum indicat ad aquas.

Emblema 17.

Sandyx pascentem vestit agnum.

1. Genius indicat digito
 2. Agnum purpureum, cui in
 3. Capite stat mundus ad
 4. Fontem.
1. Ioannis in Christum Amor ostendit
 2. Christum in carne, qui tollat
 3. Mundi peccata. & per
 4. Baptismum expiet.

AD IOANNEM.

N Il sonat. Et trahis vsq; chorum, paruusq; choragus
 Ludis, vbi cingunt vincla maligna pedem,
 Pes fat vbi tremulus, tremulâ præluserit aluo;
 Serea post, sacro lader in amne manus.
 Nec fatis hoc: nitidis agnum quem lauerit vndis;
 Indice monstrabit: *Agnus hic ecce, salus;*
 Ecce, salus. Mundi piat agnus hic omne piaculum.
 Hinc noua pax terris gaudia fera vouet.

Vox mundi redimendi ad pacem.

O Valeat, tristes mihi quæ manus indicat horas.
 Hac mihi pax signas, aurea sæcla manu.

NOTÆ.

Agnum. Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos.
 Virg. Purpureus agnus vbi nascitur, omen est imperij.
 Vide vitas Cæsarum ex Vopisco, & alijs.

Ioannes

Ioannes in deserto Christum canit &
suos auditores ad se trahit.

Emblema 18.

Hic sacer in syluis Orpheus canit.

1. Orpheus
2. Cum cilicio,
3. Dextra plectrum è spinâ,
4. Lauâ citharam tenet cum septem chordis, cui
in scriptum sit in
5. Rosa
6. Nomen IESV. Sedet in
7. Colle in sylua medio, è qua
8. Fera capita exserunt. ijs
9. Pedes in manus humanas abeunt.

1. Ioannes
2. Camelorum pilis horridus.
3. Vita aspera victu.
4. Septem dona Spiritus sancti suadet ijs, qui se au-
diunt,
5. Suauitas eloquentia in Ioanne.
6. Quod canit, & populos edocet in
7. Deserto ad montem, vbi eius specus,
8. Vitijs obnoxij
9. Incipiunt recte viuere, & viam virtutis insistere.

A Viritas viduis deducit rupibus ornos.
Qui Thressas facili vellicat vngue fides.
Versat in obliquos latus omnis Hamadryas orbes,
Instituitque rudes festa Napæa choros.

Nce

Nec minus Amphion Cadmææ conditor arcis

Saxa trahit, fabra, saxa struenda lyrâ.

Error at Amphion, errorque simillimus Orpheus.

Ni dirum magicis sint scelus ambo dolis.

Vera sed Orphæo depectit carmina plectro

Vox, dociles facili quæ trahit aure feras.

Nec solum trahit illa feras, sylvasque petrasque

At iuber in mores quâ lubet ire suos.

Quin etiam vis, quanta viro, vel gratia fandi est!

Infinuat brutis enthea corda feris.

Quemque pecus Circe magicis iubet ire venenis,

Induit humanis vox modo dia modis.

N O T Æ.

1. Amphion & Orpheus magi, qui hominum, oculos & aures fascinabant, ex Ægypto abiere in Græciam. Pausan.

2. Pedesque. *Cæsaris equus pedes similes humanis manibus habebat. Accedere est credere. Qui credit, accedit; qui negat, recedit, non mouetur anima pedibus: sed affectibus.* August. tract. 48. in Ioan. Ergo pedes anime affectus.

Ioannes in Christo, vt in horologio
vmbatico solem simul & horam
ostendit.

Emblema 19.

Semper.

1. Index horologij, in quo

2. Sol radios spargit ad

3. Singulas horas in indicis.

4. Manus

4. *Manus digito indicat*
5. *Horam duodecimam.*
1. *Tempus vite Christi in quo*
2. *Christus sua miracula & doctrinam declarat*
3. *Semper & vbiuis.*
4. *Ioannis index digitus monstrat adesse*
5. *Vltimam mundi etatem in Messia aduentu.*

AD MVNDVM.

Sapphicum.

HA Genus cursu dubio laboras ?
 Siste iam tandem trepidos tumultus,
 Iam datur puri radiosa solis
 Lumina cerni.

Anxiæ sorti nihil ad labores,
 Scilicet magnæ puer hic perennem
 Nunciat Solem, simul & salutis
 Indicat horam.

En is, apricas peragrans arenas
 Solis obseruat decus, ac I E S V M
 Ceu iubar pernox digito salutis
 Indice signat.

Ioannes digito suo indicat Messianam
 qui sit viæ dux & salus nauiganti
 in hoc ærumnoso vitæ salo.

Imago 20.

Error abest stellâ duce.

1. *Pyxis nautica cui*
2. *Lingula mobilis seu radius, qui*

3. *Cynosura*

- 81
3. Cynosuram in cælo indicat.
 1. Ioannes
 2. Ioannis digitus
 3. Christum demonstrat.

Asclepiadeum.

Quæ tentas ratibus marmor, & anxiq
 Remo sollicitas fœta periculis
 Neptuni dubio regna sub Æolo,
 Incertumque secas iter;
 Quo portum teneas, en, tibi nauticus
 Magnes, fidereas cui digitus vias
 Designat, radioque arguit indice,
 Quæ dux vrsa ratem regat.
 Nescis cœligenis clarior ignibus
 Hoc quæ lux digito promicat, erudie,
 Quæ ster sollicitæ tuta rati Pharos,
 Christique auspicio salus.

N O T Æ.

*Vti lingula magneti affricata directe omnino non
 spectat ipsam vrsam: sic & nulli vlli mortales culpa
 obnoxij, vel ante sui partum, vel post rectam
 animi aciem in Christum, vti vrsam, intendunt. At
 verò Ioannes qui nec cum peccato natus est, nec vllum
 unquam erratum in vita commisit, nusquã variante
 oculo Christum potuit, vt valuit, intueri.*

**Ioannes Vox in deserto ad aquas
 Christi laudes canit.**

Imago 21.

Ecce Agnus Dei.

I

S. Organum

1. Organum hy draulum in margine
2. Fontis, è quo
3. Agnus bibit, cui
1. Ioannes ad aquas Salim & Ennon, vbi
2. Aqua Baptismi
3. Christus Deus homo sese abluit, & fortè etiã bibit.

P Lectra vibrant. Subit vnda, sona tuba læta per vndas. Agnus adest, Agnum, dum bibit, vnda canit.

1. Organum. Tale est videre Tiburi, & Bruxella in aulã Principis quod aqua adfluentis impulsu, plectrorum numeroso tactu, & tuborã per aquas impulso spiritu, varios eosque suaues numerorum figurat modos.

Ioannes ad aquas Baptismum, & vna Christi nomen celebrat.

Imago 22.

Christum sonat amnis, & omnis arundo.

1. Fons monte salit, è quo
2. Riuis defluens efficit
3. Lacum, in quo enatis
4. Arundines ad
5. Zephyri auram, resonant,
6. Christum.
1. Christus è quo
2. Gratia baptismi dimanans conficit

3. Sacrum

- 33
3. Sacrum lauacrum, è quo renati
 4. Homines prius instabiles, à
 5. Spiritu sancto edocti, profitentur
 6. Christum, & Christi fidem.

Anacreonticum.

DE fonte qui perenni
 Riuis fugit, caditque,
 Mendicat hinc fugaces
 Et vsque, & vsque lymphas.
 Queis Naiados, Palisque
 Pascat sitim, famemque.
 Aut in lacum resorbet.
 Frequens arundo Nymphæ
 In frondeam coronam
 Viret, viret per vndas.
 Sed vox arundinetum
 Dum personat perenni
 Vox admissa Verbo,
 Identidemque Christum
 Recantat has ad vndas;
 Ad hanc & ipsa vocem
 Nunc erudita discit,
 Arundo & hinc, & isthinc
 Loqui diserta Christum,
 Loqui diserta Christum.
 Canora quæ virentes
 Comas in ora mutat,
 Blandis vbi flabellis,
 His insusurrat aura,
 His insusurrat aura.
 Vale Mida, valete
 Aures Midæ, valeto
 Syrix inane nomen,
 Arundo vox inanis
 Inanibus sub auris.

F ij

Nunc

Nunc hoc arundineto
Felix honos aquarum,
Cœlique amor sonabit,
Hic voce sub magistrâ
Christum suum magistrum,
Christum suum parentem,
Has qui dicat perenni
Sacras aquas saluti.

AD CHRISTIANVM.

Iambicum & Anacreonticum.

Vox vna Christus personat
Lacus, arundinesque,
Fauonijque sibila
Argutat aura Christum.
Si discit & Christum loqui,
Sonatque arundinetum.
Quis nesciat nunc eloqui
Christum cliens canorus?
Et nunc pudor pro impudens!
Ad has silebis vndas?
Bruti pudet silentij
Pigetque, Tam nefandum
Ergo silebo dedecus,
In improbi dolorem,
An in pudorem? quem decet,
Decus loqui Tonantis.

N O T Æ.

a Vbi tondet Minister Regius Mida regis caput; deprehendit in eo auriculas asini. Is ergo sese abdit in arundinetum, & indidem exclamat: Auriculas asini Midas habet.

b Syrinx Virgo ubi fugit ad amnes sui pudori structas insidias; in arundinem mutata fuit.

Ioannes

Ioannes ad aquas Salim omnes mortales ad pœnitentię studium impellit, qui ob id Baptismum expetunt.

Emblema 23.

Vox Domini super aquas. Ps. 38.

1. Caput inter alas Cherubim
 2. Ventulum proflans. Sub quo
 3. Fonticulus rotundus commouetur, &
 4. Circulos rotundos agit.
1. Ioannes
 2. Concionans, vnde
 3. Oculus mouetur ad lacrymas. Vel
 4. Aqua Salim mouentur perpetuò pœnitentium concursu & motu.

Asclepiadæum.

Indormis placido Nympha silentio,
Et læuum vitreo pumicat æquore
Marmor, fluctisonique immemor Æoli,
Vernos semper agit dies,

Sin autem tacitis appulit aduena
Stagnis fortè sonor; tum residem ciet,
Ceu ventus, rapidis Naiada fluctibus,
Queis fons æstuat inquires.

Sic tranquilla diu dum vada personat
Vox, Ennon riguis quâ madet imbribus,
Riuos mobilibus feruere cerneret,

Queis tingunt populos, aquis,
O quæ nobilibus gloria fontibus
Hac de Voce, Deum quæ sonat, adfluit!
Est cur inuideat Nylus & aurifer

Ganges, Naiadum decus,

F iij

NOTÆ

1. Vox Domini super aquas, Ps. 38. intelligunt Græci PP. de Patris voce, in Baptismo. Latini de Christo ab ipso suo baptismo annunciante baptismum. Unde nec incommode possit intelligi de S. Ioanne, qui vox Domini in deserto, etiam & super aquas Salino & Ennon, & super homine de quibus sapiens Thecuitis. Omnes tanquam aqua dilabimur.

2. Fontem Hebræi vocant Ayn, id est oculum & ab eadem figurâ etiam litteram Alphabeti.

3. Fons Arethusæ in Scyllatino territorio, te tacente tacet. Sed te loquente sic commouetur, ut putees fernere. Calliod.

Ioannes impijs timorem diuini iudicij incutit, & ad pœnitentiam excitat.

Emblema 24.

Vox Tonitruum in rota. Ps. 73. n. 9.

1. Nubes arda, & in eâ
2. Rota ardens, e qua
3. Fulmen nubem discindit, &
4. Petram disijcit plenam antris, unde
5. Mira monstra & belua
6. Telis igneis fixe diffugiunt,
7. Ad fontes.
8. Terra tremor montes subuertit
9. Et aperit fontes,
10. Terramque complanat.

1. Terrore

1. Terror Numinis,
2. Stato tempore perennis vindicta cursus.
3. Ipsa vindicta eiusque telum,
4. Mundum contumaci superbiâ obduratum in
quo delitescunt
5. Impy varijs vitijs beluinum in morem vitam
trabentes,
6. Icti metu diuini iudicij & orci confugiunt ad
7. Salubres pœnitentiæ lacrymas, & Ioannis ba-
ptismum
8. Vbinis in terrenis Adæ filijs animorum motus.
Superbiam deprimit, & sic mons humi-
liatur.
9. Lacrymas pœnitentiæ excitat.
10. Vt inoffenso pede viam mandatorum Dei de-
currant pœnitentes.

Horatianum.

N Vbes coruscis implicat ignibus.
Et inde parrus fulminis igneos
Excludit vltor, qui minaci
Saxa quatit tremefacta telo.
Hinc Vox sonorâ detonat e rotâ
Emoliendis horrida rupibus,
Cœli & procelloso tumultu.
Horrificos glomerat fragores.
Et sese ab imis emouet inferis,
Tumultuoso non sine murmure,
Infame dedignans Promethei
Terra genus, scelerumque molem.
Quin & superbis præcipitat iugis,
Imisque adæquat vallibus arduos
Montes repente, queis perennes
In lacrymas iubet ire fontes.

Et vox ut iræ conscia vindicis,
 Erupit alto clausa diu specu,
 Et fulminatrices tremendo
 Igne minas vibrat in scelestos;
 Dum demum ad iras numinis igneas
 Corda iecta fibris euibrat anxijs
 Terror Tonantis, ut perennes
 Extudit ad lacrymas dolorem
 Emota tellus omnis, & omnibus
 Timor timendus mentibus incubat;
 Dum terram ab imo quæ dehiscit,
 Sollicitat tremor in ruinam.

N O T Æ.

*Psalm. 73. Genuinus sensus est, quem aperit
 Exodi c. 14. n. 10. Vbi respiciens Dominus super
 castra Aegyptiorum per columnam ignis & nubis,
 exercitum eorum interficiens subuertit rotas cur-
 ruum. Ferebantur illi in profundum. Vbi Illyricum
 Psalterium in rotis. Vt & Symmachus: quasi dicat
 inuoluere fulmina rotas, equos, equitesque, & ut cre-
 dibile est, contremiscente terra & mari in præceps
 arma, virosque deualuit. Et certe tonitruum fragorem
 cum Augustino etiamnum puerulo quis credat rota-
 rum sonitum, ubi currus se dant in campos, & pro-
 currere, præsertim ex alto, incipiunt.*

*Quare cuique concioni ea allegoria & metapho-
 ra aptari potest, non meo; sed magni Pontificis
 sensu lib. 5. mor. cap. 12. Vim si tonitruum species. At
 vero concionatori; si rotam quæ vix minimâ sui
 parte terram puncto attingit. Vt pulchre Euthymius.
 Qualis Ioannes cui vix quidpiam de terrâ adhaeret,*

nes

nec inde aliquid petit. Cum sit non nisi vox in deserto.
Nisi dici malis, vox tonitruum, qualis in concionatore
fulgurante, tonante, miscente omnia, in rotâ, id est, orbe
terrarum, qui (ut Niceph. & Euthym.) est insta-
bilis. Quales ij, qui Ioannem, & alios concionatores
audiunt.

Ioannes iræ diuinæ fulmen in impios è
coelo accersit, & comminatur.

Imago 25.

Væ vobis.

1. Aquila in
2. Nimbo,
3. Fulmen unguibus corripit. Sub quo
4. Ficus, cuius
5. Folijs inscriptum.
6. Væ vobis. Unde scintilla cadunt
7. In globum sparsum
8. Sulfuris ramentis & pictum
9. Piceis monstris.
1. Ioannes omnibus maior
2. Arcano irati Dei consilio
3. Minas intentat, quibus ardeat
4. Stirps Adæ qui ficu peccauit.
5. Vanis Adæ posteris
6. Terror æterni supplicij imminet.
7. Impium mundum obnoxium
8. Periculo arseri Orci; & id ob
9. Vitia, quæ, ceu pix, Dei irâ accendant in orco.

F V

Horatia

Horatianum.

VÆ, væ satelles vindicis ignipes,
 Monstris & hydris intonat impijs,
 Queis deflagrandus æternos
 Carcer alis superum furores.

NOTÆ.

1. Aquila in nubibus. De viro excellenti cuius virtutem & gloriam nemo adsequi possit. Proverbio dicitur. Qualis Ioannes, quo nemo maior.

2. Nimbo. Arcanum Dei iudicium de nocentis supplicio, & minas Ioannes uti nimbus fulgura innuit & nunciat. Hinc in Sina inter nubes, & fulgura corusca ad terrorem improborum lex lata fuit.

3. Fulmen. De Basilio, Nazianz. orat. 20. Basily vox erat, Tonitru, & vita fulmen. Quis ergo erit ipse Ioannes vox illa verbo præmia, quod gravissimos illos sempiterni incendiij terrores & impiorum capita intonat? quibus non minus Iudeam perfonat, & ys attonitam percellit terroribus? ille, cuius vox prima, Pœnitentiam agite, securis ad radicem posita est.

5. Arbor. Omnes ut folium decidimus. Scilicet e ficu, quâ Adam peccavit.

7. Scintillæ. Sæpè sæpius in sacris divini iudicij tabulis apud sacros vates dicitur. Stillare furor Domini, quia non totus simul & semel nimbi instar, effunditur, sed quasi tenui in pluviam huc, & illuc spargitur. Quod autem ibi stilla: hic est scintilla.

8. Sulfure. Apud Iob est qui imprecatur im-
pio. Adspargatur tabernaculum eius sulfure.
Quod solum ardebit in orco pabulum eterno incendio.
Ob grauem odorem, ardoris acrimoniam, & horri-
bilem visu, & tactu flammam. Ignis ibi sulfur, &
spiritus procellarum. Facessant ergo nives, & ver-
mes ignei ab inferis, quos aliqui comminiscuntur.
Fateor tamen ibi conscientia edacem vermen semper
victurum.

9. Piceis. Pice torrentes ripas Virgilius Ache-
ronti adscribit.

Ioannes vox & aura, quæ ignem timo-
ris Dei ab orci incendio enatum
quasi flabello excitat. Quo igne si
quid impurum animis adhæserit, è
cordibus exurit.

Emblema 26.

Vento purgatur & igne.

1. Auri massa informis in
2. Fornace decoquitur in
3. Purum aurum.
4. Vultus in alis Cherubim
5. Igni ventum ceu flabello adspirat, in
6. Deserto.
1. Animus rebus terrenis inuolutus,
2. Statu pœnitentia & ærumnâ enitescit.
3. Timor imperfectus, in perfectum euadit
amorem.
4. Ioan.

4. *Ioannes Angelus dictus à Malachia c. 3.*
5. *Excitat ad sincerum Dei amorem suis monitis,*
6. *Procul ab hominum commercio.*

S Qualida gleba rubro iam sæpè recocta camino,
 Excludat precium diues, & auget opes.
 Ignea quid faciunt liquidis tormenta metallis?
 De grauido extorquent aurea dona luto:
 Sic & amoris opus stygio timor exprimit igne.
 Purus ab impuro pectore manat Amor.

N O T Æ.

1. *Auri massa. Plerumque aurum cum agnata terra concrefcit, & aded eâ inuolutum squallet; vt nobile metallum informem nigramq; glebam primo ad spectu quis iudicaret: Sic & cor æqueuo natura vitio implicatur, Itidem & anima, que cum fit nobilissima Dei imago, illique cœlestis origo, vti & ipsi auro ab Sole; tamen rerum terrenarum impuris, eâque nobilitate indignis desiderijs sic adherescit; vt nihil minus quam cœlestem in eâ speciem agnoscas. Aded è terra affectu, in ipsam quasi terram degenerat: & sic natiuus ille mitor, & diuine gratie splendor obsolescit. Quia nobiliori ignobiliori miscetur, & adulterino contagio suam dignitatem violat. Hac vbi non, prò pudor! Indignitas? vbi non Ieremia querela & increpatio in cor prauū? Nec vspiam, nisi vti rara auri ramenta, perennis puritas (qualis in Ioanne) enitescit. Qui vel abs teneris vnguiculis ab omnium hominum improbo commercio segregatus vnus Dei sese addixit obsequio, & nullius rei alterius desiderio se teneri sustinuit.*

2. *FORNEX*

Fornāx. Putidus sim, si velim huc è sacris libris plures fornaces struere & congerere: vna su mihi instar omnium. quæ nostrum Ioannem propius ni fallor, attingit, sed hæc quanam sit? quæso mihi differe. Apud Malachiam eam deprehendi. Vbi pluribus de hoc vate vaticinatur. An non ibi vides, & audis Malac c. 3. Ecce ignis conflans?

Quis autem ille ignis, nisi Dei timor quem improbis in animos excitat, fouet, accendit. Ille Angelus. Verbo æterno præuius. Qui passim clamat: Agite pœnitentiam, & imprecatur, quibus securis ad radicem sit posita, vt in infernum non vt Abiron, Core & Dathan exstincti in ipso terra hiatu; sed viui descendant; vt ex orci incendijs eas huc timoris scintillas deferant, vnde in meditatione sempiterni supplicij exardescat ignis, sed amoris & purioris in Deum affectus, & pulchritudo anima enitescat.

3. Vbi aurum in fornace purgatur, auripigmentum miscetur, & vnà concoquitur. Porro necesse est, ter, quaterue percoqui, quamdiu enim aurum ad purum non deliquescit, tamdiu non subsistit & quasi veneno misceri indignans despumat quasi in iras, aurum, seq̄ violari arguit: Sic vt omninò liquidus, & purus Dei euadat amor, opus est, & intentionem & ipsum opus, & cetera operi adherentia sincero affectu sæpè sapius quasi decoquere, & ab omni labe secernere.

4. Quid est Vox nisi aura volubili lingua flabello & impulsu palati expressa, dentibus distincta, lingua repulsâ, labijs effusa, & exclusa, qua sese vti ventus in orbem
diffundas

diffundat, ad aures appellat, & inde in obliquos aurium meatus deuoluta, sese cerebro menti que per sensum communem insinuat: vnde alius in animum illapsa, quis satis pro dignitate explicet, quos ibidem exciter ardores & tum maxime, vbi aliquē spiritus suo regit imperio, horribili terret exitij supplicio, & eam vni Sanctorum mentibus imprimis, qualem in S. Ioanne est deprehendere, vt eodem afflari spiritu, haectenus pristinus inuolutos vitijs pœnitentiæ salubri consilio, ad puriorem Dei amorem, & morum innocentiam tandem aliquando perducant. Et quasi in purum & ignitum aurum, tui Dei adspirat gratia, decoquant: Et iam, quorum impura sunt amplexi scelera, & secuti vestigia infelices eorum exitus perhorrescant. Sequē ipsos oderint, vt Deum ament.

Ioannes metu mortis iam, iam imminentis absterret impios ab mundi affectu, & impellit ad pœnitentiæ curam.

Imago 27.

Tempus agi rem.

1. Horologium, cuius
2. Campana caput mortis crystallinum, quod
3. Malleus minatur ferire.
4. Index pro radijs qui horas indicet, sagittas præcendit.
5. Sagitta grandior designat

6. Heras

6. *Horam duodecimam.*
 7. *Serpens caudam suā admordens cingit horologium, sub quo è*
 8. *Filo purpureo dependet*
 9. *Palma ramus in circulum inflexus: huic*
 10. *Gladius geminus flammens sibi decussatim implexus*
 11. *Inscriptum rami circulo. Nec poenitet ?*
 1. *Vita decursus in quo*
 2. *Mors omni horā.*
 4. *Dei decretum.*
 4. *Mortis metus, cui ubiuis & semper obnoxij omnes sumus.*
 5. *Articulus mortis denunciat*
 6. *Ultimam horam.*
 7. *Aeternitas, qua omne tempus includit.*
 8. *E vitā qua consistit in sanguine.*
 9. *Beatitudo aeterna omnium malorum victrix*
 10. *Mors anima & corporis aeternis in ignibus.*
 11. *Quis furor mi Christiane tam praecipiti & ancipiti anima negotio & periculo semper indormire, vnde beata vel infelix pendet aeternitas? ô rerum ignara mentes!*

QUæque dies suprema venit, nec poenitet? audi,
 QUæque quid hora monet: palma vel ensis adest:
 Elige, Palma viret, rubet ensis vterque corona
 Cingitur. Hinc discors it cruor, inde merum.

N O T A.

E palmâ vinum exprimitur.

Ioanna

Ioannes acriter sic increpat impios:
*Genimina viperarum, quis vos docuit
 fugere ab irâ venturâ?*

Imago 28.

Crebris micat ignibus ather.

1. *Nubes aterrima cen pix,*
2. *Ignes depluit cum iaculis igneis, in*
3. *Viperas defixas, telis igneis, vel ambustas
 circa*
4. *Aram stantem in*
5. *Monte.*
1. *Vindicis minæ.*
2. *Ira vlticis opus, & pœnas in*
3. *Impios Phariseos & Sadduceos incumbit.*
4. *In Mosaica lege, quam explicabant*
5. *In monte Iero, Solymitano.*

Horatianum.

Impane quid non pro! temeraria
 Vis ausit orci, cui furor imperat?
 Grassantur impias ad aras
 Monstra, draconigenæ & phalanges.
 Diffulminandis igneus anguis
 Terror Tonantis sed simul incubat.
 Qui de minacibus quadrigis
 Prouoluit grauidas procellas.
 Nec est coruscis ut trahat ignibus
 Moras parato prompta periculo
 Vindicta. Flammeis adurget
 Attonitos iaculis dracones.

Vt fracta

Vt fracta telo monstra trifideli
 Deuoldit atris ardua nubibus
 Vltoris ira. Deflagranti,
 Illa gemunt Erebi sepulcro.

N O T Æ.

1. Viperæ morsus intrâ septem horas, vel certè intrâ triduum mortem accelerat. Pharisei suis superstitionibus intra septem ad ipsum usque Sabbathum dies animas mortiferis noxis obligabant contrâ leges. Vt patet sæpè in Euangelijs.

2. Virulento dente pestem plagis infundit. Kalamnia pestilenti morsu alterius præsertim Christi famam appetit, præ inuidiâ, quâ rumpuntur in Messiam Pharisei, viperarum genus impyissimum.

3. Mirè vini est appetens, Plinius, nec minus in libidinem effusa. Vnde illi tot caculi, seu gemina viperarum Putasne Phariseos qui primos ambiunt accubitus vino abstinnisse? minime putauerim. Et hoc oleo quis nisi libidinis caminum accendi existimet?

Imago 29.

Pœnitentiæ fructus.

1. In nube serenâ & purpureâ in cuius medio consistit
2. Oculus, è quo
3. Ros defluit in
4. Florulentum hortum, quo exclusa
5. Vipera fugiunt.

G

G. 174

6. Ara adolet odores, in medio horti qui
7. Flores imbuant suauiori aurâ.
1. Dolor sanctus, è quo conscientia serenitas.
2. Pœnitentia sancta & pura intentio: unde
3. Lacryma imbuunt
4. Animum plenum pijs desiderijs:
5. Vitia excedunt.
6. Pietas.
7. Pia desideria Dei gratia adflat, & gratiora reddit.

Vipereæ excedunt pestes:

Horatianum.

C Aliginosis vt sat inhorruit
 Nimbis sepultus, seque Diespiter
 Subduxit, armauitque sauos
 Fulmineis radios sagittis:
 Nunc purpurantes vndique cerneres
 Nubes decoro non sine lumine
 Fulgere, & inclusos serenum
 De fluere hic oculos in imbrem.
 Siticulosa iam riguis virent
 Aquis arenæ. Læta nouis Ceres
 Adsurgit vuis. Purpurascit
 Spina rosas, violisque tellus;
 En, ara fœdis pura draconibus
 Castis odorum thus adolet focus,
 Et flos odoratis suaues
 Haurit hians animas ab auris.

Facite

Facite fructus dignos pœnitentiæ.

Emblema 30.

*Gravido de palmite gemma
Truditur.*

1. In cœlo crater stellatus.
2. Vitis adligata palo.
3. Illacrymans &
4. Gemmas germinans
5. Reseces palmites humi stratos ignis absumit.
1. Gaudium Angelorum in cœlo de uno pœnitente
in terris.
2. Animus olim diffuens, sese nunc arctiori dis-
ciplina adstringens.
3. Fletus è pœnitentiâ
4. Spes bona boni gaudij è purâ conscientia efflo-
rescit.
5. Viti recisa. Amor diuinus è fibris exurit.

S Vspice, Stellatus crater promittit Iacchum
Purpureum: denso ver vbi flore viret.
Et lacrymas lippo distillat cortice vitis
Saucia, quo lacrymis gaudia sera bibat.
Adspice pubentes gravido de palmite gemmas
Trudit agens, Gemmis purpura grata subest
Quæ nunc se tenero puber lanugo racemo
Induit, hæc Bacchi partus anænus erit,
Id lacrymæ, & cæsis vitis metuere flagellis
Vulnera. Vt hinc vitæ gaudia cura fluant,

G. ij

NOTA.

NOTÆ.

1. Sidus in cœlo crater super caudam Hydræ.
 Porrò lacrymæ pœnitentium vinum Angelorum est.

Imago 31.

Securis ad radicem posita.

1. Pulcher calathus cum ficibus inter alas in aère.
2. Ficus cum fructibus vires.
3. Cuius folijs inscriptum
4. Quàm mors amara.
5. Mors apparet securim adamantinam imo trunco in
6. Mediâ strage arborum.
 1. Dulces olim pœnitentium fructus.
 2. Homo mortalis viget.
 3. In caducarum rerum damno
 4. Amaritudo in morte, quâ nulla tristior.
 5. Periculum extremum, & id quidem ineuitabile certi exitij.
 6. Inter omnium mortalium mortes & ruinas.

Crudelibus occubat vmbreis.

Horatianum.

A Mœna ramis de viridantibus
 Blanditur arbor, atque oculos trahit,
 In lacrymas quos mors resoluet
 Horrificæ ad sonitum ruinae.
 Minace dextrâ mors adamantinam
 Ficu securim, prò furor! anxiae
 Supplantat, intremiscit anceps
 Arbor ad excidij periculum.

Refusus

Refusus imis, & timor, & dolor
 Gavis medullis transit in obuias
 Frondes, aratque amarulentis
 In folijs memores querelas.
 Ut perspicaci lyncea lumine
 Huc ora flexi; quod lego, proloquar?
 Quam mors amara sub scelestâ
 Arbor vbi trepidat securi!
 Sed ô querelis parce! sub improbâ
 Quid arbor horres vulnera dexterâ?
 Virtus superstes poma amaris
 Dulcia de folijs reportat.

N O T Æ.

1. Calathus. Delibarat ut opinor, & cum suavitè
 gustu, earumq; fastidio respuerat ficus, ille qui dixit,
 Ostendit mihi Dominus & ecce duo calathi
 pleni ficis positi ante templum Domini.

2. Calathus vnus ficus bonas habebat nimis,
 vt solent ficus esse primi temporis, & calathus
 habebat ficus nimis malas quæ comedi non po-
 terant, eò quòd essent malæ. Ier. 24. Litteram si
 spectes, bonæ ficus erant Iudæi cum Iechonia à Na-
 buchodonosore Babylonem abducti, iam ad bonam fru-
 gem conuersi: malæ verò ficus h, qui Ierosolymis cum
 Sedechiâ impio impij remanserant: & quidem hic ca-
 lathus ante templum. Quia in eo omnes fiduciam suam
 collocabant Iudæi & ydem Iechoniam irridebant qui id
 Chaldaei dederat. Vt patet Ezech. II. v. 15. & 16.
 Posset etiam dici inter cetera, quæ pro templi foribus
 prostabant, venales etiam ficus fuisse. Vt cuius in promittè
 foret, quod Deo efferret. Nefas enim sine munere templo
 abire,

Mystico vero sensu ficus Ada posteros designant.
 Iam inde enim quo primus homo ficulneis folijs pudorem suum pratexit; ceteri homines ficus naturam induerunt. Monente Augustino 30. serm. de Verb. Domini; & ut Ambrosius de Parad. c. 13. Transmisit peccatum ad posteros. ceu vestem ficulneam. Nimirum e ficu Adam peccati pignus decerpit. Porro bona ficus, probi; & quidem ad templum, quia rebus sacris inhaerent. Miram enim sancti e diuinis beneficijs & proba conscientia testimonio suauitatem degustant, & inde liquidissimam voluptatem hauriunt. Petrus Damianus idcirco D. Nicolaum ficui comparat. Et quidem vt solent ficus esse primi temporis; Duplex enim ficus est genus: Vna semel quatuordecim mense suos fructus maturat. Altera vero bifera quae & in Iunio & in Septembri promittit, & donat sua colono cultura premia ea autem quae Iunio decerpitur, longe suauiori gustu palatum imbuit, quam Septembris ficus. Calida enim cum sit ficus ardentior sibi quo percoquatur, solem exoptat. Vti etiam ea ficus, quae Septembri legitur, praestat autumnali & serotinae ficui, quae languida fatuo gustu, exilis, sua maturitate marcescit. Improbi autem mala sunt ficus, & immatura, quibus dulcioris succi sit nihil; itidem improbis nulla conscientia suauitatis, nec ulla incunda e pristinis suis noxis memoria, nedum gratum cum alijs commercium: quisquis enim se dat vitis corrumpendum, necesse est, ubi breues & dulces illae deliciae defluerint: noxae non nisi acerbum e sui damno dolorem in

animo

animo relinquunt, quem nemo sine grauiſſimo ſaſtidio,
& ſui odio ſuſtinere poſſit.

Nimirum, ut aliquid ex Homero delibem; Ioni
geminum adiacet dolum. Mellis unum, fellis alte-
rum. Vbi nequam homines guttam mellis inde primam
ſaluam prelibarint, protinus toto fellis hauriunt dolio.
Et ipſa morte amariorẽ e mortis metu trahunt
vitam.

2. Ficus homo mortalis. Quid frequentius quam
hominem arbori comparari? vel ipſe cæcus id dixerit,
qui vidit homines ut arbores (nempe bifidas) ambu-
lantes. An non & homo illa ficus, ad quam Saluator
acceſſit exploraturus, num fructum aliquem toto ipſo
triennio protuliſſet, vel in poſterum promitteret, alio-
qui exſcindendam?

3. Folijs. Prorſus aſpera & amara ſunt ficus
folia; cæterum ſub ijs, quem diſſimulant, dulciſſimus
deliteſcit fructus, qui primo parenti fallax peccati
illecebra & poſteriorum perennis dolor & noxa exſtitit:
vnde e folijs tum obuijs ſibi conſuit in pudoris ſolatiũ
& ſui erroris piaculum hiſpidam togam, puta ciliciũ,
vt ſic quem e ficus fructu noxiẽ blanda dulcedo pellexe-
rat in fraudem, inde eam folij eiufdem arboris amaritu-
do abſtergeret expiaretque, & dignos pœnitentia fructus
e folio alioqui ſterili & amarulento eliceret. Vnde haud
dubium, quin æternam nunc deguſtes voluptatem & in-
de omnem omnis gaudijs ſecuritatem. Vt enim quidquid
dulce ſubeſt ficus folijs, id omne ipſũ in ficus ſuccũ effun-
ditur: ſic ſi qua ſit in pœnitentia aſpero quidem ſed ſa-
lubri ſtudio amaritudo, ea in ſuauiſ diuina gratia abit

G iij effectus,

effectus ; & anima delicias amaris e lacrymis eliquescit.

4. Mors amara. E Christi sanguine (vt vetus est fama apud Hegesipp.) arbor enata fuit, cuius folijs inscriptum natiuo stilo. Quam amara mors. Sed id certius e sacris paginis huc transcribas. O mors quam amara est memoria tua homini pacem in substantia sua habenti: Nimirum cum dolore amittitur, quod cum amore possidetur. Certo noster Ioannes Tollenare in politico illo erudite vanitatis in Ecclesiasten speculo ait: Se nouisse hominem sic delictis, diuitis, & implicitum, vt cum anima summis iam penderet e labijs, & foras emineret; iusserit se in sella in horto suo amenissimo circumferri, vt eum extremum intueretur, vbi tum inter mortuis verbis cum Deo sic ex postulare non erubuerit: Vt quid mihi terram eripis, cum numquam tuum ambierim celum? Et sic miser vtroque aeternum forte excidit. Na ille infelix! cuius omne virtutis studium in vitium degenerat, & inde acerbissimos sibi reseruat dolores, siue perennem noxia conscientia amarulentiam. Cuius aures identidem ceu ferreo conuicio verberat, & cor vrit illud Hebraei Regis oraculum, Mors peccatorum pessima, Psal. 33. n. 22. Videtur Sauli id Dauid praenuntiare. Verum & de quouis impio potest intelligi. Vt videre habes de impijs regibus, haeresiarchis, alijsque scelestis. Et quidem potest accipi etiam sicut censet Basilius de vita impij. qua sit mors anima, sic & Bern. 82. in Cantica, sed Urbanus 1 V. Psal. 50 accipit de 2. morte. Qua mors sine morte, finis sine fine, defectus sine defectu, cui mors semper viuit, finit semper

semper incipiendo. Defectus deficere nescit.
 Addo & de ipsâ morte intelligendum. Quâ de Bern.
 serm. de natiuit. Mors peccatorum pessima, quorum
 natiuitas mala, vita peior: pretiosa sanctorum tanquam
 fructus laborum, tanquam victoria premium, tanquam
 vita tamua & perfecta securitatis ingressus.

5. Mors. Omnium terribilium terribilissima mors.
 Aristotelis iudicio & quidem verissimo. Vt enim arboris
 cades radicem, truncum, ramos, frondes, flores, fructus
 denique, & spem seminis repente secum in perniciem
 trahit: sic & mors animam, corpus, sensuum usum, &
 cetera omnia fortuna dona, & commoda vno impetu &
 ictu eripit, atque vno in vulnere millena vulnera inge-
 minat, quibus nulla vnquam spes salutis super sit.

6. Securis adamantina. Pœnè inexpugnabilis vis
 adamantis. Vnde & illi nomen; ac proinde qua haben-
 tur inuidia, eâ signantur gemmâ, ceu sigillo vnde illud;
 vt è profanis quid degustem: Quis Martem tunicâ
 tectum adamantina. Quamuis in adamante ea
 non sit vis ignium domitrix, qua malleos omnes respuat,
 vt falso credidit antiquitas. Iam enim frangi didicit.
 Tamen ea indomabilis tum ferro, tum igni firmitas, &
 contumacia mortis adamantina in securi subsistit. Cuius
 impetum, & violentiam nemo dolo eludat, vel vllis elidat
 armorum presidys, nec aciem retundat.

7. Media stragè. Circumspice quidquid solo teri-
 tur. Pœnè sub omni glebâ alicuius premis tumulum. Au-
 sim liquidò asseuerare nec mentiar, quouis ferè momen-
 to, aut saltem breuissimo tempore ad 30. hominû millia
 toto orbe succidi; vnde immensam terrarum vastitatem,

& in ea innumerans hominum copiam ritè estimaris.
 Et id quidem cum non ad vnius, alteriusue anni cladem,
 sed quadragesimo sexto sacula tot bellis & cadibus cruen-
 tum hoc negotium semper inuicta, lassæ nunquam mors
 egerit, & porro aget, illa tot regiarum arborum domi-
 atrix, & sylvarum expugnatrix, cuius securis nullius
 roboris duritie recunditur, nec vllò vnquam cadendi la-
 bore elanguescit: Sed ab ipso. Ducit opes animum-
 que ferro.

Plerique mortalium ad has securis mi-
 nas, & cœci & surdi de die in diem
 differunt pœnitentiæ studium. Ne-
 mo enim est qui dicat hodiè; sed
 omnes viuunt quasi cras benè victuri,
 qui hodiè male moriuntur.

Imago 32.

*Ouantes gutture corui Virg.
 Cras malè promittunt.*

1. Mors
2. Securim illidit
3. Arbori iam saucia, sub quâ
4. Puer erudit in caucâ
5. Coruum; vt discat dicere hodiè.
6. Atro in nimbo
7. Coruus alius super eupressu cras crocitat.
8. Interim mors arborem exscindit, qua excisa
9. Puerum

9. Puerum & coruum opprimit.
1. Prasens interitus.
2. Morbo, alione casu imminet
3. Homini in omnes horas morienti.
4. Vir uigis seu puerilibus crepundijs implicatus, cen puer.
5. Animum suum vitijs atrum vult, & non vult iam mortem timere, & eo timore pœnitere hodie.
6. Infelix prasagium pluuia è lacrymis. Alius aq̄e sua exemplo monet,
7. Semper pœnitentiam in crastina desideria prorogare.
8. Mors interim hodierna crastinis votis suspensum occupat, opprimitque ignarum.
9. Praecrastinantes mors nec opina occupat.

Phaleucium.

A Ter cras vbi crocitat satelles
 Phœbi, vel malè olens hiat cadauer;
 Alto culmine, funebri aut cupressu,
 Infelix hodie cadit dolosus
 Ad castes, vbi cras gemit sub arctis
 Cancellis, miser ah doloris oscen,
 Quem gestit puer erudire mimas
 Ad voces, hodie vt loqui suescat,
 Sed cras, cras nisi crocitat. sonorâ
 Vt cras crocitat alter à cupressu.
 Coruus, cui pice tetr ior sit ala,
 Sed paruus quid agit, precor, magister,
 Indignans queritur, fremit, minatur,
 Offam substrahit, incutitque plagas.
 Sed cras, cras nisi crocitat, Nec ynquam

siq

Sic mutes, hodiè vt queat profari:
 Dediscatue, quod vsque cras recantat
 Sic perdes hodie tuos labores;
 Dum cras hunc prohibes puer profari.
 Hæc inter necis ad grauem securim,
 Cupressus trahit in caput ruinam.
 Ac coruum simul, & suum magistrum
 Arbor quæ ruit, obruit sepultos,
 Vastâ strage grauique mole syluz,
 An cras hoc niger ominatur augur?

*a Phœbo coruus adscribitur à Poëtis ob augurium.
 Cum sit osceus,*

**Admonitio ad procrastinantem in ne-
 gotio pœnitentiæ maturando, cui
 hæc mortis imago ab oculos
 ponitur.**

A Ter quid trahis vsque & vsque coruus
 Cui vox garrula, crassa, rauca, balba,
 Cras, cras! cras grauidum in graues dolores;
 Nec ceu pura gemis columba, & orbis
 Turtur, qui viduo toro quiritat.
 Quem iustis hodiè piget querelis
 Antiquæ scelus expiare noxæ,
 Et nescis hodiè breuis sub horæ
 Cursu viuere; cras sed vsque viues:
 Stultus vis hodiè mori frequenter,
 Horis omnibus, omnibusque curis.
 At ne nunc doleas, doleto semper.
 Hoc si viuere cras sit, ingemifces
 Te serò ah hodie mori saluti,
 Et cras perpetuum trahi dolorem.

NOTÆ.

N O T Æ.

1. 3. 4. Mors. Matth. 3. v. 1. in Græco legitur *Ἐκπίπτεται*, id est, exciditur. Vbi nos habemus excidetur. Et reuera ita est, infantia in pueritiam, pueritia in iuuentutem, iuuentus in statam viri-
tatem, denique stata ætas in senectutem tandem emoritur. Nimirum mortem in sinu gerimus, qua securum non ad truncum, non ad ramos, sed ad ipsam radicem supplantat. Quo omnem spem ulterius quid boni fructus progignendi, excidat.

4. Seneca calamum stringit in viros qui puerilibus circa mundi negotia ludunt studijs. De quo agam alibi.

5. Coruum. Improbis de quo Satyrus, Si niger est, videtur in speciem velle iam iam se pristinis vitijs euoluere, verum vult, & non vult piger. Si insistas, nunc ergo, fac quod olim fecisse profuerit. Sexcenta pratexit impedimenta. Ecce nolo: vis æternam adsequi salutem? omnino volo. Excute nunc ergo animo omnem opum cupiditatem, odium, vindictam, libidinem. Quid hic responsi? Crastinus viderit dies; ecce verum nolo, & sic deinceps. Sol adhuc voluitur, mihi occinet. eris alias opportunior pœnitentia locus. Certam nempe & securam veniæ fiduciam in diuina misericordia sinu impavidus repono, ex quo illum repentinus nimis quam diu offensi Numinis furor & iusta indignatio excutiet.

6. Inter Imbres. Anguria ponit Virgilius Quantes gutture coruos tempestatis obscænos augures. Idem & deserta Babylonis calamitas hac non minima, quæ
 2. *Coruus in superluminari sedet, qui alios*
scilicet

scilicet ad funestam domum aduocet, coruos omnes aquas
nigros, omnes aquæ cadauerum heluones, omnes in
cras inbiantes, presentium immemores, nec vllum su-
probitatis vestigium relinquentes. Sedet autem in cupressi-
so qua arbor est funebris & in speciem meta crescit, quæ
vite innuat terminum.

7. Alius coruus. Nulla maior peccandi illecebra,
quàm prauum in oculis exemplum. Et vbi pudet inter im-
pudentes (vt cum Augustino loquar) non esse impu-
dentem.

8. Sera in morte, raro est vera penitentia, vt Au-
gustinus. Scis memor. Ne olim eius neglectum seruus,
& quidem eternum deploret. Quem iam pridem dece-
bat gemuisse voce columbinâ, coruinâ cras cras eterni
arsurus, ingemiscas.

Munus viatorium pauperi Ioanni ab
Amore. Scipio specie decem-
pede efformatus.

Imago 33.

*Vox clamantis in deserto: dirigite
vias Domini, rectas facite
semitas eius.*

1. Oculus irradiat
2. Decempeda, stanti in
3. Medio humi circuli puncto, è quo
4. Multæ ceu lineæ in orbem procurrunt per 6-
5. Maior

5. Maior pars obliqua serpit.
 6. Semitis curuis curui in serpunt angues.
 7. Amanas sat licet & floribus consuta, desinunt
tamen in arduos gurgites.
 8. Via quadam recta decurrunt; sed rariores
 9. Obsita spinis, qua tandem ad
 10. Fontes pulcherrimos subsistant.
1. Providentia Ioannis
 2. Legi divina, & revelationi inuigilat, &
 3. Mundo corrigendo, unde
 4. Varia vite rationes instituntur vbiuis.
 5. Praeuium viuendi institutum usu frequens.
 6. Vitia, & humiles in terrena officii, siue pra-
uitas.
 7. Blanditur quidem incundis oculorum animi-
que illecebris mundi amor; verum tandem
ad orci incendia deducit.
 8. In virtutis studio stadioque decursus, sed in-
frequens.
 9. Molestis iter perplexum praepeditur.
 10. Gaudia, quibus animus delibuit facile om-
nem astum, & antea acti itineris labores at-
temperat, & abstergit.

Adonium.

S Emita limo
 Limite, semper
 Curuus vt anguis,
 Errat in agris.
 Tu mihi princeps
 Gloria vatum,

Dirige,

Dirige recto
 Cardine calles
 Qui tibi perstat
 Scipio dextra,
 Apta regundis
 Regula campis
 Stabit, & ibo
 Certa viarum
 Strata viator;
 Si modo libret
 Lyncea recto
 Lumine visum
 Ne quid opacas
 Visus aberret
 Lapsus in umbras;
 Ipse perenni
 Viua refulges
 Luce lucerna,
 Idque perennis
 Solis in ortu,

N O T Æ.

1. Quod oculus corpori, ita prouida mens cum gratia lumine in animo.

2. Decempedator, siue finium regundorum arbiter, instar Scipionis, defert manu decempedam, cui in orbem caput sit ferreis quasi dentibus prefixum & distinctum, quorum aequali intervallo oculi aciem in certos & statos fines dirigit. Id quod agit mystico modo Ioannes, qui prouidis tum monitis, tum sanctis operibus mortales instruit, prauis ut se corrigant, & rectam virtutis viam insistant, nec vniquam pristinos in errores relabentur.

3. Circu-

3. *Circulus. Vti mundus circulo circumscribitur: sic & impij (qui mundum ambiunt, & sequuntur) in circuitu ambulant, Psal. 11. & ubi vario eui am fractu & difficili in orbem cursu, & recursum iam lassu & fractu non sine capitis vertigine constiterint; est ut sero Simonideis lacrymis deplorent, se ne hilum quidem caelestem ad patriam iam progressos, eodem in puncto unde digressi fuerant, subsistere, Quo & è puncto ad inferna descendunt.*

4. *Varia hominum studia, varios item instituant viuendi modos, & mores, prout cuiusque corporis temperamentum, vel animi certa inductio, cupiditasue persuaferit.*

5. *Subit mirari nonnunquam in vijs, viarumque prospectu, qui fiat, ut semita obliqua viatores haud sine itineris dispendio circumducant: quid dicam? exclamo cum Satyrico: O curuæ in terras animas & caelestium inanes! addo, & curua in terris; qua obliqua anguium instar serpitis fluxuoso incessu, tota que aberratis caelo. Quod equidem opinor, euenire, ex quo tortuosus ille serpens, qui ab primana iustitia orbita primos parentes generis humani, suis insidijs olim deflectere impulit; nunc itidem nos à recto auertit timere, in auias errorum ambages: unde & obliquus gressus ad praua anima imaginem, ipsum etiam corpus, atque adeo pedes, alioqui recta currere gestientes, in flexuosos detorquet tramites.*

6. *Vbi non Coluber in viâ latet, qua (vti Eurypodice Orphei uxori) calcem viatori virulento morsu defigat; & appetitam inferiorem (quem magnus ab*

H

Hippus

Hippone Doctor pedi, quo anima ambulet, censet comparandum) pestilenti vulnere, & vitio corrumpit.

7. *Est via qua videtur homini bona.*

8. *Iustorum semita quasi lux crescens vsque ad perfectum diem; Prouer. 4. quam si quisque sibi bene consultum velit, prosequatur. Qui in via exitu leget inscriptum illi fonti, qui salit in vitam aeternam: Iustus in refrigerio erit. Iam vero quotusquisque est, qui sic sapit, ut hanc ineat viam, vix vnum alterumve reperias. At stultorum infinitus est numerus: qui cum facili via compendio, eoque incundo, & securo, recta eò, quo nos vocat aeterni & immensi boni adsequendi fiducia, possint contendere; malunt tamen, sed serius omnino, iam totius orbis incendio inuoluti, ad iudicis tribunal seuerissimi, lugubricum ululatu exclamare: Ambulauimus vias difficiles. Et cur difficiles? audi ingemiscetes; quia Iustitiae lumen non illuxit nobis, Sap. 5. Quid quaeso, via tenebricosa molestius, inuincundius, periculosius?*

*Ioannes arbor ad aquas semper stans,
& enirescens; non arundo, ad omnes
auras fluctuans.*

Imago 34.

Canit ales, & arbor IESVM.

1. *Philomela canit*
2. *Christum.*

3. *Auicula*

3. *Auicula accinunt id nomen sub*
4. *Cedro altissimâ. Quæ adsurgit in ripâ*
5. *Lacus triangularis. In quo*
6. *Arundines.*
1. *Ioannis pia anima in concionibus*
2. *Christum de prædicat.*
3. *Alia pia Sanctorum anima, similis pietatis*
amula succinunt. Sub
4. *Supremo sanctimonie fastigio Ioannis;*
5. *In baptismo qui in nomine SS. Trinitatis con-*
fertur: & quo
6. *Olim errantes, & instabiles homines ab-*
luuntur.

Iambicum dimetrum, & Anacreonticum.

O ille vatam gloria,
 Et Virginum corona,
 Quæ nulla terris pulchrior,
 Nec sit, nec esse possit;
 Quid semper Ennon, & Salina
 Castis aquis inerras?
 An hic arundo fluctuas,
 Par fluctui, vel auræ?
 Famæque ludis inquires,
 Sub mobili stabello?
 Nil aucuparis frivola
 Vel gloria, vel umbræ.
 Nec te popellus impulit
 Vanâ fauoris aurâ;
 Tu ludus ut sis inquires
 Fluxis arundinetis,
 Procera stagni in margine
 Tu cedrus astra spectas,
 Iuxtaque Nymphas nobili
 Hic euirescis umbrâ.

H ij

Sempe

Semper virens, semper noua
 Quam fronde ver coronat,
 Audin? canoras hospites
 Inuitat huc aëdon;
 Quid eruditum tinniens,
 Sed Caritas aëdon;
 Christum canit; par accinit
 Et ipsa Nympha Christum.
 Sic Nais, alesque æmulam
 Chelyn lyræ mariat.

IOANNIS CONSTANTIA.

Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam?

Imago 35.

Mens immota manet.

- I. Cor ardens stat in
2. Lunula, super erectum
3. Axem, quem circa
4. Rota alata vertitur,
5. Picta pateris, cum unguibus aureis, coronis, & lancibus; item
6. Gladijs, compedibus, & catenis.
1. Ioannis animus stabilis, in
2. Instabili vita decursu persistit,
3. Solido virtutis studio, & tenore;
4. In volubili mundo,
5. Opes, honor, voluptas, & fortuna dona circumferuntur, ut alliciant ad delicias,
6. Mina, & supplicia, ut à virtutis studio absterreant frustra sunt.

Asclepias

Asclepiadeum.

Cor flagrans radiat, statque volubili,
 Ceu fax fida, rorâ, cedere, nescium:
 Frans quod nulla trahit, nulla vel emouet
 Vis, quâ iam steterit gradu.

N O T Æ.

1. Cor. *Christus interrogat: Quid existis videre? an arundinem vento agitatam? Clarè explicat quanta, & quam solida fuerit Ioannis sancto in proposito constantia; qui non, ceu arundo, ad omnem fluentis aëris appulsam, & imperium sese in omnem partem facili nutu, & obsequio inflecteret: nec etiam rerum coelestium inanis fuerit, ut solâ virtutis imagine, vanam sanctimonie famam, & popularis fauoris auram aucuparetur. Dic mihi, obsecro, eiusmodine vanum glorie animal Ioannem credas, quem sub horrido cilicio, in deserto seorsim agentem, intueris? minime verò, quisquis recte iudicat, id censuerit; nec id censeo. Ille, ille est Lucerna ardens, & lucens celesti illo igne, qui nunquam intermoriturus sempiterni instar sideris, perennat.*

2. Lunulâ. *Quâ lucernâ, seu cor lucens non quotidiana huius vite (que Luna mutabilior est) vices, incrementa, & defectus imminuant, augeantque, nedum virtutis splendorem infuscent.*

3. Axem. *Stat enim, & stabit æternum, vni Deo inherens, qui immotus dat cuncta moueri. Vti & Ioannes, immobili perstans in virtutis gradu, omnium animos ad pœnitentiæ studium mouet, atque conuertit.*

*H in**Rorâ.*

4. Rota. Quem nec temporis volubilitas, nec annorum circa eum recursus, uti nec mundi volubilis, vel inanis fortuna sollicitudo, ne hilum quidem ab eo, quem semel institit, gradu possit unquam dimouere.

5. Picta coronis. Nedum honoris splendor, opum copia, aut voluptatis illecebra, vel quidquid auribus, oculisve suavi, adeoque grauiori periculo, blanditur; eum ab virtutis studio, quantumuis aspero, abducant.

6. Gladijs. Quod si nullis unquam ridentis fortuna blanditis cesserit; putasne ullis mortis sauentis cesserum minis? quasi vero id terror è ferreo extorqueat pectore, quod gratia non eblanditur.

Iustum, & tenacem propositi virum,
Non ciuium ardor praua iubentium,
Nec vultus instantis tyranni
Mente quatit solidâ.

Per me licet, sit ille, quem sapiens, ut stultum irridet. Præcordia fatui quasi rota carri, & quasi axis versatilis cogitatio eorum. Nempe quem volubiliam circa se rerum cursus, & recursus nusquam quietum de mentis statu deiecit; cerebrumque sui vertigine conturbat, & debilitat. Denique suam volubilitate, ceu rota impetu secum abripit; &, ut alteram rotam, animum circumagat. Quo in errore plerique mortalium versantur, & in mundo, ceu pistrino, miseri in circumagenda mola, & assidua cura seruiunt aterbam, & quidem sponte, seruitutem.

Ioannis

Ioannis in Christum Amor, illis ipsis,
quibus eum adspersit, aquis magis,
magisque accenditur.

Imago 36.

Haurit aquis ignes.

1. Sol, in quo nomen I E S V irradiat
 2. Fonti, è quo
 3. Radij
 4. Genio stanti in crepidine
 5. Cor vrunt in aperto pectore.
1. I E S V S suam gratiam
 2. Baptismo infundit, quem Ioannes adumbrat suo baptismo.
 3. Gratia ea de causa
 4. Animum Ioannis ad quas
 5. Illustrat, & inflammat.

AD IOANNEM.

Fons nitet, vt speculum, cui solis inardet imago.
Vreris hoc speculo: quam bene fundis aquas!

Fructus dignos pœnitentiæ Ioannes
suo baptismo, & lacrymis
pœnitentium elicit.

Imago 37.

*Hora fluat; sed semper bonos
hinc stabit.*

H iij

1. Genio

1. Genius sese in
2. Stagno contemplatur. cui stagno
3. Multi oculi è nubecula suas impluunt
4. Lacrymas:
5. Genius in ripa concinnat
6. Aquaticum horologium; sub quo
7. Vnà è gutta pendes
8. Annulus aureus, cum
9. Pyropo.
1. Amor Dei adspirat gratiam
2. Baptismo Ioannis; in quo
3. Pia anima noxas suas inspicientes,
4. Eas deplorant.
5. Amor diuinus
6. Vita tenorem per assiduas lacrymas penitentia
instituit.
7. Vnà è pia lacryma dependes
8. Aurea aternitas, in qua
9. Amor Dei igneus, & aeternus elucet.

Tyochaicum purum.

AD Salin aquas, vel Ennon,
 Fors Amor comes decori
 Vatis, & parens honoris,
 Acumlam sui figuram,
 Perspicace pingit vnda.
 Sed vides parum quid vmbrae
 Lympidis natate stagnis;
 Quaeis & hinc, & inde puris
 Appluant genis caduceæ
 Lacrymae pios in imbres,
 Criminumq̄ne de piaculis,

Mauritius

Hauriunt opem decusque,
 Hinc Amor sagax, decori
 Semper artifex laboris,
 Quid struit? breues quod horas
 Arguat, fugamque vitæ,
 Idque de fugace lymphâ,
 Hic moræ fluunt, & horæ;
 Et volubili sub vmbra,
 Lacrymæ, dolor, salusque,
 Lymphidâ rotâ recurfant.
 Ast, ut est Amor magister
 Mente perspicace solers;
 En, rotundat ille guttam,
 Vnionē puriorem,
 Vnde pendeat venusto
 Anulus micans pyropo,
 Et perennis salutis.
 Euge de meis ocellis
 Opto, lymphidas per horas,
 Vt diu cadas, suasque
 Gutta pura, gutta felix,
 Gutta casta, gutta gemmæ
 Clarior nitore, & astro:
 Quæ dabis frui pyropo,
 Igneaque amoris arhâ,
 Quæ Dei micat coronâ,

N O T Æ.

2. Stagno. Ioannis baptismus non conciliabat gratiam; sed ad eam sibi conciliandam prouocabat penitentes; qui, vti corpus aqua abluebant; sic optabant & animam diuina gratia beneficio ab suis noxis expiari.

6. Arte Mathematicâ possunt horologia hydraulica, vt organa, concinnari. Qualia apud Heronem spectes.

H v

6. Gutta.

7. Gutta. Opera nostra semina sunt eternitatis, Bernardi iudicio. Quidni & dixero, vnam seriò penitentis lacrymulam, ceu gemmam, eternitatis esse pretium? Imò quid minus est, quam quod vox vna trium syllabarum? Peccavi orci ardentis fauces praecludat, caeliq̄ue auream aperiat portam.

Ab Adami pomo quisquis iam nascitur, æquæuam ab suo ortu cum peccato mortem, & inde alia peccata in vitâ contrahit.

Imago 38.

*Querela lasi pueri --
-- Nocet emta dolore voluptas.*

1. Puer ludit in florido
2. Prato, cui clam
3. Serpens infligit in
4. Calce
5. Vulnus.
1. Animus ut puer, gessit gaudia
2. Primo am flore.
3. Auctor originalis peccati, demon
4. E corporis humani, & terreni contagio tangit
imos animi affectus, &
5. Inspirat peccati virus.

Anacron-

Anacreonticum.

Amaniore veris
 Rudis vagabar hospes,
 Sed innocens theatro,
 Regnoque, quo voluptas
 Primæua iam triumphat,
 Sub floridis coronis,
 In floridâ iuuentâ,
 Inter rosas, crocosque,
 Et rosmarem, thymumque,
 Et poma, dona veris.
 Eheu! sed hîc malignis
 Anguis, scelestus anguis,
 Clâm dentibus laceffit
 Calcem, feritque, dirum
 Vis pestilens bibaces
 Hinc serpit in medullas.
 Serpit nouos in ignes.
 Nec vspiam salutis
 His spes viret sub herbis.
 Ah! cui viget venustæ
 Flos, & decor iuuentæ,
 Sic mortis indecoras
 Reuoluar in fauillas,
 Vt hinc cadam sub orcum,
 Viuusque sempiterno
 Flagrem cinis camino?
 O dira de iuuentæ
 Ludo, necis senectus,
 Æternitasque mortis

Christus, vbi Ioannes eum, vti agnum,
 abluit, vim medicam aquis infundit,
 quibus à serpente inflictum vulnus
 diluit in puero, & in adulto.

Conso-

Consolatio ad Puerum faucium.

Anacreonticum.

A St hinc vides ameno
 Fontem vitro virentem.
 His merge pectus undis,
 Huic innatat salutis
 Spes, floris instar, anni.
 Diri satelles orci
 Ne te metat cruentâ
 Mors impotens securi,
 Nouoque te deinceps
 Fraus implicet piaculo,
 Fraus implicet dolori.
 En, agnus ille fauos
 Hostis potens in hydros,
 Hic candidis salubres
 Aquis inhalat auras,
 Et omne de chelydro
 Dispellit hinc venenum,
 Hic si tamen sit agnus,
 Qui victor in minaces
 Sic fulminat dracones,
 Sic & triumphat orcum,
 Ni sit magis suavis
 Hic agnus ante sauis
 Leo timendus hydriis.

In Christi baptismo Ioanni innotescit Trinitas.

Quam Ioannes etiamnum materni in
 corpusculi hospitio demorans ab ob-
 uio sibi Christo de SS. Trinitate fi-
 dem certam hauserat, eamque ite-
 rum in Christi baptismo ceu speculo
 è Patris

è Patris voce & specie columbæ Spiritûs Sancti imagine didicerat. Tum eam quæ hætenus sub legis umbrâ delituerat, de SS. Trinitate fidem cœpit explicare clariùs & longiùs propagare.

Imago 39.

Primus ego non nota loquar.

1. Nubes, è quâ
 2. Vox & lux
 3. Triplici radio. cni
 4. Primus aureus,
 5. Secundus purpureus
 6. Tertius sic candidus; dependet
 7. Speculum cum sole, qui resulget in
 8. Aquis.
1. Ignorantia Trinitatis hætenus ignota, è qua
 2. Dei notitia clarior & doctrina
 3. Tergemina persona.
 4. Deus Pater,
 5. Deus Filius è purissimo B. Virginis sanguine concretus,
 6. Spiritus Sanctus.
 7. Deitas una, & ut sol, sola in
 8. Baptismo relucet, qui cōfertur in nomine SS. Trinitatis.

Sapphi

Sapphicum.

| Nubat nubes hilari fluente
 | Discolor; ternis radijs amoena
 Vade lux vibrat fluuio, triformis
 Iridis intar.

N O T Æ.

3. Triplici. *Haftenus obscurum SS. Trinitatis
 mysterium, Christi Baptismo clare elucescit. Ideo
 Baptismus SS. Patribus dicitur Sacramentum fidei.
 Victor Antiocben. in Marcum.*

Baptismi Christiani gratia toto orbe
 diffunditur à Christi baptismo.

Imago 40.

Totum fons manat in orbem.

1. Rotundus collis, in cuius iugo
2. Agnus suo pede excitat
3. Fontem, qui collem ambiat & inde
4. Riuos diffundit per medium
5. Labirynthi in
6. Rotundo vireto. E quo
7. Angues spinis confixi diffugiunt per spinosas sepes,
rosis florentes.
8. Astra sereno celo irradiant aquis.
1. Ecclesia in qua
2. Christus
3. Baptismum instituit perpetuum, qui
4. Tote orbe diminat

5. Inexpli-

5. *Inexplicabili cum mysterio fidei de SS. Trinitate,
quam infundit baptismus,*
6. *Toto orbe. Vnde vigor & gaudium inenarrabile
efflorescit.*
7. *Reatus Ada in posteros transfusus, & inde pesti-
lentes culpa baptismo delentur, & diluuntur
non reditura.*
8. *Spes cali.*

Trochaicum purum.

L Ympidos trahens liquores,
Fons salit, salit, decora
Monte, cui secat fugaci
Riuus ima prata fulco.
Vnde confluit niualem
Riuus hinc, & inde concors
In lacum, nixer, natatque
Puriore de liquore
Lympha, lympha digna cælo.
Si quod hic scelestus atrum
Fors draco vomit venenum;
Vnde dira virulentos
Mors lacu serat chelydros,
Atque pestis æuiterna
Anxias edat medullas:
Omne virus, omne crimen,
Huc quod adspuunt tot hydri,
Fons sacris saluber vndis,
Expiatque, diluitque.
Macte, macte tam salubri
Balneo puer beatus.
Tuque vir, nurusque concors
Numinis beatus hæres,
Tot prius niger venenis,
Purior rosâ, & ligustro,
Nunc sacris renabis vndis.

Aguus

Agnus, ad saluis aram.
 Hic spei vides, in omen
 Astra denatant in vndis.
 Astra, sed decora cœlo
 Quæ micant, micant sereno.

N O T Æ.

Creditur Christi baptismus eodem quo Magi eum adorarunt die, triginta post annos contigisse: & id quidem dominico die vt August. serm. 154. de tempore. Sed vt Ioannes Lucidus. 7. de tempore feria 6. in Iordane propè Sathan & Iericho, vbi sicco pede Hebrai Iordanem transiere. Ios. 3. quod Mystice Augustinus explicat. Eo loco templū S. Iohanni sacrū existit. Bed. de loc. sancti. iam inde aqua Iordanis ex tam puri corporis contactu eam puritatis & integritatis vim hauserunt, vt nō corrumpantur. Gretser. in Cursop. palat. Sed a iam longè maiorem sacro Iordani, & inde ceteris aquis dignitatem conciliauit; si non natura, saltem gratia; eamque mysticam. Nempe vt omnia omninō peccata expiarent. Suo enim baptismo Christus vti omnium Christianorum princeps, & auctor baptismum salubri è fonte gratia instituit; vnde riuus vbiuis, & semper dimanarent. Verū eius legem & necessitatem ad salutem nō nisi post mortem indicit. Vt D. Thomas p. 3. q. 26. & fuse Vasquez

Solemnis ad Ioannem in deserto mittitur legatio, quæ eum interroget,
 Tu quis es? qui sic ad pœnitentiam
 vocas & baptismo abluis? Cui ille,
 Ego

Ego Vox clamantis in deserto, ad
aquas Ennon & Salim.

Amor Ioannem interrogat, quid sit.

Imago 41.

Nuper me in littore vidi.

Vox ego, deinde nihil.

1. Liliū, cui insidet
2. Aëdon, cui schedula in
3. Ore & inscriptum, Vox ego, ad
4. Fontem, ubi
5. Aëdonis umbra innatat, & pellucet.
1. Corpus Ioannis nesciens labem ninei pudoris.
2. Amor cœlestis in Ioanne.
3. Sui contemptus, & nulla de se opinio, quasi nil foret, nisi vana aura & vox
4. Ad aquas, quibus baptismum celebrat, vel, ad divinam gratie fontem; in quo, ceu
5. Liquido speculo suam intuetur conscientiam, & seipsum.

TV quis es ab Solymis hospes dum quæritat oris,
Hic ubi Rex vatum balnea pura parat?

Audiit, è nineo qui flore sedebat ad vndas;

Divus Amor, sed tūc tinnula factus avis:

Ecquid agis? dixit. *Nuper me in littore vidi*

Vox ego sum. Quæris cætera? deinde nihil.

Vox ego, desertis ubi clamor oberat arenis.

Vox ego fusa vijs. Vox ego fusa iugis.

Et breue quid, dices fateor. Sed maxima voci est

Gloria, me Verbum posse perenne loqui.

I

NOTA.

N O T Æ.

4. Vox. *Aliquis Lacon Lusciniam ceperat ratus aliquid magnum & pulchrum ea in alite se inuenturum, qua per sylvas & agros tam vocali & incundo cantu ad tot dies resonaret, demulceretque. Verum, ubi nec ullam corporis dignitatem aut coloris gratiam deprehendit: Vox es, ait, præterea nihil.*

At id ipsum de se Ioannes; sensit, quasi aliud nihil foret, quam vox siue leuis aëris impulsus, & inde sonus, qui suo appulsu tinnientes impellat aures. Ideoque is sapientior euasit. Nemo enim melius de se iudicat, quam, qui se nihili estimat.

LIBER III.

M O R S.

Imago I.

Me oportet minui, illum crescere.

1. Cedrus altissima in
2. Monte Libano, sub qua succrescit
3. Cupressus procera, quam
4. Manus atra sparsa guttis è nubecula
5. Securi succidit.
1. Christus in
2. Summo sanctimonie fastigio eminent.
3. Ioannes, quo nemo inter natos mulierum maior, Christo tamen minor assurgit; quem

3. Mors

4. *Mors violenta*
5. *Gladio Herodis excindit.*

Iambicum.

Montis superbum crescit arbor in caput,
Hæc illa cedrus, omnibus maior cedris,
Qua nulla celso surget altior iugo.
Illi cupressus subiicit virens caput,
Sæuâ at securim mors minace cui manu
Suppianat; vt rapace sub ferro metat.
Hæc inter albo Libani frondens iugo
Cælos adusque attollit excelsum decus
Victrix cadente quæ capressu stat, cedrus,
Et vsque & vsque sempiternis de comis
Hic euirefcit in coronam frondeam.
Nec, ceu cupressus, sacra stirps morri cader.
Quæ lapsa si fit, eriget numquam caput.
Necis mephitim cedriâ suâ cedrus
Sed vincet: æuiterna quò fiat parens
Vitæ & salutis; & grauis letho timor.
Cedro hâc in vnâ frondet omnium decus;
Et spes perennis gloriæ, ceu flos, viret.

N O T Æ.

1. Cedrus. *Regina omnium arborum cedrus, cui regia maiestas è proceritate; dignitas è robore ligni, quod carie nõ senescit, auctoritas & pretium ex raritate; hinc eam sacra littera sæpè celebrant ob excellentiam.*

2. *Nusquam proceriores vel pulchriores cedri quam in Libano, prope Iudæam, vbi Christus natus est.*

3. *Proxima cedro cupressus gloria, quam tamen hand adquat. Sic & Ioannes, vno Christo & B. Virgine minor, ceteris Sanctis excellentior.*

I y

Cedria

a Cedria cedri succus, qui à tabe conseruat res
sibi creditas. Qualis Christi Sanguis, qui quidquid in
nobis è vitio putidum, vel è morte putridum, aut na-
tura corruptela tabidum, omne discutit, & integros
nunc puro animo & olim corpore conseruat, & con-
seruare promittit.

Imago 2.

Illum oportet crescere, me minui.

1. Oritur Sol, seque exserit panè totum in pur-
purea nube.
2. Phosphorus ex aduerso minimà sui parte ap-
paret in nigrà nube. Et,
3. Ceu parua luna, in cornua enanescit.
1. Christus sua maiestatis splendorem, magis
magisque per miracula ostendere incipit.
2. Ioannis gloria hæcenus maxima, minuitur.
3. Breuiq; occidet.

Trochaicum purum.

O S vbi polum decorum
Exserit, diemque pulchro
Pingit aureum sub astro,
Sol nouum redux in ortum;
Crescit in nouos honores,
Crescit aura, lucis aura
Pulchrior, diesque crescit.
Crescit herba, crescit arbor.
Crescit hora, vita crescit.
Spes, salusque, crescit agris.
Eruditioque crescit,
Digna qua Deo est magistro.

Trospho.

affir
&
Chr
inte
nasc
pra
aur
pra
omn
quic
scur
tate
uber
diff
I E
huic
retri
no be
felici

Phosphorus breues sed ignes
 Colligit, minorque parca
 Luce suppressit malignâ
 Aureum iubar sub umbra,
 Et caput diu rotundum
 Lunulæ modo reduncis
 Cornibus cauos ad ignes
 Asperat, fugitque cælo.
 Principique cedit astro
 Inde quem refert honorem.

N O T Æ.

*Vti Phosphorus nocti orienti, morientique diei lux
 affinis, & quasi medius utriusque temporis limes: Sic
 & Ioannes Prophetarum ultimus & in Euangelicâ
 Christi lege primus. Sic quasi medius utriusque legis
 interpres enituit, & intercurrit. At vero ubi stella
 nascentis solis prænuntia aliquamdiu cæteris astris
 præfulserit; tunc soli orienti locum cedit, qui ubi
 aureus mundi oculus (vt Ambrosius ait) pulcherrimâ
 prætextus purpurâ emicuerit, eximio suo splendore
 omnium oculos in sui contemplationem conuertit &
 quidquid ubique gentium stupet, sardet, silet, suæ ob-
 scuro noctis inuolucro, hilari suo adspectu ad iucundi-
 tatem excitat, exornat, illustrat. Vt cætera Solis
 uberrima beneficia, ubi vitales quaquauer sus radios
 diffundit, taceam. Quæ omnia multo clariùs in vno
 I E S V nomine elucent. Nec ad breuem dumtaxat
 huius vitæ usuram vel dieculæ lucem: sed in omnem
 retro æternitatem, & quidem copiosiori è summo bo-
 no bonorum omnium affluentia redundans, ea demum
 felicitas ab hoc Iustitiæ sole dimanabit. Vt tum liceat*

cum aureo illo Doctore Angelico exclamare, O felix æternitas & æterna felicitas ! quæ quò vlteriùs crescat habet nihil. Præsertim cum ille vnicus æternitatis dies, qui omnium sæculorum suo perenni in puncto includit volumina, eo in sole iustitiæ consistat, in quo nullus obscurior nœuis purissimam illam lucem violat; vti fit in sole, in quo nuper, haud secus atque in lunâ, sagaces Astrologi maculas (etsi nonnulli negent) aduertère. De quo solis vitio, Scheinerus librum edidit: nimirum nihil omni ex parte beatum mortales in terris suspiciunt.

4. Caua luna. Deprehenderunt nuper Astrologi Veneris stellam, luna instar, nunc in plenum caput conglobari, & crescere, & postmodum in caua cornua retexi, & decrescere. Quod sane Ioannis è Christi vaticinio belle conuenit, cum ipse sit natus (ut aduertit Augustinus) circa æstiuum Solstitium, vbi dies incipiunt minui; Christus vero circa solstitium brumale, à quo dies suum inchoant incrementum.

Emblema 3.

Me oportet minui, illum
crescere.

1. Sol sublimis, sub quo
2. Humilis Iris, cui inscribas aureis litteris
Humilis sublimi sole.
1. Christus.
2. Ioannes.

Sapphia

Sapphicum.

Sol vbi pronus ; decus in superbum
 Iris adsurgit : sed vbi decorum
 Sol caput tollit ; fugit ima curuos
 Iris in imbres.

N O T Æ.

Arcus sublimis sole humili , humilis sublimi.
 Plinius l. 2. c. 61. Iris existit vbi radius immisus
 cauæ nubi. *Gratia Christi Ioanni se nihil esse asti-*
mant nisi quid obscurū, infusa, eū illustrat & ornat.
 Repulsa acie in solem refringitur. *Se non Mes-*
siam esse fatetur ; sed id nomen in ipsum Christum
reijcit.

Vnde colorum varietas, mistura, nubium,
 aëris, igniumque. *Effloret varia virtus in Ioanne,*
qui mera Vox, & aër, item ignis, vt Lucerna ar-
dēs. Certè nō fit nisi aduerso sole (sic & nō nisi in
utero, etiam necdum natus, ab Christo sibi obuio, ani-
ma pulchritudinem hausit.) Hæc Iridis est pulchra
& breuis è Plinio descriptio.

Ioannes, vbi Herodis animo reprehensionis
 aculeum infigit, ob incestum
 cum Herodiade ; sibi ipsi mor-
 tem accersit.

Emblema 4.

Animamq; in vulnere ponit.

I iij

Io. Apic

1. *Apis de figit aculeo*
2. *Fucum, inclusa*
3. *Coronæ ex apio.*
1. *Ioannes acri stimulo vulnerat aures animumque.*
2. *Herodem incestum & ignavum in virtutis studio arguit.*
3. *Mors & mortis gloria.*

Iambicum.

A D A P E M.

Infesta fucus bestia
 Adulterino è crimine
 Tuos labores subripit,
 Pulchrasque curas impedit.
 Tu casta, gnava, provida
 Hospes pudicis lilijs,
 An hoc inultum tu sinas
 Scelus, genusque adulterum?
 Acri scelestam bestiam
 Aculeo tu lancinas,
 Tuæ, sed heu! dispendio
 Vitæ, nefas hoc expias,
 Huc iam decora nobili
 Te mors coronat præmio,
 Pulchroque famæ pignore,
 Quam laus propagat posthuma,
 In æiternam gratiam
 In æiternam gloriam.

N O T Æ.

1. *Apis virgo, & nullo saturo edita, in primis amans castitatis est & puritatis, ideoque abhorret flores*

flores mortuos, & loca putida, præfertim homines in libidinem, si propius ad alvear accesserint, suis configunt apes aculeis, nec odorem talium ferunt. Talis omnino Ioannes, qui exsors peccati, saltem pure natus est, si non conceptus. Et ut apes impura hominum vitavit commercia; cui flos pudoris illibatus, & cui seu api, sed cælesti, mel agreste cibus.

2. Fucus, api insidiatur vel maximè, eiusq; labores depopulatur. Vti & Herodes Ioannis piæ curas præpedyt, & tantam pietatem carcer inclusit.

3. Apium & ex eo corona, funebre Gracis signum è Plut. in Dione. Caterum ut vinax apium perennat (teste Horatio) ita perennis è mortis gloriâ corona evirescit.

Imago aurea 5.

Eximia in Ioanne Sanctimonia.

1. 2. Phosphorus irradiat è celo; sub quo virgo.
3. Sol incipit parum oriri, vnde
4. Radius in serenos oculos Virginis defluit.
5. Corona imperatoria, dispuncta
6. Vnionibus, & pyropis; cui insistit
7. Philomela,
8. Transfixa sagittâ.
9. Adamas in fronte maximus.
10. Oculi sereni & seueri.
11. Rosa in ore, melle sparsa.
12. Apes insident. In
13. Humeris ala argentea.

I v

14. Dexte-

14. *Dexterâ vrnâ stellatam aquariam inuergit*
 15. *In flores arefcentes.*
 16. *Laxâ lampas pulcherrima, eaq̄ue aurea, gem-
 misq̄ue distincta pralucet.*
 17. *Torques aurea contexta apibus, & locustis'è quâ
 monile, cum aureo vellere, dependet.*
 18. *Zona pellicea distincta stellis.*
 19. *Cilicium spinis hispidis horridum, intextum
 tamen floribus.*
 20. *Nudi pedes.*
 21. *Basis quadra, è quâ per*
 22. *Os leonis effluit*
 23. *Fons.*
 24. *Draconis duplex caput elisum sub base.*
 25. *E fonte aues, & varia fera è syluâ circumfusa
 erumpentes, bibunt.*
 26. *Stat hac imago ad rupem in modum theatri
 excisam, in qua*
 27. *Multi specus, & in ijs capita, in quorum*
 28. *Ore schedula cum Væ inter ignes.*
- I. 2. *Preit Christum nasciturum Ioannes.*
 3. *Christi aduentus.*
 4. *Gratia in Ioannem diffusa, eumque illuminans;*
 5. *Excellens pra ceteris sanctis sanctimonia.*
 6. *Eximijs virtutibus illustris.*
 7. *Vox in deserto.*
 8. *Martyr occidit.*
 9. *Vis inuicta, in agendo, & patiendo, nec quid-
 quam reformidans.*
 10. *Suauietas in probos; seueritas in improbos.*
- II. *Concio*

11. *Concio suauiter p̄ys adspirans Dei gratiam, & sanctitatis amorem.*
12. *Arguendi aculeus.*
13. *Agilitas agendi è ieiunio, & leui victu, ac vestitu.*
14. *Aquam sui baptismi infundit.*
15. *In animas salutis suæ sitientes.*
16. *Verbo, & exemplo illuminat, inflamatque auditores.*
17. *Locustis vescens, & agresti melle, meruit in deserto dicere. Ecce Agnus Dei, eumque ostendere.*
18. *Castitas adstringens mores, & cupiditates. Vnde pulchra virtutum ornamenta emicant*
19. *Asperum sagum, vnde pulchrior efflorescit sanctimonia decor, & nitor.*
20. *Paupertas in solitudine.*
21. *Constantia.*
22. *Magnanimitas in arguendis Scribis & Herode.*
23. *Eloquentia è perenni concionandi studio; siue, conscientia puritas.*
20. *Peccatum primeuum in vtero Elisabetha extinctum, & id, quod actu committitur.*
35. *Homines probi, & improbi, præ pœnitentiâ volentes aquâ ablui.*
26. *In deserto Ioannes agit inter asperas cautes in speluncâ.*
27. *Ioannes vox, è quâ fama, vt Echo, voces geminat concaui in locis.*

28, Mina

28. *Mina de aeterno incendio; quibus aduenarum
aures personat; saxea corda emollit, & ad
scelerum dolorem excitat.*

N O T Æ.

4. *Radius. In vultu prudentis lucet sapien-
tia Prou. 17. Chalda. Vultus prudentis hilaris in
sapientiâ. Et id quidem semper è perenni bona con-
scientia testimonia. Et inde gaudiû, quod è corde cœ-
fontis purissimo, in vultum, præsertim in oculos, ceu ge-
minum animæ speculum, se transfundit, & in eundem hi-
lari cum adpectu pellucet. Quatuor perpetua hilaritas in
Luciano, Antonio, Basilio, & quod mirè, in sancto
Romualdo, qui totos ipsos 100. annos sub asperrimo ci-
cilio, ac parè & durior viuens summa cum vultus hi-
laritate decurrit. Vti & Deicola Abbas, qui vbi ro-
gabatur, ecquid causa, cur semper tam sereno esset vul-
tu? respondit: Quia Deum, cui vbiuis inhæreo, ne-
mo mihi eripere possit. Quid ergo in Ioanne Ba-
ptistâ, qui Deum nonnunquam manu, sæpè oculis, sem-
per animo tangebatur, eique quam proximè se adiunge-
bat, existimabatur?*

5. *Corona. Non surrexit maior inter natos de
muliere: tum quia sine vllò agnata noxa natus piaculo,
tum etiam, quod inde sequitur, eximia morum innocen-
tiâ floruerit. Vnde Hieronym. 22. epist. ad Eustoch.
Principium Monachorum indigetatur. Sic & Cass col-
lat. 18. c. 6. & Chrysof. videtur; vt & cæteris san-
ctis, ceu regia dignitate, præfulget.*

7. *Phlio-*

7. Philomela. Mera vox suas alumnas numeras
canoros ipsa ceu magistra ab alto, in arbore edocet.
Sic & Ioannes Vox in deserto erudit suos discipulos,
& docet Christum (qui est Verbum aeternum, & in
quo omnis virtutum concentus) eloqui, & imitari.

9. Adamas malleus uniuersae terrae diabolus
Origen. Ierem. 3. dicitur. Sed qui Viros sanctos vti
adamantas frangere nequeat. Ideoque Deus Eze-
chieli, dabo faciem tuam, vt adamantem. Vt non ti-
meas, quod minantur, ipso suo ferro duriores hostes,
nec ulli dolori succumbas. Annon & ea Ioannis in-
uicta magni animi fortitudo, qui eodem à Christo
suaves sibi laudes datas, quo & cruentas Herodis mi-
nas excepit vultu, & neutiquam ab suo consilio, cui in-
hærebat obfirmatus, dissilyt à Deo? unde & ceteri
exemplum transsumere, sibi laudi duxere, praesertim
magnus ille Basilus, cuius hoc ab suo contubernali
Nazianzeno elogiū imitabatur; naturā laudabilis,
percutientibus factus adamas, dissidentibus magnus.
Porro adamantes merces sunt Regum Lusitania, quo-
rum vnus instar nucis venit 60. M. aureorum.

At Ioannes non vulgaris adamas; sed eximius.
Qualis ille quem Carolus Audax amisit in pralio
contra Heluetios, & qualem habebat Solymanus,
& Isabella Clara Eugenia coniux Alberti Archi-
ducis Austriae & Belgarum Principis. Quorum sin-
gulis pretium 100. M. aureorum. Nota est ada-
mantis vis, & quasi foret panē indomabilis. Ideoque
Summus Indeorum Pontifex ter in anno summis fe-
stis pectori suo pratexebat adamantem. Si purus
peccato

peccato foret populus, & Deo gratus; hilari luce enitescens emicabat: sin autem Deo inuisus; quasi quodam nubilo obsolescens lugebat. Certè Summus Pontifex Romanus, dum solemnem ceremoniam facit, crucem ex adamantibus pectori prælucet, ut sibi in agendo vis summa & in patiendo sit inuicta. Ideoq; id Cosmo Medici symbolum. Sed in nostro Ioanne quasi peculiaris ea patientia effulsit in totius vitæ laborioso ac molesto decursu, & tam cruento occasu.

11. Rosa. Rosas loqui, Prouerb. Vti & mellefluens oratio; qualis Nestoris, de eloquentia dicitur.

12. Apes. Apis Attica Prou. mira dicendi sit suauitas; ut aures, animosq; influat. Sed nec desit aculeus, quem iisdem, ubi crimen arguit vates, ut infigat, & voce facundissima & potentissima acerrimos pœnitentiæ animis inurat dolores.

13. Humeris. Alas adicit animo ieiunium. Corpus enim quod nullâ grauaturs crapulâ, purâ mente perspicit omnia; promptius capit; & agili corpore, quidquid libuerit, expedit, atque alacri animo ilico suas functiones exsequitur. γαστήρ enim πικρία μὴ τικτεῖ λεπτόν νόον pinguis venter non gignit sensum tenuem.

14. Dexterâ. Baptismus Ioannis esto per se nullam infunderet gratiam; tamen erat pœnitentiæ professio, quæ gratiam reis conciliaret, & ideo cælo dignos redderet.

16. Læuâ: Lucerna ardens exemplo, lucens prædicationis verbo. Greger. 11. in Euangel. Tantû lucere,

lucere, vanum; ardere tantum, parum; ardere, & lucere, perfectum. Bern. in Psal. 16. Vt autem lucerna in templo coram tabernaculo ardebat, sic & Ioannes lucerna coram Christo; cui oleum Spiritus sanctus infundebat. Quin & uti Regibus Persicis, & Romanis Imperatoribus præferri solebat ignis, siue lumen in signum maiestatis; sic & Ioannes Regum Regi praluxit; ad cuius imaginem elucere visus Athanasius. Qui oculus mundi, præses sacerdotum, dux virginum, & confessorum, Vox sublimis, firma fidei columna, post Ioannem Baptistam secunda lucerna, lucens, & ardens. Nazianz. 21. orat. de laud. Athan.

17. Torquis. Insigne nobilitatis, quæ & in Ioanne, à parentum gloria in ipsum transmissa, elucet; tum à nobili generis Aaronici splendore, tum à sanctitate parentum, & sua. Pulchrè de hoc pulchro bono Ambros. lib. de Noë c. 4. Probi viri genus, virtutis profapia est. Vide ibi plura. Vti Burgundicus torques è filicibus aureis & ignilibus; Francicus S. Spiritus, è cochleis aureis concinnatur: quidni & ex apibus, & locustis aureis possit torquis detexi?

18. Zonâ instar Elia sese accinxit, ut aculeos, & cilicij setas corpori arctius apprimeret & lumbos strictius coerceret in maiori doloris augmentum, & inde in calo clariorem mercedem.

19. Ciliciû. De virtute animæ habitus loquitur. Ita Chrysof. sic Hilarion, Antonius, Paulus, Martinus, Clara (& quis non sanctorum?) asperrimis cilicij inhorruit, vel certe rudi sago sese pauper inuoluit, aut veste ad modestiam compositâ, mentis suæ interiorem habitum

bitum

bitum, vti Augustinus, palam ostendit? In parco enim, victu, & vestitu nescio quis sanctimonia splendet nitor, & anima interior translucet decor. Contra verò quis nō dicat cum Augusto, modesto principe: Vestitus insignis vexillū superbix, & mollis nidus est luxuriæ. Et tamen molles isti, & (si Dñs placet) quinti Evangelij præcones non erubescunt S. Ioanni vndulatam è pilis camelorum vestem attexere? Vti suavis ille ab olla Vulcania & orci figlina Chytraus; de quo vid. Canis. de corruptel. Verbi Dei c. 2. Quasi verò Ioannes tamquam alter Adonis è Veneris sinu prodiens in desertum, sub delicata & molli tunica inceperit intonare, & ad asperissima pœnitentiæ exercitia fractos delicijs, animos, ante ipsè fractus, studuerit excitare. Qua an austero illi solitudinis inquilino, & quasi saxeo inter saxa homini conueniant, prudens lector iudicabit, & an non potius hæc illis adscribenda, qui è plumbei tori tepido nido, ab vxorcule sua latere, & infantium pulibus ilico ad pulpita, adhuc semisomnes, coruolant: vt suo, quasi S. Ioannis exemplo, ad pœnitentiã, cilicia, flagella, & alia asperiora è peccatorum periculo excitatos suos auditores boni viri inflamment. Na tua, Mi Christe, inter tot arumnas patientissime, infelix religio! cui, ni tales inter vxorias lites, & illecebras, pueriles eiulatus, & risus, ludosque, è quinto euangelio vltimis seculis apostolos reseruasses; profectò sanctissime sponse tue sub sole vestigium exstaret nullum; nec vllus vspiam existeret, qui arctam ad cælum viã aperiret. Belli homines, & festiui suauiludij!

21. Basis. Quadro lapidi comparat Aristoteles Virum Constantem.

23. FONS.

23. Fons, hoc est, vel Baptismus, cuius, quoad potuit, amorem pœnitentibus effudit Ioannes.

Vel Lympida. Et pura conscientia perspicuus nitor; unde gaudij perennitas. Vti enim semper fonti suus adfluit liquor: sic et probo suum perennat gaudium, esto res circa eum mutantur. Plutarchus.

24. Draconis caput. Plerique censent primum peccatum ante natiuitatem ab Adamo transfusum: quo extincto ante partum (ut in Sancto Ioanne,) non est, quod multum noceat; de quo dixeris, quod de Mithridate iam victo Florus: Obtrito capite serpente caudâ minari. Sed non nisi minari.

Porro biceps draco, ob peccatum, quod à parentibus agnoscitur; et à nobis patrat.

Item biceps, quia in eo culpa, et pœna, siue mors.

27. Multi specus. Concaua loca apta regnendis vocibus.

28. Væ. Ioannes identidem intonat: Agite pœnitentiam. Vt eius exemplo S. Nicon omni concionis initio increpabat.

CENOTAPHIUM.

Vatum Primo et Postremo,
nusquam et ubiq; sepulto.

P. M. S.

Hic IACET; NON IACET, Ille
Cœlestis Homo, & terrestris Angelus.

K

In

In quo,
 Vt ne quidem vacuum gloriâ sit nomen,
 Dei GRATIA relucet.

Q V I,

E Sterili iam pridem Arbore
 Maturus publico cum gaudio Fructus;
 Infantiae impedimenta nesciens,
 Prius coepit omnibus membris, quam ore loqui.

C V I

Par pænè cum Christo puero ætas;
 Non item par cum eo viro gloria.
 Spes priscis vatibus prima,
 Vel certè primæ proxima;
 Vltimus verò vates:
 Vtriusque Legis fibula;
 Inde finem, hinc initiū, pari circulo, innectens.

P H O S P H O R V S,

In quo Legis Antiquæ vmbra & nox
 In nouam lucem & diem inclarescit.

V O X

In deserto breui tempore clamans,
 Æterno VERBO præuia.

L V C E R N A L V C E N S,

Quæ toto coelo aberrantes rectâ in viâ reducat.

A R D E N S,

Vt frigida corda, & quidem ad aquas, accendat.

Probis

Probis

Prælustre, sanctimoniam exemplo, fidus;

Improbis,

Verbi acrimoniâ, terror & fulmen.

Illi cœlum, specus; melagreste, cœleste nectar;

Hispidum sagum, purpura fuit.

Denique

Vt innocens Agnus,

Nocentissimâ lupâ postulante,

Imperante Rege incestuoso,

Castitati victima cecidit:

E cuius vulnere,

Nescias, plus gloriæ, an sanguinis
defluxerit.

N O T Æ.

Ioannes anno 33. ut vult Baronius: vel, ut melius Salianus, 32. ætatis suæ capite minor decrevit, sub cruento Herodis Antipæ gladio; in Macherunte, castro regio. Cuius caput ut (a) Herodias orinali acu lancinavit, & in ferali illo incesta sævitie ferculo, omnibus diuexarat contumelijs; ne id suo trunco (b) iungeretur, arcanum in locum abiicit, & tenebris obruit. Corpus autem S. Ioannis discipuli Samariæ extrâ ditionem Antipæ sepelierunt: ne illud foret, obscena lupa, an furia? iniurijs obnoxium. Verum nec sic quidem id ab contumelia periculo securum. (a) Hieronym. cont. Ruff. epist. 27. (b) Niceph. 1. c. 20.

K y

Siquidem

Siquidem sacras eius reliquias, uti & Helizæ
 Prophæta, impij Samaritani & Ethnici, utrique
 Indais infesti, sub impio Iuliano exussere, & cineres
 viatim in ventos, & agros sparsere. Theod. 3. c. 3.

Tamen Christiani vel quedam membra, vel ci-
 neres subduxere rogo, hostiũ & furori. Ruff. 2. c. 28.
 certè etiam postmodum præclaris amborum sepulcra
 ibidem fulsere miraculis. Hieron. ep. 27.

Item & delati cineres in sinum S. Athanasij, qui
 prædixit eos Alexandria fore summo in loco, & ho-
 nore collocandos. Vaticinio euentus respondit ali-
 quanto post: euerso enim Serapæo, consilio Theophili,
 & Theodosij imperio, cæpit in ædificari Serapæi solo
 templum S. Ioanni sacrum; quo Arcadius, Theodosij
 filius, eius reliquias intulit.

Ad caput quod attinet; nullius Sancti quod sciam,
 pluribus locis ostenditur. Quà de re differit sigillatim
 Robertus le Vasseur Parisiensis Theologus, &
 Ambianensis Canonicus.

Caput id repertũ in Coslai vico, apud Chalcedonẽ;
 quod Theodosius iussit transferri in templũ By santi-
 num S. Ioanni dicatum Anno 391. Sozonem. 7.
 c. 22. Sed quia à Macedonio accepit, is multa falsa
 miscet. Prosper Chron.

Postea & id inuentum in agro Emeſeno, in mona-
 sterio Spelai, è Macheruntidis ruderibus erutum. In tem-
 plum deinde S. Ioannis Emeſam translatum Anno 761.
 unde duplex translatio à Grecis & Latinis celebratur
 vid. no. Martyr. 29. Aug.

Anno

Anno 1025. Guilielmus Aquitania Dux potentissimus ab Italia redux, Angeliaci in iugurio saxeo monasterij Angeliacensis caput item reperit. Fragment. histor. Aquitan.

Pars capituli à Constantino Copronymo Sanctorum hoste missa Pipino.

Ostenditur autem pene totum Roma in templo Sancti Silvestri; excepto mento.

Augusta Pratoria in Subalpinis, & Lugduni, Ambiani facies excepto mento, ab ore ad vsque partem frontis.

Anno 956. Ioannis manus translata Antiochiam: quem inuocant gignendis & maturandis fructibus.

Anno 1101. Cineres è Palestina transmissi Genuam: duplici officio coluntur.

Aldelwaldus Rex Longobardorum Medoaci S. Iohanni Baptista templum exstruxit magnificentissimum. Paulus Ciac. 4. c. 15.

Grimoaldo Regi Vir sanctus in solitudine ominabatur, res Longobardorum fore florentissimas, quamdiu Sancti Iohannis cultus floreret; eius verò neglectu interiturae. Paul. Diacon. 6. c. 3.

ARA D. IOANNIS.

Age, quisquis hanc Aram spectas,
Stá, & votum fige,

Perenne pietatis monumentum
Non auro, vel gemmis splendidum;
Sed, quæ omni auro, & gemmis longè
Diuis gratior,

Publicâ, & piâ memoriâ consecratum

K ii j

IOANNI

I O A N N I

Sibi minimo, alijs maximo.
 Hic est illa lucerna immensæ luci prænuncia,
 Et Stella suo Soli præuia.
 Hic magnus maximo Regi nuncius,
 Eiusque Sponsæ pronubus.

I N Q V O

Non adumbrata in speciem virtutis imago;
 Sed ipsissima expressa eluxit sanctimonia:
 Ante ætatem matura,
 Supra naturam perpetua,
 Ultra mortales eximia;
 Infra vnū Deum, & magnam Virgine maxima.
 Is vixdum trimus, & quidem solus,
 Sine matre in specu puer,
 Iam tum cœpit esse
 Tot olim in solitudine agentium parens.
 In eo fecit auctoritas,
 Vt ab Iudæis Messias pœnè crederetur.
 Verùm è tam augusti nominis amplitudine,
 Sese intra angustos humanæ vocis fines
 continuit.
 Hic vir, hic est,
 Qui salutis Fonti hæctenus ignoto
 Primus digitum intendit;
 Et, vt inueniretur, dux fuit.

Imò

(quod mirere)

Ipsam omnium fontium vberissimum Fontem
 Beatis

Beatis Iordanis aquis
imbuit.

Cœlitibus propior, quam mortalibus
Homines in beluinos mores degenerantes,
In deserto ad baptismi sui aquas,
Ceu feras, admisit;
Ceu Angelos terrestres, cœlo suo reddidit.
Sed uti solem umbra;
Sic & virtutis eximium splendorem
Plerumque inuida fors,
Et mors iniqua sequitur.
Occidit ergò,
Cruenta Herodiadi victima,

I O A N N E S.

Occidit? Fallor.
Rebus humanis iam sublimior,
Ac diuinis propior.
Etiamnum sibi superstes,
Hac in Arâ,
Non minus virtute, quam gloriâ
Omnibus prælucebit;
Et, ut voueo,
Æternùm
prælucebit.

K iiij

ANA-

ANATHEMA,
Ad Aram Diuo Ioanni Sacram,
CORONA

Distincta bisseis, è natiuitatis gloriâ,
gemmis.

Persis mos erat, ut solus Rex rectâ tiarâ, uti insigni regio, vteretur; Cognati autem inclinât: Sic vni Deo, & Deipara, cuius purissimo è sanguine concretum corpus, quod in vnâ cum Deo personam coalesceret, sibi transsumpserat, hac vnica gloria obtigit; ut summum maiestatis apicem attingeret: at verò Ioannes secundum ab eo honoris titulum, tum generis, tum sanctimonia nobilitate proximus, & cognatus emeruisse videretur. Vti & Demaratus Corinthius: cui licuit, ob sanum, quod Persarum Regi dederat consilium, Sardis regiam Lydorum urbem, rectâ tiarâ, regio more, inuehi: Quâ gloriâ splendor Ioanni obtigit, qui eam, quam hausit in vtero, innocentiâ ad extremum vsque spiritum, ut Christus, sed impari gradu, conseruauit. Idcirco illi hanc figo coronam, & eam quidem bisseis è gloriosa natiuitate gemmis intextam. Quas sic enumerabimus; tu Lector eximiam pulchritudinem admirare.

Prima. Nobilitas, cuius triplex titulus, è nobili viri sententiâ (puta Nazianzeni) & quidem ideò, quod ad Dei imaginem sumus expressi: quamuis illa omnibus sit communis.

Alterâ est antiqui nominis splendor, quem aut in nepotes, perenni cum fama illustrioris gloriâ, propagant. Hac illa, quæ suæ stirpis agnatos à premiscuo vulgo exi-

mios

mios secernit, & altiùs attollit. Quid autem Aaronica gentis gloria antiquius, & sacris imaginibus illustrius; unde est Ioanni auita claritudo?

Tertia Demum est nobilitas, quam & virtus parit, eandemque ad posteros commendat, de qua Orator 1. officior. Optima hæreditas (addo & nominis claritudo) quæ à parentibus traditur liberis, omni patrimonio præstantior, est gloria virtutis, rerumque gestarum; cui dedecus esse, nefas & vitium est. Quod neutiquam in Ioannem cadit, quæ non solum auitæ virtutis heres; verum id, quod ab ea accepit decus, longe excellentiori sanctimonia gratiâ illustravit, amplificavitque; qui, vt Angelus terrestris, è cælo, atque adeo ab ipso Christo, sibi sua nobilitatis quærendam existimavit imaginem. Vera enim nobilitas, diuina imaginis conseruatio, atque archetypi est imitatio: quam ratio, & virtus efficiunt. Nazian. 11. de Gorgon. sic & Nyssen. de Thaumaturgo, & Greg. 2. Regum cap. 9.

Itaque vni Ioanni, qualis nulli, claritudo & dignitas, eaque non è fumosa nobilitatis antiqua imagine, sed è clarissimo sui nominis splendore obuinit. In qua præceteris expressa sit præstantior Dei imago, excellens parentum è virtutis studio gloria, denique ab ipso vsque Aarone nobilissima stirpis sacra propago.

Porro qui Virgini pariture, latissimum omnium nunciorum nuncium attulit, idem ipse Gabriel detulit Ioannis parentibus de filio procreando gaudium. Pet. Damianus.

K v

Quod

Quid autem Isaaco, & Samsoni, id & Ioanni euenit: & quidem à dextris Altaris, quasi foret Beniamin, id est filius dextera. Nazianz. 11. ad Gorgon.

Quarta. E sterili & effœta arbore, è parentũ sterili coniugio, senectutis vltimæ nobilissimus fructus tandẽ ematuruit: qui perquã acerbum temperaret parentum dolorem, ac sui suauissimo gustu penitus exstingueret. De quo Chryfologus: Sterilitas fugit, parit castitas; nascitur maior homine, par Angelis; legis & gratiæ fibula. & similia ser. 3. & 4 de S. Ioan.

Is ergo non tam natura, quàm cali donum extitit. Vbi enim natura desinit, ibi incipit gratia insolitum opus: Siquidem debuit præcursor Christi aliquid simile habere natiuitati Saluatoris: nam Dominus de Virgine gignitur; Ioannes de sterili procreatur. Ambros. 1. de S. Ioan.

Quinta. In utero exempta paruulo labes peccati originalis. Erat enim in utero matris lucerna Dei, sed non ardēs, nec lucens: diuinus adu enit ignis, luce illam gratiæ inflammavit, lucentemque fecit & ardentem. Gregor. in Iob, 2. è quo Bernardus, Ioannẽ sic præoccupauit flamma cœlestis, vt iam sentiret Christi aduentum, qui non sentiret se ipsum. Christo ob personæ diuinæ maiestatem debitum erat, eo vitio non infici. B. Virgo in id poterat incidere, ni Deus peculiari privilegio casum sustinisset. Porro Ioannes, ubi conceptus fuit, in id quidẽ incidit; sed adhuc in utero existenti Christi occurfus eã maculam ex animo penitus deleuit. Quid sit de Ieremiã, vide Interpretes. Sunt qui Iosephum magnæ Virginis sponsum

sponsum ab eâ noxâ expiatum velint. Sed est, qui eos
refellat vir eruditus.

Perquam mirum sanè id fuit, ut miratur Chry-
sologus: Priùs peruenit ad cælum, quàm tangeret
terram; priùs cœpit viuere Deo, quam sibi. Præ-
co erat Christi, & gratiæ, & Spiritus sancti. Quid
ergo erat, vt gratiæ præco Spiritûs sancti gratiæ
nomē haberet, & ab vtero gratiâ, & Spiritu san-
cto donaretur? æquum erat, vt præco remissionis
peccatorum, peccati originarij remissionem in v-
tero consequeretur.

Hinc vsus rationis in puero qui seipsum nosse non
poterat, Deum agnouit; & seras sapientia moras, præ-
maturo in ipsâ infantia iudicio, occupauit; & id eius
sibi pene æqualis pueri, qui ipsa sit Sapientia, benefi-
cio. Beatissimum diem! qui adspexit in puero natura
impedimenta in gratia ornamenta immutari.

Quidni? vbi fons gratiæ sibi obuius, inde hauri-
ret gratiam. Vt loquar è sensu Guarici Abbatis.

Sexta. Exsultauit in vtero, quod nulli vnquam
sanctorum euenit. Luctam quidem geminorum in ute-
ro sensit Rebecca, & inde quidem hausit dolorem, sed
non (vt Elisabetha) gaudium è Christi & B. Virginis
aduentu; & ob gratia, quam Puer ille, fons omnis san-
ctitatis, sibi, pueroque infuderat. Quod vtriusque gau-
dium ab animo tenerum in corpusculum redundauit.
Vnde tremulo omniû membrorum motu gestiēs puer,
uterû maternum leniter, quasi ludibundus, impulerit;
& vt ratiocinatur Doctor Parisiensis Ioannes Raulin
ferm. de Visitat. 2. faciem suam, quæ dorso matris, vt
fit, in

fit in foetu adhuc incluso (ut vult Arist. 9. de anima-
libus) haftenus obuerterat, eã, reflexo corpore, Chri-
sto aduerteret; & id, ut Aue grati officij memor repon-
neret. Quidni ut Ionas ex utero ceti Deũ adorauit: sic
& Ioannes Christum obuium saluaret?

Septima. Primus omnium (Iosephum excipias)
Christum & B. Virginem adorauit. Sicut enim
vas balsamo plenum alieni liquoris admittit nihil;
sic & Ioannes nihil secularis macula sibi fuit admis-
ceri. Hila. Arelat. de S. Ioan. Quare necesse est, ut sui
odori gratiã statim refuderit in eum, à quo hauerat
eam fragrantia; & longè suauiori aurã recrearit, quã
thuis & myrrhae triũ Regũ aureis acerris adspirari.

Octaua. Natiuitatis celebritas. Natalem Sancti
Ioannis hodie celebramus, quod nulli Sancto-
rum contigisse videmus. August. serm. 2. de S. Ioanne.

Et hoc: quia Ioannis natiuitas Christum Do-
minum prophetauit, quem conceptum ex utero
saluauit. August. serm. 4. Sed audi Pet. Damianum:
Nullius hominis natiuitatem, præter folius Dei,
eiusq; Matris in arcem auctoritatis recepit Ec-
clesi, Ioaannis exceptione seruata.

Nona. B. Virgo præsens fuit Ioannis natiuitati, &
primo eum de terra leuauit, ut cõmuniter creditur.
Antonin. tit. 18. §. 6. & Bonau. c. 5. vitæ Christi.
In quo uti cetera omnia præclara, ita certè hoc præ-
clarissimum, ut iam puer, orci dominatu liber, clare
loco natus, ad posteritatis gloriam, iam inde ab suo or-
tu, excellenti famã cõmendatus, tanta Regina suauis-
simo, & castissimo gremio exciperetur. Regum liber os
recens

recens natos porphyrogenitos futili, & fragili nescio
 qua nutricula purpura, aut segmentatis suscipit cunis.
 Quid autē hac vana gloria crepundia, ad pueri huius
 maiestatem, quem Regum omnium Imperatrix in regia
 dignitatis aeternam hereditatem, sui filij consilio, & au-
 spicio adoptat? Aut quis pro dignitate explicet, quas
 illa Virgo, qua, ceu sol, caetera sidera; sic & ipsa reliquos
 sua sanctimonia claritate obumbrat, amoris suauissimas
 faces in puerum transfuderit; quas illi delicias fecerit;
 quas non gratias illi conciliarit? loquatur ille qui totus
 est Vox, & id expertus fuerit tali obsequio beneficium.

Decima. Nomen & quidem pulcherrimum, An-
 gelus ei imposuit quod nō nisi sanctissimis viris (si Ismae-
 lem excipias) euenit. Quis putas puer iste erit?

Quantā pollere auctoritate illum putamus; qui, an-
 tequam in utero conciperetur, nomen à Deo consecutus
 est, quo vix vllum sit excellentius reperire? Siquidem
 Ioannes (vt Ieronymus explicat in nominibus Hebr.
 explicandis) Dei gratiam signat, id est, ipsum solent,
 Deum inquam, & radium suo simillimum soli, Dei gra-
 tiam; qua secundum Deum nullum praestantius bo-
 num & donum à Deo, ab Io per syncopem, è Iehoua &
 Chen, id est, gratia. Et id his de causis: quia 1. è gratia
 Dei donatus defæto in auro parentibus. 2. Eadem gratiā
 liberatus adhuc in utero ab originario peccato. 3. Quia
 omnes Prophetas antest gratia. 4. Quia clarus legis
 gratia præco, nam Lex & Propheta vsque ad Ioannem
 eam explicant. Pagninus lib. de Interpret. nomin. He-
 braor. à Iehoua & Chanam quod significat misertus
 vnde Iochanam, id est, misertus est; è quo insitum à
 natura

natura

natura vitium ipso adhuc in utero materno excidit.

Vndecima. Gaudium orbi publicum in eius natiuitate, simul ac coepit nasci, vt postmodum tam insignem Principis vatum personam sustineret; & illi ea fore gloria excellentia, quam ipsa aeterna depradicaret Veritas; quique omnium non tam oculis, & auribus seruiret; quã saluti consuleret, eamq; omnibus palam demonstraret: quippini totus orbis cum eo, qui in utero exsultarat, etiam exsultans, gaudio gestiret, ac triumpharet; Et qui lucerna lucens, & ardens vitales in auras iam primum emicarit, illi ceu ignes triumphales vbique terrarum in celeberrima eius natiuitate accenderet. Nec id solum apud Christianos; sed etiam Christianis infestissimos hostes. Machometanos dico, qui eo cultu eam etiam celebrant.

Duodecima. Denique huic corona, ceu lemniscum, si non potius vltimam attexo gemmã, laudem, quam omnes sancti Sanctissimo Ioanni accinunt; qui nullo vnquã consilio, aut voluntate, vel in minimam offensam ab primaria sanctimoniam discessit; nedum ab eo, qui auctor, & omnis sanctitatis arbiter est. Cuius hæc de eo vox: Nemo inter natos mulierum maior Ioanne. Quãtis putas & eum laudibus ad Filij exemplum extulerit Deipara? quorum auctoritate reliquis omnibus præiudicat. Quid Angelos loquar? à quibus necdum natus, nomen accepit. Quanta fama dignitas ex ipsius Euangelij testimonio accessit! quod certo certius nobis ob oculos ponit, quantã cum puritate animi, & rerum omnium penuria, quanto cum honore, ipse, in quo nullus laudis gustus exstiterit, hono-
rum

rum contemptu, vitam traduxerit.

Subijciam nubem testium, si placet. En, qui eum meritis concionibus laudarunt.

Chrystostomus de natiuit, & mort,	Origenes.
Antipater Bostrens.	Nazianzenus.
Theodorus Studites.	Cyrillus.
Ambrosius.	Vterque Nyssenus.
Augustinus.	Theophylactus.
Chrysologus.	Euthymius.
Maximus.	Terullianus.
Cæsarius.	Ieronymus.
Hilarius Arelatensis.	Paulinus.
Beda.	Gregorius Magnus, & alij antiqui interpretes.
Petrus Damianus.	D. Thomas.
Iustinianus.	D. Bonauentura.
Bernardus.	D. Antoninus.
Gauricus Abbas.	Dionysius Carthusianus.

Recentiores omitto; unum tamen addo Canisium qui lib. de Corruptela verbi Dei, præclara de Ioanne scribit. Quid erit, quod quis his amplius laudibus adstruat? nisi quot hæc in coronâ iam contemplatus clarissimas, quibus distinguitur, gemmas; olim tot & ibidem altiori in mundo stellas admiretur. Que enim hîc in terris iste promeruit phosphorus, olim in cælo præmia, ipso sole illustriora, & clariora, propius intueberis, & obstupesces.

F I N I S.

EPIPHONEMA.

IOANNES

Nascitur maior homine, par
 Angelo; tuba cæli, præco
 Christi, arcanū Patris, Filij nun-
 cius, signifer superni Regis; pec-
 catorum venia, Iudeorum corre-
 ctio, vocatio gentium: & vt pro-
 prie dicam, legis & gratiæ fibula;
 quæ diploidem summi sacerdo-
 tis, sancto Patri iungebat in pe-
 ctore. *Chrysol. serm. 9.*

EPIGRAM-

EPIGRAMMATA.

De S. Ioanne Baptista.

LIBER PRIMVS.

EXSVLTATIO

S. IOANNIS IN VTERO.

Epigramma 1.

Vox Auctoris.

E Loquar ? elingui vox hæret trunca palato.
 An fileam ? gestir non benè vineta loqui.
 Æstus vt incertas trahit alter , & alter arenas ,
 Sic natat alterno cura bis vna freto,
 Quid sequar ? eia, graues tu quisquis es, exime fluctus.
 Ritè mones, en dux, qui mea vela regat.
 Sed quid quæro, mari puppim quæ dirigat, vrsam ?
 Cui, puer in sicco limite signat iter.
 Currite, præruptis vbi stant iuga confraga saxis,
 Aërioque super tecta superba iugo.
 Ite, giganteis vbi candet ab ossibus ingens
 Campus, & (a) Hebronis fama vetusta vocat :
 Huc puer inuitat, sextam cui canuit ætas
 Ad lunam ; vt sapiat præcocè mente virum,
 Ille, putas ? infans latebris iudormit & vmbriis,
 Quemque tenax vinxit compes, vt vmbra, filet ?
 Narrat iò, clausus gremio, sua gaudia narrat.
 Cui quasi sunt gemini lingua gemella pedes :
 Et dare cesso manus, auresque impendere plectris ?
 Si mihi viua puer sit lyra, duco chorum.

(a) *Hebron vrbs antiquissima, olim sedes giganteum (qui dicti sunt filij Enacim,) siue ciuitas Iuda, specie caue Luna, sita in montis haud ita excelsi, iugo loco syluis obsito, hortis amæno, & collibus iucundo.*

L

cuius

cuius in parte orientali Bethlehens versus, erat hortus suburbanus Zacharia, in quo Elisabeth Deiparam excepit. Vbi in templo semirato, Christiani peregrini canunt Magnificat. In parte verò Occidentali, erat domicilium Zacharia; vbi B. Virgo tres menses egit. Ioannes Boucher qui locum vidit lib. 3. cap. 7. du Bouquet sacré.

Epigram. 2.

Zacharias suam sterilitatem deflet.

Heu! viduo culmo spes occidit omnis in herbâ,
 Quam vetus ex sanguine pulvere damnat hiems.
 An spes nulla nouis viret ergo superstes aristis?
 Flos adeò pulcher, iam cinis alter erit?
 Quid? moriemur, (ait) vidua cum coniuge coniux,
 Nomen inane? cadet sic sine fruge seges?
 Quid nisi *ve*, sterili sua cui spes excidit æuo?
 Sed mihi quis dextrâ tinnit ab aure sonus?

Epigram. 3.

Angelus eum consolatur.

CRede Deo; nec enim Genio, ceu rere, sinistro,
 Vita perit, longis immoritura malis.
 Quis credat? seges hibernum noua crescet ad Eurum.
 Spemque, vbi spes abiit, sera inuenta seret.
 Testis Abram, testis Manue, sit & Elcana testis;
 Altera Sara pari cui fuit Anna sinu.
 Si non hîc Abraham, proauus tot nepotum: *tot retro nepotum*
 Par Abrahamæ saltem, viuet imago nepos.

Epigram. 4.

Elisabeth concipit Ioannem.

CVi gelidâ spem fraudat hiems defœta senectâ,
 Infelixque vteri dedecus atra notat,

Rides

Ridet iò ! sterili modò tristis Elisà iuuentâ
 Ridet iò ! ridet : altera Sara redit,
 Et iam mater anus , quæ se vix ante ferebat,
 Fert puerum ; pueri sarcina grata leuat.
 Dulce puer pondus ; mœstæ spes læta senectæ est :
 Quo sine, sit surdum nomen vterque parens .
 Adferet agnato rursus noua sidera cœlo,
 Alter, Abrahamidum gloria clara, nepos :
 Quemque diu peperisse decet, paritura puellum
 Mater anus, vitâ visa priore frui est,
 Quam grauat agnato, sub pondere paruulus hæres ;
 Tam simul & læto germine dulce leuat.
 Sic leuat ; vt mater nolit iam ponere florem :
 Sic grauat ; vt fructum ponere serò velit.
 Sic, vbi natales ematurefcit in horas,
 Spes vteri ; partûs gaudia pœnè parit.

Epigram. 5.

Vnicus puer instar innumeri fructûs.

A Nte diu sicco cui spes sterit anxia ramo ;
 Nunc viret effœto palmite vitis anus.
 Sed cui vix vnum dat gratia parca racemum ;
 Par tamen hic vuis mille racemus erit.

Epigram. 6.

**B. Virgo Cognatam Elisabeth in-
 uisit , cum sui pueri erga Ioan-
 nem beneficio.**

E N, serò voluenda dies nunc attulit æuo,
 Prima quod in partu ferre iuuenta negat.
 Et iam floret anus , grauidâ fœcunda senecta,
 Maturatque vteri Luna nouena moras.
 Ac consanguineam de Iesside stirpe parentem
 Inuitat ; rapidis aduolat ergo rotis
 Virgo recens, cui vix tenero concreuit in ortu
 Paruulus ; at quouis grandior ille viro est.

L ij

Mafot

Maior honore, minorque tuo licet abditur alio ;
 Ipse puer puerum , ceu pater almus, adit.
 Cognato simul agnatum scelus ipse puella
 Eximit ; alternis hinc vibrat ille modis,
 Obsequio certare pares, par vsus amoris
 Imperat, & socias æquus adoptat opes.
 Sic tamen, vt prior ille puer felicitis Elifæ,
 Imperium I E S V, ceu minor, vsque colat.

Epigramma 7.

Ambæ Matres vaticinantur, spiritu
 & voce parvulorum.

IOANNES AD SVAM MATREM.

Gratulor, occurrit mihi candidus hospes I E S V S.
 Claude sinum mater : matris ab ore canam.
 Adspice, quem speras, tremulis tibi nuncio membris.
 Cum puero, Verbi Mater & ipsa canet.
 Si Verbi genitrix canit omnia fausta salutis ;
 Quid verat & vocis succinat alma parens ?
 Sic tamen esto canant Verbi, Vocisque parentes ;
 Quid maius, pueri plus tamen ambo sonant,
 Magna parens, fateor Voci est ; & maxima Verbo.
 Vtraque prole parens, sed minor ipsa suâ est.

Epigramma 8.

Votum Ioannis, iam ab auito pec-
 cato expiati.

IOANNES AD CHRISTVM PVERVM.

Terque, quaterque beate meo puer ille pio
 Certa salus, vin' te terque, quaterque canam !
 Ossa quot intexo nervis, quot & ossibus artus :
 Opto tot inde lyras ; opto tot inde fides.
 Et mihi quot digiti, tot eburnea plectra lace ssant
 Has citharas, nervis quas Amor opto, struat.

Et lyris

Et lyricen catus ipse modos moderetur, & auras.
 Ut numerent laudes fila canora tuas.
 Si modus his numeris; numerus, quem dicat I E S V S,
 Innumerus, numeris vicerit astra suis.
 Pleias imbris aquas grauidis quas stillat ab astris;
 Suspitor has lacrymas dum queror, esse meas.
 Nunc agetum, quid adhuc in limine persto salutis,
 Nec tenero salue dulce repono Deo?
 Tu Verbum puer alme, salus quò maxima crescat;
 O mihi da salue, Vox tua reddet aue.

Epigramma 9.

**B. Virgo & Elisabeth mutuum *salue*
 sibi offerunt.**

Hic ubi cana nurus canit, accinit amula Virgo.
 Hæc verbi Genitrix; Vocis at illa parens.
 Sic Verbi, Vocisque parens sonat obuia *salue*.
 Nec minus addit *aue*, lætus vtrimque puer.
 Mutus vterque tamen: sed mater vtrimque benigno.
 Ore refert *salue*, quod det vterque pater.
 Dic mihi num Vocis, Verbi que puerpera concors
 Plus gremio, an gemino gestiat ore loqui?
 In geminis pueris pia queis sit cura salutis;
 Dic, sibi bis *salue* reddit vtrimque parens.

Epigramma 10.

**Elisabetham grauidam æquè grauida
 Virgo salutat.**

AD ELISABETHAM.

Qui citimùm tangit propè meta suprema sepulcrum,
 Et defœta breui sole senecta cadit,
 Prima chorum ducis; primò cui palpitat infans
 In gremio: & Virgo concipit inde Deum.
 Ast ubi vtrimque parens concurrat vtrique puello;
 Dum tribus his cedas, non nisi quarta venis.
 Quarta licet venias, tribus his minor vt comes, orbì
 Prima tamen festâ gaudia luce ferēs.

L ij

Epigramma

Epigram. 11.

**B. Virgo & Christus Ioannem suæ
lucis appulsu illustrant.**

AD IOANNEM.

Sol, & Luna sacrum puero decus adflat & ignem
His puer ex astris Phosphorus alter erit,
Pulcher vterque tuis oculis adspirat honores
Sidereos; & adhuc te iubar esse negem?
Sol, & Luna, quibus nil grandius ardet Olympo,
Quid nisi grande suo fœdus ab igne serant?

Epigramma 12.

Amor Christi & Ioannis.

AD IOANNEM.

Absentem puerum puer adspicit acrior Argo.
Ac oculi radijs traiecit ille sinum.
Teque animo tangit, tangi pede nescius infans.
Sic duo corda pari pectore conflant Amor.

Epigramma 13.

Puer puero gratiam adspirat.

Virgo salutat amans, Eos velut altera vatem,
Inuida quem cæco suppressit umbra sinu.
Siste tuas aurora rotas: præit alter Eous;
Vnde puer pueri ducat ab ore iubar.
Cui subitam præcox adspirat gratia lucem:
Maturatque nouum lux inopina diem.
Marris enim, puerique suæne liquente labello,
Quæ venit aura, sacras adflat vtrimque faces.
Quale decus! gremio necdum caput extulit infans,
Et sapit: ac cælum iam vix adultus adit.

Epigram-

Epigramma 14.

Ioannes ante Matrem diuinâ im-
pletur gratiâ.

AD IOANNEM.

EXsultim trepidas trepidante parentis in aluo,
Qui nec dum reperis nobile lucis iter.
Nempe moras nescis, pueros queis impedit ætas,
Matris adhuc alto pæne sepulta sinu.
Et cui sensus abest sensum tardantibus horis,
Te pueri gustus nunc alienus habet.
Iamque loqui saltu properas, vox nescia fandi:
Natus adhuc nulli, nascera parue Deo.
Quippe puer puerum vigil erudit, ante parentem,
Parque piam fratri frater adoptat opem.
Ante sacro de fonte bibit, quàm mater, alumnus.
Riuulus hinc fontem sic præit ipse saum.

Epigramma 15.

Ioannes in vtero omni sanctimo-
niâ illustris.

NVnc puer est teneris horis flos puber; & idem
Fructus: amor I E S V cor cui sole coquit.
Quippe diu vixit; grauida vix cœpit vt aluo.
Viuere, iam lætæ dulce parentis onus.
An dubitas? vel adhuc infans, cui credit, I E S V M,
Ceu vir, amat: magno sic fit amore læax,

Epigramma 16.

Adloquium vtriusque pueri.

Discreto gremio puer hinc, puer obuius illinc,
Dulcibus alloquijs gestit vtrimque frui.
Et verò fruitur. Verbum hic, Vox ille puellus.
Ergo loqui gemino cœpit vterque sinu.
Ille pedum plausu; loquitur puer alter ocellis.
Mira sit hinc Echo mutus vtrimque puer.

*L iij**Epigramm*

Ioannes cum Magis comparatur.

Grande caput submittit Arabs, altamque tiaram,
 Et tenero libat thurea dona Deo.
 Et puer exultans tremulâ qui gestit in aluo,
 Altera sacra facit; sed sine thure facit.
 Plus vter hîc properat? clauso puer hâret asylo:
 Liber oberrat eques mille Sabæus agros.
 Pace tuâ, liceat dixisse, Sabæe viator,
 Fusio plus omni crede, cacurrit equo.
 Siste Camele leuesque Dromas mihi siste labores.
 Nil facit ad pueri cursor anhelus iter,
 Quamlibet admissis procurris vt Eufus habenis:
 Vincit vtrunque pedem te puer arte præit.
 Nonne Sabæe tuum thus, quo veneraris, I E S V M,
 Occupat arcano victor honore puer?
 Extemploque Deum, Matris qui sidit in arâ
 An gremio? supplex voce precante colit?
 Nec satis est sic voce coli: sese agnus hic agno
 Immolat, ecqua Deo gratior agna litat?

Epigramma 18.

Ioannes ad vocem Virginis exultat.

AD IOANNEM.

Virgo sonat: surdâ dormis puer abditus aluo?
 Enigilas; agili ducis in orbe chorum.
 Quem iubet in gremio sic ludere mater I E S V;
 Ante tui parvum te tibi pænè parit.

Epigramma 19.

A L I V D.

Virgo parens, *salve*, dulci sonat alma labello,
 Cui cognata pari voce propinat *ave*.

Tum gemini pueri, geminæ & risere parentes,
 Gaudia qui liquidâ pura bibunt animâ.
 Vidit ut hoc, roseis tum sol emersus ab undis;
 Nunquid, ait, Diuûm gaudia terra rapis?
 Si meus hoc radius biberet de nectare guttam,
 Sol satur inde, meri iam mare dulce foret.
 Haud equidem minor inuideo mea gaudia terris.
 Maior ubi cælo iam puer astra regit.

Epigramma 20.

Ioannes exultat, & canit Christum,
 & id ad vocem B. Virginis. quæ
 suo alloquio adspirat quasi vo-
 cem exultanti puero.

AD IOANNE M.

O Buius ut puero, puer adstitit; exsilit alter:
 Iamque vibrans, clauso gestit abire sinu.
 Nempe nouâ puer arte salis; agis arte choragum,
 Angustoque breuem, voluis in orbe chorum.
 Enarrasque agili pede, quem nox celat, IESVM:
 Dædalis arguto sed pede lingua fedit.
 Lingua parum est Lyricem cunctos Amor erudit artus,
 Artibus è cunctis fit lyra grata puer.
 At silet os; puer arcta canes ad vincula linguæ?
 Pars bona nonne lyræ deest, ubi plectra silent?
 Si sis muta chelys; magnæ facunda parentis,
 Lingua tuæ plectrum dat chely: volue chorum,
 At chelys hæc, nullis quâ suauior accinit astris,
 Et chorus hic, quo non pulchrior vllus igit:
 Nam celer (ut puer es) docili pede ludis in aluo.
 Tam bene si saltas, dum canit illa; vir es.

Epigram. 21.

Ioannes gestit in vtero.

Parue, quid agnatâ vinctus sub compede ludis?
 Num tibi natali iam fata luce dies?
 Spem sed adhuc auido mora damnat iniqua puello,
 Includitque breui flammaea vota sinu.
 Quod si tardat iners pes, spes præcurrit amorem,
 Quem sua vox fraudat, ceu tuba; grande canis.
 Vix dum vita calet; viuos tamen imbibis ignes.
 Nec dum tangit humum pes, celer astra terit.
 Exfors lucis agis; stas clara lucerna salutis.
 Et, quasi sis victor, viscera clausa quatis.
 Quale decus! loqueris, cui vox silet omnis, **I E S V M.**
 Præco Deo ut præcas; tu tibi parue præis.
 Et, cui sensus abest, sensum tardantibus horis;
 Vir quod nemo capit, cœlitè mente lapis.

Epigram. 22.

Ioannis in vtero gaudium, quo Christum denunciat.

Agnus adest: agni nunc an silet augur, & index?
 Gestit enim vates, vox cui nulla, loqui.
 Ecce, tremente sinu teneros puer intremat artus,
 Deque vibrante parit gaudia blanda manu.
 Es puer hic infans, tot agens sine murmure linguas?
 Hic arguta leui quot pede membra micant!

Epigramma 23.

Ioannes optat Christi imperium, ceu
 præco, primus publicare.

IOANNES AD CHRISTVM.

TE propè tango manu, tango propiore labello;
 Et simul amplexus illigo pœnè meos.
 Sed nos diuiduis fors distrahit improba sepris:
 Quos par iungit amor, iungit & vna fides.

Ah ! nimium iungit, nimis & fors diuidit impar !
 Quem propè tango, parens tangere dura vetat.
 Nonne tuos oculos dolor huc aduertit & aures ?
 Tende, precor, puero, tu puer ipse, manum.
 Arcta licet teneant captiuos vincla puellios :
 Vincet vterque puer ; rumpet vterque moras.
 Si cupis, & quid ni cupias ? tot in orbe catenas
 Qui soluis, pueri soluere fræna neges ?
 Vtique nouum condis, vel pulchrius æthere regnum,
 Te duce, dic regni pignora prima canam.

Epigramma 24.

Ioannes adhuc in vtero cœlestia
 meditatur.

A Nte puer quàm tangat humum ; spe sidera tangit.
 Clausus adhuc, Cœlo grande incurrit iter,
 Et faciles aditus, cœu liber ad ardua rerum,
 Difficili reperit vinculus vbiq̄ue sinu.
 Quos negat ipsa rudi natura nouerca sub ortu ;
 Id puero curâ præcoce reddit Amor.

Epigramma 25.

Ioannes optat quantocyùs publicam
 salutem annunciare mundo.

AD IESVM.

S Olue pedes, lituosq̄ue; canam noua bella Tonantis.
 Et potes, & debes soluere, solue pedes.
 Vt quid adhuc arctis captiuus inhæreo vinclis,
 Nec cano iam palmas ad mea signa tuas ?
 Ille ego Christe, tuis liticen qui milito signis,
 Dux vbi vicisti, vincula serua geram ?
 Crede mihi pars magna tui perit inde triumphii ;
 Quæ pœana canat, si tuba vincula silet.

LIBER

LIBER II.
V I T A.

Epigramma 1.

Ioannis in natiuitate sanctitas
& pulchritudo.

AD ZACHARIAM.

Siteneri niueum spectes mihi corpus alumni,
Lac conerêsse putes, matre quod ille bibit.
Sin animam, primi labes cui nulla pudoris;
Phosphore pace tuâ, purior ignis erit.

Epigramma 2.

Ioannes vbi nascitur, ad nomen suum
canit iò triumphe.

Lacteus angusto prorupit vt aduena septo.
Victor in hunc orbem; credo, triumphe canit.
Vincite iam pulchri pulcher canit augur honoris.
Vincite: vincentes præmia clara manent.
Vincite Tænaridas noua nunc ad bella phalangas.
Vincite: Iesseides ad sua signa vocat.
Palma triumphatrix omni cui frondeat æuo;
Omnis & inferti præmia sylua cadat.

AD IOANNEM.

Sed quid parue canis pulchris præana triumphis,
Cui teneras stringit fascia curra pedes?
Quaque tubam teneas, medijs stat dextera vincis,
Vlla nec elingui vox comes ore fuit.
Næ tu miras agis venturis præeo coronis!
Cui deest aura tubæ, tu tuba festa canis.

Epigramma

Epigramma 3.

Ioannes natus Christum nasciturum
è Virgine prædicit.

AD IOANNEM.

I Bit in auctumnum felix iam Luna Decembris ;
Sed cui sol natus Virgine fructus erit.
Sic canis astra legens diuini conscia partus.
Quàm sapias ! Astrologum lynceus augur agis.

Epigramma 4.

Ioanne nascente, in Vocis ortu Pater
adhuc mutus persistit.

Informi quid adhuc vox bruta remugit hiatu,
Et pater infanti par, vt imago, silet.
An vocem rapit ergo suo Vox nata parenti ?
Nunquid & in puerum liuor, an ira cadit ?
An potius rauim crudâ puer afflat ab aurâ ?
Agnus hic immiti nunc agat ore lupum ?
Hoc puer ausit amans ? vocem patris eripit error ;
Cui graue quod peccat cor, sua lingua luit.

Epigramma 5.

Ioannes denunciât salutem Orbi.

Ver Philomela canit ; grus nunciat aduena menses ;
Ficedula autumnum ; frigora densus anas.
Quid tu, magne puer, qui Vox es præuia Verbo
Occidis ? an reduces quos agit annus equos ?
Mitte breues anni toties morientis honores,
Aurea de dio sæcula sole canis.
Spemque voces mundo, tot qui labentibus annis,
Colla sub ærato fert recutita iugo.
Cernis ! adhuc diros fremit orcus ad arma furorcs ;
Fracta procelloso, sed cadet ira meru.
Ante diu mundum, ceu lamentabile bustam,
Qui stygis è flammis eruat, vltor erit.

Ecce

Ecce, venit puer ille potens, puer arbiter aui;
 Qui premat armatis impia monstra minis.
 Hæc vbi sint nunc arma, rogas? vbi fulmina Diuum?
 Vt puer est; matris condidit illa sinu.
 Larus id ipse canis natali testis in horâ:
 Et nunc hæc lituo cælite bella sonas.
 Sic tamen infestis canis arma tonanda procellis;
 Candidus æternæ pacis vt augur eas.

Epigramma 6.

Zacharias pueri sui merito loquitur.

Vix de matre cadens v dum bibit aëra pupus,
 Intactamque rudi stans pede tangit humum:
 Emicat; enodi que eludit lingua palato.
 Iamque parat Verbum Vox puer apta loqui;
 At Pater elinguis surdo nil mutit hiatu:
 Aut ferit informi murmura balba sono.
 Quid? vocale patri plectrum num surpuit infans?
 Clausus adhuc cæco carcere id au sit opus?
 Appage tale scelus: simplex an id audeat ætas?
 Lusus io! pueros; non mala noxa decet.
 Sentiat hoc pius ore parens, nascenté puello?
 Quàm blandus pueri pectore spirat amor!
 Sed quid? adhuc strictis pater ora coercet habenis?
 Expediat tardas libera lingua moras,
 Vineta diu, tandem facili iam verba labello
 Liberat? ô felix! vincla quis ista secat?
 Maximus ille puer, qui Vox it publica mundo;
 Abnueret patri reddere vocis opus?
 Ecce quod inclutit malè credula noxa parenti,
 Vox infans aperit nobile vocis iter.

Epigramma 7.

Zacharias nato Ioanne loquitur, vbi
 iam nomen scripserat.

Coeça sub obscuro retractans verba palato,
 Lingua rudes balbo piasit in ore sonos.

Quale

Quale nefas ! vocis fator ergo silebit, vt infans
 Pusio, tam festo Vox cui nata toro est ?
 Tu pia Vox Verbi, sua reddere verba parenti
 Durus an ergo neges ? nunc age ; tolle moras.
 Quid moror ? abrumpis muro data vincla palato.
 Emicat in faciles lubrica lingua sonos.
 Iamque diserta ferit vocali plectra labello.
 Vnde suauè canat, ceu lyra sancta, melos.
 Sed quid opus iam voce ; stilo si dextera vocera
 Exprimat ? apta loqui lingua fit ista manus.

Epigramma 8.

Zacharias infanti applaudit.

C Vi vix dum teneris vox palpitat vda labellis ;
 Quid pater infanti verba diserta facis ?
 Sed primæua rudes sensus nil præpedit ætas.
 Occupat ætatem, mens cui cana, puer :
 Qui vel adhuc clausus maternâ gestit aluo,
 Natus an is patrio nesciet ore frui ?
 Ergo loqui tenero, pater, ô ! ne parce puello :
 Corde latent aures, (a) queis tua vota canes.
 (a) *Geminas quasi aures natura cordi adfixit.*

Epigramma 9.

**Ioannes vbi nascitur, applaudit Patri
Zachariæ iam loquenti.**

E Vge puer, seris tandem Vox publica votis,
 Præcine venturo candida signa Deo.
 Intereâ risu puer incipe nosse parentem :
 Sit satis hoc puero ; Vox tibi risus erit.
 Sed miscere rudi maui's cata verba labello,
 Vix octaua breui cui redit orbe dies.
 Tum tibi iure neges, quæ reddis verba parenti ?
 Si tacet os ; oculis parvule discè loqui.

Epigramma

Zacharias respondet puero.

I Vsta sub elingui fandi stet cura palato,
 Cor vbi brurus adhuc vinxit, & ora stupor?
 Haud reor id iustum sed enim stupor omnis, & omnis
 Error abest puero, mens cui cana sapit.
 Non natus grauidæ si Virginis hauserit auras:
 Iam natus patulâ non bibet aure sonos?
 Sed patrios bibit aure sonos, simul haurit amores
 Quâ canit ipse parens, succinet arre puer,

Epigramma 11.

B. Virgo ministrat Elisabethæ.

A D B. VIRGINE M.

V T cognata tui pia munia vidit amoris,
 Credidit ancillam te, cui mater eras.

Epigramma 12.

Votum optat Pietas, vt dies qui nas-
 cente Ioanne sub Cancro decrescit,
 potiùs crescat, quasi sub verno
 Ariete.

Q Vale nefas! spirante nouam nunc luce salutem;
 Defraudat radio sol breuiore diem.
 Funestatque hilares tristis iam vespera soles;
 Dum puer in terris gaudia verna parit:
 Quis dolor hic cæli? num liuor & incubat astris?
 Cur non cum puero, crescit amœna dies?
 Sic equidem voui; longis sol lucidus horis
 Ni, quo nunc oritur, Cancer adesset, erat.
 Aurea dic atris sol fræna reflectat ab vmbriis;
 Maior vbi puero crescere cepit amor.
 Et sua lux crescat, sociâ cum luce iuuentæ:
 Nobilius gemino fundat vt igne iubar.

Hei mihi ! sed Cancer simul attingit ardua cœli;
 Lux breuiore suum luce coërcet iter.
 Scis, quid agas ? Cancrum gelido, sol, mitte Décembri;
 Ariete, sol, verno te decet æthra vehat.
 Quid Cancro & puero ? lucem puer ; omina noctis
 Cancer amat ; puerum vita serena decet.
 Cancer iners nitido soli cur incubat ? illum,
 Nox cui grata comes, noctis & vrar hiems,
 Vt quid in æstiuis hiemet nox frigida signis,
 Ignea sub cancro quando lucerna micat ?

Epigramma 13.

Ioannes vbi nascitur, dies imminuitur,
 sic pristina Legis Mosaicæ
 gloria decrescit.

Vix puer eximius vitales hauserat anras,
 Imminuit longos arctior hora dies.
 Iamque breues refugo sol orbe retorquet habenas,
 Quo protendat iter, dux cui Cancer erat ?
 Et vetus antiquo Lex fræna reflexit ab æuo,
 Ac cadit in noctem longior vmbra fram.
 Et qui cornigero (a) ducè Mose cucurrit ad aras
 Bos retrò, ceu Cancer, triste reuoluit iter.
 Quis scit, Erythræas Moses vbi transit arenas,
 Annon his Cancrum repperit ille vadis ?

(a) Moses cuius facies ex Angeli aspectu lucida
 obradios quasi cornuta apparebat, vbi mari Rubro
 copias Hebræas sicco vestigio transmisit. Legem
 tulit cœlitus acceptam, qua boues Deo immolandi
 imperentur.

M

Epigramm.

Epigramma 14.

Ioannis gloria & fama super montana
celebratur, qui deinde in monta-
nis egit rupibus.

Echo Ioannis famâ resonat.

Fama Palæstinis quæ diditur inelyta campis,
Plaudit iò! & mundi gaudia sera sonat,
Rupibus adludit, quæ nescio, vocis imago;
Visa loqui: duris adsonat i cta petris,
Credibile est resonæ volui vaga iubila famæ
Clamat, iò! iò! conscia: natus, iò!
Natus Ióannes, & par his montibus iò!
Natus, iò! concors petra reclamatione iò!
Responset que cauis Echo facunda sub antris,
Et moriens animat murmur vtrimque sonum.
Haud equidem miror, quod iam miratur Idume;
Si petra, ceu famæ consona lingua, canat.
Vox rupem seros si dura sequeretur in annos,
Iam vocem rupes nollet amica sequi?

Epigramma. 15.

Elisabetham Ioannes suo partu
illustrat.

Quem pariens perdat nocuâ de prole decorem,
In Gnato genitrix seruat Elisa suo.
Stirpis enim damnum redimit, flos pulcher, alumnus:
Virginei floris fructus hic instar erit.

Epigramma 16.

Ioannes ipse lactens, lactentem
IESVM adloquitur.

Lactea Virgineæ turgescit vena mamillæ,
Et gauido prægnans fonte pupilla salit.

Magnæ

Magne puer, bibulis vitæ duc pabula venis;
 Et bibe nectareo pocula mista fauo,
 Quas ô! delicias duces puer alme labellis?
 Quale tuo & ducet nectar ab ore parens!
 Nardinus his adspirat odor, mihi crede, mamillis;
 Aut, si quis nardo suavior, halat odor.
 Quin & amor blando tua suavia condit amomo;
 Condit & ambrosio grata labella croco,
 Attigero tantum pueri, matrisque labellum;
 Quæ bibat hinc duplum mel, ero diues apis.

Epigram. 17.

Ioannes puer in desertum secedit.

AD IOANNEM.

Ceu turtur vacuis gemis exsul, & orbis in oris,
 Et fugis antiquos parvulus erro lares,
 Fallere; te nudis si degere credis arenis:
 Hic tua quidquid obit planta, perennè viret.

Epigramma 18.

**Ioannes locustis & amaro melle
 pascitur.**

Inde struit macram locusta miserrima cenam,
 Adstruit hinc vinctum mellis alumna penu.
 Illa dapes; hæc pocula glabris apponit arenis,
 Mors sed amara dapes; mel & amaror habet.
 Has tamen hinc epulas conuiuia beatus adornas,
 Præ quibus & Medas despuat aula dapes.

ALIVD.

O mihi dic, qui Cœlituum noua gaudia libas
 Melle, quod alma mero nectare condat Apis; (a)
 Hæc Apis an terris sata? num magis edita cœlo est?
 Hic quoque fidus Apis, quæ tibi nectar alar.

(a) *Est ad polum Antarcticum Apis novum si-
 dus Astrologis.*

M ij

ALIVD.

Ieiuno squalere puras hunc puluere campum?
 Pingue Palestinam sumen inungit humum.
 Hic quæ Lympha fluit, vel quæ mel haurit amarum,
 Lacte mero manat, manat & herba fauo.

Epigramma 19.

Angustior specûs, in quo degit Ioan-
 nes, gloria; quam Ierosolymæ
 splendor.

Hic quæ tecta vides viuo pendentia saxo,
 Extimij Vatis crede fuisse lares.
 Sirius hîc Syriâ quam sol instrauit in orâ,
 Lympha sitim pauit, pauit & herba famem.
 Ne mihi sperne breucom vili sub rupe latebram:
 Plus micat hæc aulis, vrbs Solymæa, tuis.
 Ampliat hoc hospes, quo non angustior alter,
 Hospitium: vt superis digna sit aula choris.

Epigramma 20.

Ioannes melle agresti vescitur,
 quod illi dulcissimum.

Mel, cui nil mellis, libas propiore salinâ,
 Apricus Syrium Sol vbi torret agrum:
 Os tenerum, metuo, vitiet primæuus amaror.
 Nec sinat, in dulces vox fluat alma fauos.
 Mitte metum: vox inde fluet prædulcis. amaro
 Alma thymo solers mella laborat apis.
 Ad quod amara fauo thyma mellis amaror amori est;
 Nescit amaricior, fel cui nectar, amor.

Epigramma

Epigramma 21.

Mellis amaritudo Ioanni dulcescit.

Q uod quasi fel terræ (a) teter contristat amaror,
Quale parit Pontus, (b) mel sine melle bibis.

Pontus alit medicata nigris aconita venenis,

Queis violat dulces pestis amara fauos,

Mel labijs lege triste; sapit quid dulcius vuâ;

Os id an ambrosio liquitur ergo fauo?

(a) Fel terra herba amarissima. (b) In Ponto
quia larga aconiti est copia, mel amarum apud He-
racleam apes colligunt. Plin.

Epigramma 22.

Ioannes laboriosus 12. ætatis anno,

AD IOANNEM.

C laua quot Herculeos grauis extudit arte labores,

Tot numeras annos, dura per ausa, tuos,

Sed tibi quid vani cum vanis Herculis armis?

Monstrorum hic domitor si quoque monstra facit;

Seque Deum iactat, fictos mentitus honores,

Vix medijs Hydram victor vt vssit aquis.

At tu mille domas Alcide fortior hydras:

Attamen ille labor vix tibi ludus erat.

Zodiaco quot signa vides; tot crede labores

Ire tuos; vnus vix quibus annus ijt.

Epigramma 23.

Ioannes ambit aquas, & ad baptis-
mum inuitat.

A D Christi radios, quos vnda repererit, ardes;

Entheus arsurum cor tibi flammât amor,

Cui sic corda flagrant, & vox it publica mundo,

Quique stat ad solem, quàm benè clamat aquas!

M ij

Epigramm

Ioannes ad aquas Salim adit.

Quid tibi cum gelidis arsurā lucerna fluentis ?
 Num tua lux medijs tuta natabit aquis ?
 Et tibi quid cum fonte, sacri Vox nuncia Verbi ?
 Quem tua lux monstrat, vox canet inter aquas.
 Hinc quæris liquida vocis sub imagine fontem,
 Scilicet arguris fons sonat omnis aquis,
 Præcipue Verbum sonat, & sonat amnis I E S V M,
 Quo fons omnigenis fontibus vnus eas.

*Epigramma 25.***Ioannes Baptismum instituit in Salim
& Ennon vbi plurimæ aquæ.**

Quo vis appellem te nomine, maxime vatū ?
 Puluis eras, humili puluere maior abis.
 Angelus irradias, puroque simillimus astro es ?
 Angelico fulges clarius igne iubar.
 Tu sacra vox verbo, geminæ tu fibula legis.
 Tu tuba dux bellis, dia lucerna sacris ?
 Iudicij tu præco, pijs tu signifer armis
 Phosphorus Eoo, fontis es vna Deo.
 Nonne Deum liquidis irroras altior vndis,
 Vnde bibat puras sanctior amnis aquas ?
 Eia. sona, en verbum in Legem iubet, adstrue nomen,
 Agna litat. liba. Dux parat arma, cane.
 Ecce Deus. Deus ecce, sacri gere signa triumphi.
 Sol surgit : radia Phosphorus ante diem,
 Gestit, vti video, puris se ringere Lymphis.
 Si sis vna, sacras implue fontis aquas.
 Hinc fata septenis Nymphæ ceu Nilidos vrnis ?
 Diues inexhaustas gratia fundet opes.
 Et mirer, latices Salim si queris & Ennon ?
 Vnde laues iuges fons sacer vndat aquas

Epigramma. 26.

Ioannes Vox ad aquas Salim Baptistum impertit.

SI sonus absit aquis, Vox hinc bibe nuncia Verbi;
Et simul os lymphis adde, loquentur aquæ.

Epigram. 27.

Ioannes primum se Christi aduoluit
pedibus, deinde caput
aquâ diluit.

Cernuus informi procumbis puluere puluis,
Et dominos supplex lambis, vt umbra, pedes.
Iamque tuo propior, propiorque ad serpis I E S V,
Et pius ambo manu stringis vtraque pedes.
Felix ille cliens, hæc qui vestigia terris
Quærit, & obstipio lumine figit humum?
Est id vt inuideam, sed quis sit liuor amanti?
Tangat vti libuit, dextera casta pedes.
Et qui siccus humi serpsit modò puluis & umbra:
Is nunc viua Deo diluat vna caput.

Epigramma 28.

A L I V D.

TV nec vt ima quidem dignus pede vincula soluas,
Et quia non dignus, dignior inde Deo es.

Epigramma 29.

Ioannes aquis intingit Christum, cuius
famæ claritudo è Iudæa, toto orbe
deinde diffunditur.

VT quid adhuc cæco pernox later umbra sub antro,
Dissimula tque suum clausa lucerna iubar?

M iiii

Latius

Larius angustis latebris prorumpet in orbem,
 Nobiliusque feret clarior aura iubar:
 Quaslibet immensis radijs metabitur oras,
 Sole sub Eoo, sole sub hesperio.
 Nunc sed Abrahamias tantum præfulget ad aras
 Nempe niter parvâ parua lucerna domo.

Epigramma 30.

Ioannes purissimum Agnum Agnorum
 in Iordane lauat.

Prior argento super impluit humor I E S V M:
 Irriguum sancto stillat ab imbre caput.
 Anne putas, nivei tu velleris abluis agnum?
 Ipse lauat puras, quem lauis, agnus aquas.

Epigramma 31.

E Christi baptismo Iordanis gloria.
 AD IOANNEM.

Perpicuis natat agnus aquis, cui candor oloris,
 Hunc tamen illimi diluis vduis aquâ.
 Quin & maior honos Iordanidas influit vinas.
 Ut tetigit sanctum purior vnda caput.
 Iordanis quos tinget aquis, hos adferit astris.
 Et idanus cœlis astrifer alter erit.

Epigramma 32.

Ioannis gloria è Christi baptismo.

Largiter ô peccas, es puluis, & appluis imbrem:
 Mandat, & infuscat puluis in imbre Deum?
 Tangere parce manu, vel spargere parce liquores.
 Quid nisi turpe coit puluis & vnda, lutum?
 Puluis homo, sed vbi solem sic abluis; hauris
 Hinc decus, è pulchro puluere sidus eris.

Epigram

Epigramma 33.

Ioannes sese indignū estimat, qui pedis
obstragula Christo soluat; tamen eius
augustum caput aquā perluit.

Q Væ vix ausa pedes imis attingere terris,
Perfunder domini iam manus alta caput.
Quantus honor! supplex manus ab pede scandit IESV
In caput: id castis credo coronat aquis.

Epigramma 34.

Ioannes Christum sacris
aquis tingit.

AD IOANNEM.

H Is tibi quanta vadis fame iam gloria manat!
Quantus & hoc orbi candor ab anne fluet?
Gestit enim castis huc se perfundere lymphis,
Qui maris & terræ sceptrâ suprema regit,
Deque oculis emanat amor, qui purior omni
Fonte, nefas sacris omne piabit aquis.
Quod nequit eluuiis immensis didita stagnis,
Diluet hîc parcus iam liquor omne scelus.
Nunc age, rende vadis, larices rape, deplue rores,
Tinge Deum; Deus his cætera tinget aquis.
Ecce lacus Lymphâ Iordanide merfit IESVS:
In caput è purâ defluit vnde manu.
Addis aquis lacrymas, Iordanis an alter amorî
Tu fluis? it certè gratior iste liquor.

AD IOANNEM.

T Vn' cinis ergo Deum tingas? Deus imperat, istas
Ardet aquas: riuos fons sitit ipse suos.
Nunc igitur, quas ipse sitit fons, implue lymphas
Vrna liquens fonti sit tua dextra suo.
Præuius ipse tuo soli ceu Phosphorus ardes:
Præuia tu fonti sic eris urna tuo.

M V

Epigramma

Epigram. 35.

AD IOANNEM.

Tunc Deo lymphas? sic est. has ambit I E S V S,
Vnde lauet riuos, fons fitit vber aquas.

Epigram. 36.

Ioannes in Christi baptismo Nymphas aduocat.

Vos liquido virides hyalo quæ ducitis annos,
Nunc agili Nymphæ carpite fila manu,
Vosque sacri Vates, hæc ad vada plaudite Vati.
Purior hinc omnes influit humor aquas.
Cernite purgandis Christus caput abluir vndis.
Omnis ab his lymphis purus vt amnis eat.
Quis prius eripiat mihi, iam non fulgere solem:
Quam non casta sacro balnea stare vado.
Balnea, quæ totum sunt manatura per orbem.
Quod modo fons; puri post mare fontis erit.

Epigramma 37.

PALINODIA AD ANGELOS.

Sed quid ego vanus fallaces aduoco Nymphas?
Quid nisi Nympha reæ est futile mentis opus?
Quin potius pictis vos discolor agmen in alris,
Inuito volucres hæc agitare choros.
Quique sonant Christum, puros huc currere fontes:
Castalis hinc castis adfluit vnda lyris.
Eminet his lymphis maiestas arbitra rerum,
Inuideat sanctis stellifer orbis aquis.

Epigram

*Epigram. 38.*Ioannes ipse homo & puluis
Deum lauat.

Cernite. rorat homo, puluis licet arida, Numen;
 Quid? sacer è sicco puluere riuus ear?
 Puluere riuus abit, liquor hinc qui manat, IESVS;
 Hunc sinit, & medio stans super amne bibit.
 Ergone pulueream sitiens Deus ardeat vndam?
 Aut bibet ab riuo fons satur ipse suo?
 Sed quid grande putas parcis hunc spargere lymphis;
 Qui dabit immenso fons hic vt orbe fluat.

*Epigramma 39.*Monitio ad hominem vt velit con-
uersus in fontem transfluere
ad Christum.

Huc ades, huc quisquis regione viator oberras,
 Ac viridi ripæ margine siste gradum,
 Et dic, vt niueos hæc videris ire per artus
 Flumina; cœlesti currere digna domo:
 O vtinam! nitidis ego fons sim lymphidus vndis, (a)
 Totus & in lacrymas candidus annis eam!
 In caput, inque suam memor vt liquor influat urnam,
 Et repetat fontem fons minor ipse suum.
 Annis enim, grato ceu fonte, recurrit in æquor,
 Vt bibat æquoreis auctior urna fretis.
 Sic mihi siqua foret, te vena requireret I E S V.
 Vt biberem dulci quo fluis vsque mari.

(a) *Nil crebrius apud Ovidium quàm homines
 verti in fontes, arbores &c.*

Epigram-

Ioanne Christum aquis tingente, vox
è cælo adlabitur.

Quæ procul undosâ ripâ facundus & amni
Enatat Ifacidum Nilus, & arua rigat; (a)
Pulvis homo rorat, liquidaque in nube Tonantem
Umbrat, & effusis in caput undat aquis.
Pro superi ! tangat temeraria dextera Numen,
Et manus haud æquo perpluat imbre caput ?
Mené pati ? trepidas sed quis sonor attonat aures ?
Utor an arsuos flammât in arma globos ?
Palleat, incestis cui mens gemit anxia nexis,
At tu parce meru, mens cui pura probro est.
Quæ lauat unda, trahit mundo de vertice I E S V
Mundiciem, nullum manat ab amne scelus.
Sed pietas, & pura salus dimanat in orbem;
Queis lauat, extinxit fulmina Christus aquis.
Hinc vox attonitas cælo fata perpulit aures,
Qui sine voce queant fulmina merfa mori ?

(a) *Jordanis instar Nili exundat æstate & agros
irrigat, uti & Euphrates.*

Epigramma 41.

Christi Baptismus Iordanis aquas illu-
minat. unde dictus baptismus
Φωτισμός Græcis, id est, illu-
minatio: è quo uti fidere,
Christiani relucet.

Isciam purgat Nympham sacer Ἰηδός I E S V S. (a)
Dum regit hibernas Cynthia lana rotas,

Fluxit

Fluxit in ambrosios, ni fallor, Aquarius imbres;
 Nare sacrum castis vidit ut ἰχθύς aquis.
 Sustinuitque rotas, ac sol adstrinxit habenas,
 Ut Syrio princeps cerneret orbe iubar.
 Exin mille stupet Iordanide nare sub vnda
 Sidera de Christi cœlite narâ sinu.
 Atque regat, Iordanis aquis vbi stillat, IESVM.
 Stellifer an terris ille sit Eridanus?

(a) *Christus SS. Patribus dictus ἰχθύς, id est, piscis ob baptismum & quia litteræ in ἰχθύς sunt prima litteræ illius celeberrimæ Acrostichidos Ἰησοῦς Χριστός Θεὸς υἱὸς σαρῆς. Porro 6. Ianuarij creditur Christus aqua perfusus. Epiph. 58. hares.*

Epigramma 42.

Christus ipse sacer piscis in Iordane
 innumeros sacros pisces è baptis-
 mo gignit.

Astriger astrigeri natat hic fator ἰχθύς ἰχθύς.
 His satus ἰχθύς aquis, nectar ut inde bibat.

(a) *Vix cæli liquido videas tres æquore pisces.
 Ast his innumeros nare videbis aquis.*

(a) *In Zodiaco non nisi sunt gemini pisces, & ex
 ira enim piscis Notus Cetusque Andromeda.*

Epigramm

*Epigram. 43.***Christus suo Baptismo Iordanem
consecrat.**

EXpiat illimes ripâ Iordanide lymphas
 Christus, & æthereas impluit almus aquas.
 Vber inexhaustis dimanat gratia riuis.
 Ut terigit castum candida lympha caput,
 Corpus ut vnda: sacer sic & cor eluet imber.
 Vnde nouum prisco flumine flumen eat.
 Nonne vides purum secum Deus euehit orbem,
 Quem lauit nitidis Ilacis vnda vadis.
 Quid? mundum niuea Iordanis an abluit vnda?
 Amnis hic immenso maior it Oceano.

*Epigramma 44.***Votum Iordanis vbi Ioannes Christum
intingit.****IORDANIS AD IOANNEM.**

Abluis ô felix Iordanide Numen in vnda?
 O trahat è Christo purior vnda decus!
 Quod Christum decuit, quem non decet ibo per orbem,
 Iordanis tacitis ipse sulurrat aquis.
 Si non Oceani vastis sim largior vndis
 Oceano saltem sanctior ibo liquor.
 Copia densarum mihi quo fluat vber aquarum
 Si tot vbi que lutum turpe redundat aquis.

*Epigram. 45.***Christus aquas suo Baptismo expiat.**

Iordanis nitidis vndis irrorat I E S V M
 Sic fluuius fontem iam lauat ipse suum.
 Seu potius fons ipse suum sacer abluit amnem,
 Purior ut niueas diluat imber oues.

Epigram. 46.

Epigramma 46.

Votum Iordanis vt Christi ex oculis scaturiat.

I Or, & Dan gemino de fonte binominis vndat, (a)
 Ad Libani Phialam, quæ bibit inde niues,
 Ipse leui quamuis prati fecat herbida riuo,
 Inque virente narat picta per arua vitro.
 Christe tuis oculis fontem sibi quærit, & vnam;
 Ipse suo visus turbidus ire luto.
 Hoc oculo, hac Phialâ mallet Iordanis aquari,
 Quam Libano, gelidas vnde propinat aquas.
 Ambitio & fluuio est, his si manaret ocellis;
 Vitrea quæ fluxit, gemmea Nympha foret.

(a) Ior & Dan gemelli fontes, vnde Iordanis nomen & amnis confluit in Phialam lacû sub ningido Libano, cuius è liquefactis niuibus aquas hic lacus haurit perennes. Vnde Iordanis vt Nilus, simili de causa, estate redundat.

Epigramma 47.

Iordanis sacer è Christi baptismo fluuius.

D Extera mortalis Iordanide perpluit vndâ
 Numen, & alba sacrum diluit vnda caput.
 Pura putas mundant formosum flumina IESVM?
 Mundantur: niueas consecrat Agnus aquas.
 Candida cælestes Naïs iam concipit auras.
 Vnde sacer sacras parturit amnis oues.
 Diues enim castis exundat gratia lymphis.
 Et iam fons alius fonte lauante fluit.
 Cor lauat vnus aquis, alter fons corporis artus.
 Dic mihi Iordanis duplus, an vnus eat?

Epigramma

Iordanis in Christi baptismo gloria.

Nais vt insueti conspexit velleris agnum;
 Cœrula sollicitis fræna retorfit aquis,
 Prodigæ ni potius vomat vberè copia cornu
 Nunc alias princeps quas bibat *ix* D^{us} aquas.

Fons propè Iordanem, vnde hausta a-
 qua nuptijs in vinum vertenda,
 Iordani inuidet.

VOX FONTIS.

Naiadum liquido gremio fugit vnda per herbas,
 Quaque fugit, tacito murmure visa loqui est.
 Inuidus ille meos cur inuidet annis honores,
 Qui meruit purè tingerè fonte Deum?
 Et quantum hoc tenui vix spargere rore Tonantem!
 Ast ego quantus honos! vberè pasco mero.
 Si mihi forte suos radios afflaret IESVS;
 Auriferis fluere diues, vt Hermus, aquis.
 Aurea nolo Phrygem quæ fallant pocla tyrannam, (a)
 Fons mihi sidereas funderet vber opes.

(a) Midas à Dijs impetrauit vt ea qui se ablueret
 aqua in aurum verteretur. Vti fabula fingit evenisse
 in amne Pactolo.

Ioannes denunciât è Christi baptismo,
 ceu fonte igneo, viâ cælo ineundâ.

AD HOMINEM.

AD fontem digitum, radiumque intendit IESVS,
 Cui sacra cœlesti manat origo domo,

Tinge

Tinge caput. Libani niue purior ilicet agnus
 His enabis aquis, qui lupus ater eras.
 Nec minus his adspirat aquis, quas indicat, ignes
 Lustrat enim lymphâ, lustrat & igne reos,
 Si sapias, atra nigrum quem ducit noxa sub orcum,
 Quâ fons signat iter, trames euntis eat.
 Te quacumque trahet, Superas deducet ad arces.
 Fons hic unde fuit rursus ad astra salit,
 Orbis uti tellus; sic & liquor aduena cælo
 Orbis, & in patrias fons redit orbis aquas.

Epigramma 51.

Ioannes ad aquas Salim Christum annun-
 ciat & eius Baptismum adumbrat.

AD VATEM.

Vox sonat ad fontem, Verbo Vox docta magistro;
 Voce sub hac Verbum fons quoque disce loqui.

Epigramma 52.

Quæstio.

Cur Ioannes amat aquas, cum Christus
 ignem se missurum promittat?

Ut ignes Deus, ambit; aquas homo dispare voto?
 Hunc æstas, illum frigida gignit hiems,
 Ne magis nunc hiemet toto nox algida mundo;
 Sol dabit æstatem, quem sacra bruma parit.

Epigramma 53.

Ioannes Christum annuntiat.

IOANNES AD CHRISTVM.

Vox ego, tu Verbum, tremulo tibi precino plectro:
 Sic ego Vox Verbo iam lyra facta sanam.

Epigramma 54.

Ioannes Agnum Dei ostendit.

Sæcla diu lentis hætere implexa quadrigis:
 Implicuit fuluas orbita senta rotas.

N

Expedis

Expedit has verbum, spinisq̄ue tenacibus orbem
 Explicat, è castâ Virgine Virgo puer.
 Ast vbi nunc ætas redit aurea, Virginis astro;
 Feruet inoffensis orbita panda rotis.
 At quò flectit iter, dubiasq̄ue reflectit habenas?
 En tibi dux index, hoc duce quære viam.
 Quære, nouo mihi crede, viam sic quærere seculo;
 Id fuerit metam tangere panè tuam.

Epigramma 55.

Quæstio.

AD IOANNEM.

Quid tibi cum Christo, Vates noua gloria Vatum?
 Vox Verbum, & Solem stella sequere tuum.

Epigramma 56.

Ioannes Vox in deserto.

EN tibi Vox Verbi vocali consona saxo,
 Sive repercussæ vocis imago sonat.
 Næ tu Threicijs Iudæa beator aruis,
 Quæ Diuûm resonis Orpheæ pascis agris!
 Vos ô saxa, feræq̄ue, Cedriq̄ue, gregumq̄ue magistri,
 Ite precor, Syrio par modo turba solo.
 Vos Orpheæ chelys trahet illice blanda susurro,
 Si non Orpheâ dulcior aura chely est.
 Induet inde feras alijs noua forma figuris
 Quæ fera torua fremit, iam cicur agnus erit.

Epigramma 57.

Ioannes Vox Verbi.

TV Verbo Vox vna, nouæ tuba nuncia legi es,
 Si tua lingua Dei est, cor tibi cuius erit?

Epigramma

Epigramma 58.

Ioannes quem prisci vates varijs æni-
gmatibus adumbrant, clare digito
suo demonstrat

MESSIAM.

Quem prisci variâ pingunt sub imagine vates,
Dissimulat Solem discolor umbra suum,
Nunc autem veterum simulacra faceffite vatū.
Est index digitus, qui mihi dicat, hic est.
Felix ille dies felicior iste, sereno
Quem lux pura iubet sole perenné frui.

Epigram. 59.

Ioannes Christi laudes celebrat
ad aquas.

Mundus ouans læto canit omine & agmine Verbū;
Artificem mundi Vox vbi sancta præit.
Id canit & resonis crepitans in vallibus amnis,
Et strepitans altis quæ ruit vnda iugis.
Suspice nutantem frondoso vertice cedrum.
Crede tot hæc linguas, quot mouet illa comas.
Suauè sonat leni Zephyritis & aura susurro.
Dulce decus terris, blanda quod astra vouent,
Auspice sed Verbo, cui Vox præit aurea carmen,
Quale dedit Bethles astriger ante chorus.
Ne dicam, Superis quod & vsque renarrat in oris,
Seraphicas inter turba canora lyras.
Felicis oculi! tales spectate triumphos
Quæis datur, vt biberit cor id ab aure melos.
At mage Vox felix, cui sancta susurrat I E S V M
Nais, & hunc vitreâ fons canit ipse lyrâ.

N ij

Epigramma

Epigramma 60.

Pharisæi & Scribæ Ioannem potius,
quàm IESVM quærunt.

AD SCRIBAM.

Ecce tuus Syrijs iam sol inclaruit oris,
Quem comes affini lumine stella præit,
Stella, sed incertæ quæ quod cynosura carinæ est,
Dux fit vt agnoscas nobile solis iter.
Ast magè Ioannem quæris, quàm quæris IESVM
Num tibi cor magnes quod sua stella trahit?
Nescio sis magnes, vt amor te sideris vrat.
Hoc scio, magnetis cor tibi durat hiems,
Et durum ceu perra trahis Magnesia ferrum,
Testis in imiti stans cruce clauus erit.

Epigramma 61.

Ioannes, de quo Christus, quid existis
videre? an arundinē vento agitatam?
Ad aquas Salim degit.

Ioannes cur ambit aquas, queis visus arundo est?
Ecquid arundo suas non nisi quærat aquas?

Epigramma 62.

A Christi baptismo Ioannis gloria
incipit minui.

IOANNES AD CHRISTVM.

Incipio minui, tua lux vbi crescit ab vndis,
Nulla lucerna micat, Sol vbi surgit aquis.

Epigramma 63.

De Christo & Ioanne diuersa fors.

IOANNES AD CHRISTVM.

Sivocem & Christum duo dixero sidera, fallam?
Dic duo signa, quibus lucei vtrique iubar.

Ast vbi

Est vbi iam minor, crescis; nec id abnuo, nolit
Ante suum solem Phosphorus vltro mori?

Epigramma 64.
Ioannes Phosphorus.

Nox abit. umbrosæ vanescunt cornua Lunæ.
Corniger vt Moses; sic vetus umbra cadit.
Lex noua lux. alter cum luce recurrit in orbem
Phosphorus. is soli præuia stella micat.
Ille suo noctis conñia diuidit astro.
Albentemque nouo nunciat igne diem.
Scilicet is lucens, ardensque Lucerna Tonanti.
Conscia lux veti, cui pius ardet Amor.
Illius exortu Solymis nox incubat aris.
Inde Deo templum iam sacer orbis erit.

Epigramma 65.

**Ioannes Phosphorus, ad Argum Pasto-
rem fiderum in cœlo.**

Ardua cui cyano rident sua pascua campo. ^(a)
Coge gregem. numerum non habet ille suum.
Exsul adest cœlo nullus quo pulchrior ignis,
Prouidus it terris Phosphorus astra sequi.
Nempe suum solem comes igneus ambit I E S V M.
Hunc, præit, vt cœlo sero sequatur herum,
(a) *Argus Pastor lûs virginis in vaccam mutatus,
plenus oculis, occisus cœlo est adscriptus.*

Epigramma 66.

**Ioannes manifesta lucerna, foris
& domi delitescens.**

Esto premas alto captiuam pectore flammam,
Mille tamen radijs emicat inde iubar.

N iij

cat

Cæca domi laterna lares, domus hospita lucis,
 At luces alijs clara lucerna plagis.
 Sic vbi bisgemine dispar discrimine fortis
 Scindere; tu conflas pulchrius inde iubar.

Epigramma 67.

Ioannes lucerna Deum ostendens.

Sol in nube later. (*Verbum caro*) quæris IESVM?
 Quære facem, cæco nata lucerna die est.

Epigramma 68.

Ioannes lucerna.

VOX IOANNIS.

Fomes eram sine luce, nouum iubar adflat IESVS.
 Duco facem, patriâ clara lucerna domo.
 Et nunc Isacijs ceu lucida stella tenebris
 Irradio; ah! Syrio nox silet alta solo.

Epigram. 69.

Christo nascente minuitur Ioannes.

Dum sua lux Verbo crescit; Vox occidit umbris.
 Vox an ad hoc Verbum lucis eclipsin agit?

VOX RESRONDET.

Plueream dedignor humum, iuuat ire per orbem
 Stelliferos illuc fert via recta pedes.

Epigramma 70.

VATICINIUM.

Ioannes lucerna breui exstinguenda.

Nox vetus astra premit, densas quæ diuidat umbras,
 Sed micat Abrahama pulchra lucerna domo.

Ecco

Ecce vigil rhalamo furdas eliminat umbras,
 Mentiturque breuem lucida tæda diem.
 Vix stetit ; infestis sed fax cadit icta procellis.
 Venit ab incesto dira procella toro.
 Idque vbi natales Syrii venere tyranni:
 Quid ? naralitus nox erit ergo dies ?
 Nox erit. extinguet fax Cypria nocte lucernam.
 Nil facit ad spurcam pura lucerna facem.
 Ab Stryge tæda vomit terros Amathusia fumos.
 Siderium at fundit casta lucerna iubar.

Epigram. 71.

Ioannes licet maximus & Christo pro-
ximus; tamen eo crescente
minuitur.

VT Vox ipsa suo conspirat proxima Verbo :
 Sicutuus & Christo proximus ardet amor.
 Utque suo propior lux Phosphorus ardet Eoo ;
 Sic comes & summo proximus ito Duci.
 Pulcher at Eoo crescit si Phosphorus igne :
 Creuerit Eous ; principe luce cadat.
 Et iubar ipse Deo primis quasi clarius annis :
 Qua Deus it maior lux ; minor umbra fugis.
 Ecqua precor, medijs quæ fulsit stella tenebris,
 Audeat ad Solem stare superba suum ?

N iij

LIBER

Epigramma 1.

Ioannes vbi Herodem arguit incestus
cum Ioseph Patriarchâ
comparatur.

Incestas epulas, inconcessosque hymenæos
Cypride quos zonâ vinxit adulter hymen,
Despuit, & duris Vox increpat æ qua querelis.
Alter an hic Ioseph? carcer & alter erit?
Vix breue Iosephus spoliū sed liquit, & vmbra;
Præco suum ponit corpus, & exuias.
Ille fugit; tristes hic induit vltro catenas.
Hic Dominæ noxas arguit; ille filer.
Hic sedet in cippo, cæcoque doloris asylo:
Libet at ille graui compede, sceptrâ regit.
Ne quid turpe patret; gemuit sub carcere Ioseph.
Ne probra fœda pari Vox pia possit, obit.
O quis vocis honos! quàm prouida cura pudoris!
Vel spectare nefas, cui graue erimen erat.

Epigramma 2.

Herodias esto suauis odore fragrans, &
Arabicas olens delicias, tamen vul-
turis instar, hiat cadauer.

Frons violis, liquidaque comæ cui fimbria nardo
Liquitur, & Syriæ purpura spirat opes.
Cinnamaque vda rosas, quæ mysta remandit, odoris.
Os vt olens auras quæ præit, inde trahat:
Annè putas suauis myrrhæ transpirat honores?
Lena meram putri tabe mephitin olet.
Sic potius, gratos ceu vultur abhorret odores:
Putida lana putri mente cadauer hiat.

Odit &

Odit & illa rosas, roseique pudoris honorem,
Vatis in ore nigri vulturis hoc & habet.

(a) *Vultur suaves fugit odores, & ambit cadaver.*

Epigramma 3.

Ioannis sanguinem vti dulcissimū mel
Herodes & Herodias sitiunt.

D Elicias Siculo quas instruat aula paratu,
Paupere de ferro cippus acerbus alit.
Mors lautas epulas in regia fercla ministrat,
Queis flos Ambrosiæ, siue medulla fluat.
Iam satur, ecce, mero Rex, & Regina leonum,
Dulcia de casto sanguine pocla sitit.
En vocis caput ambo vorant, nec miror Erinnyn.
Id mera dulcedo est, mel furor in dē biber.

Epigramma 4.

Herodias filia præ regni dimidio eli-
git Ioannis caput.

MOMVS AD HERODIADEM.

Q Væ poteras sceptrō partiri principe regni
Dimidium; maus lugubre stulta caput.
Pars vatis cui parua Syro præponderat orbi,
Quam non æqua bilanx ista furoris erat.
Si furor est, odiumque caput, præ diuite regni
Dote legi, est æquo carius emtus amor.

Epigramma 5.

Ioannes damnatur, & noxæ deditur.

T Vrpe chori pretium cadit, ah! chelys aurea vatuna
Et nigra præda lupæ, candidus agnus obit.
Iam Lestrygoniæ cœnæ pro! quale theatrum! (a)
Sanguineo fumant cædua colla mero.

N v

Hæc

Hæc meritis merces? dos hæc suprema pudori?
 Virtus pura graui crimine, crimen erit?
 Sol alijs inuerte nouum nunc orbibus orbem.
 Si scelus est virtus; nox sit & ipsa dies.

(a) *Lestrygones in Italiâ, uti & Cyclopes in Sicilia, hodieque Brasili non horruerunt humanis vesci carnibus.*

Epigramma 6.

Caput Ioannis in disco petit
 Herodias.

AD HERODEM.

Dimidium regni spondes? sed paruito sceptro,
 Rex id habe totum. munera parua peto.
 Et breue quid, discum quod non benè compleat, vno
 Hoc tamen in disco plurima damna lues.
 Sic petit in sauos male blanda puella furores,
 Seu potius dirum docta Megæra scelus.
 Tum quis vt in cenâ, cui proximus accubat hospes,
 Ipse pedem tacito dum pede tangit, ait,
 Qui dat sidereum Vocis caput, ipse coronam
 Rex dedit, & regnum, nunc vbi sceptra geret?
 Si non & regno quid grandius vltro Megaris
 In capite hoc dederit, quo sibi funus emit.

Epigramma 7.

Ioannis caput in disco, crudum
 crudelitatis epulum.

Lena mero iam pota, nouum sitit inde Lyæum,
 Ceu sit inexpletâ Diplas (a) inusta siti,
 Haurit enim calidum cæso de vate cruorem.
 Pro cyatho, discus sanguinolentus erit.
 Nempe Mycenæ (b) nunc rursus ad orgiacanæ,
 Hospes acerba suâ symbola morte luit.

Regia

Regia cæna meri pro flore bibisse cruorem
 Si fuerit. crimen Rex bibet dulce mero.
 Non ego. regalis valeant fera pocula mensæ.
 Præ satie hac, siccam malo sitire sitim.

(a) *Dipsas; si quem morsu appetierit, nequit is vlla aquarum copiâ sitim explere. Causam vide apud Lucian. de Dipsadib.*

(b) *Mycenis funestum illud Thyestæ epulum fuit appositum.*

Epigramma 8.

Quæstio.

Quid caput Ioannis argenteâ in lance.

Stat caput in mensâ. Lichnuchum crede furoris.
 Ardet in argento dira lucerna suo.

Epigramma 9.

Caput in disco execrabile ferculum.

EN, caput in disco, natali Regis in astro.
 Obsecro, dic, cuius ? piscis, id ane feræ est ?
 Heu ! quod specto nefas ! os sacrum pallet in auro.
 Impius obscenas Rex struit ergo dapes ?
 Execror. infandi si truncus ob ora Cyclopi
 Fumat homo ; hæc homines, pascit an esca feras ?

PALINODIA.

Nescio quis tacita mihi voce susurrat in aurem,
 Me cubito pinsens, cui pede pressio pedem.
 Hic hominem si pascat homo, cui dulcis vti mel
 Sanguis; an humanam quis neget esse dapem ?

Epigramma 10.

Seuitiæ dirum ferculum è capite
 Ioannis.

Dira Thyestæ spectâsne piacula cœnæ ?
 Rursus adest Atreus, rursus & Vrsa furit.

Rursus

Rursus & in tristi desoluit imagine pellex.
 Rursus & intentat læua proterua minas:
 Et lanx cæde rubet. pro! quis furor iste Medusæ!
 Qui ne morte quidem, iam velit ipse mori.
 Atque nouam quærit cædem de cæde, nec haustus
 Hanc cruor extinguit, quam bibit ira sitim.
 Ecquis erit tandem sceleri modus? ipsa cruoris
 Si saties rabidis sit sicis hausta feris?

Epigramma 11.

Quæstio.

Cur Herodes & Herodias Ioannem
 qui est Vox clamantis, tollit?

O Buia mæcha rapit Vocē, & Rex mæchus; vt hęst
 Obuius. An nescis? hic lupo, illa lupa est,

Epigramma 12.

Ioannis Mors.

Sic vatis vatum tristes cadit ergo sub ymbras?
 In capite hoc capitum millia mille iacent.
 Cui magis illecebræ nocuere chorusque lyreque;
 Quam ferus immiti qui metit ense, furor.
 Tam tenui pretio venale quod omnibus astris
 Vix emat æthra caput; putida Cypris emit?
 Si sit emi caput, vltro rapi sibi dona coronæ,
 Ac regni, & capitis splendida damna pati.

Epigramma 13.

Cædes.

Siqua nocet fera, triste nemus sibi quærit, & ymbra,
 At sæuit media mæcha læna die.
 Et sibi deposcit munus ferale cruorem;
 Quem bibit obscæno lanx scelerata toro.
 Quid facit ad cædem Regis natalis Eous?
 Impia funestę vespera mortis erat?

Scilicet

Scilicet hoc nasci felici est sidere Regem,
 Si iubar extinguat, quo foret orta dies.

Epigramma 14.

Quæstio.

De Morte Ioannis natali in festo.

Cur vitæ lux iussa mori est Herodis in ortu?
 Qui iubet Herodes, mors reor ipse fuit.

AD HERODEM

Ovo minus apta loqui est trunco Vox cædua collo,
 Hoc magis ultra nefas arguit illa tuum.
 Ipsa loqui lacrymis si vita sit apta dolorem:
 Mors ipso loquitur sanguine triste scelus.

Epigramma 15.

**Ioannis caput iacet in patina. Ipsa
 pietas queritur.**

Ergo lupæ castum vatis caput immolat ensis,
 Sanguineoque aperit tramite vocis iter?
 Iam tacet & surdo truncum caput incubat auro,
 Auro, quod violat purpura dira cruor?
 Quæ Vocem iugulat, mihi cor secat illa securis;
 Exsecat & linguam sica scelestam meam.

Epigram. 16.

Palinodia.

Vixit adhuc, vivit, Vox narrat & orba furorē,
 Ferrea sic truncum iam sibi lingua caput,
 Vita tenax animæ dirupit vincula ferro,
 Exsul & in ventos Vox levis aura fugit,
 Exsoluitque fidem, quam debuit, obuia Verbo,
 Nè magis hanc soluat, mors inopinā rapit;
 Ah! pietas cum voce pari cadet ergo securi;
 Immemor ut tantum supprimat umbra iubar;
 Parce queri, nec triste necis scelus argue; Verbum
 Docta perenne loqui Vox nequit ista mori.

Epigram. 17.

Epigram. 17.

E Ioanne epulum ferale Herodes
instaurat.

Nunc vbi natales reparat lux annua cænas.
 Triste gerit tabo lanx violanda scelus.
 Pocula ne desint funesto digna furori;
 Dulce dabit trunco sanguis ab ore merum.
 Plaude choro, chelyn adde mero, dum cassa filet Vox,
 Nec potis est æquis texere verba modis.
 Sic equidem credis, sed mors nunc ipsa queretur.
 Vox licet icta semel, bis tamen apta queri est.

Epigram. 18.

Ioannis caput & Vox suauissima sua-
ues Herodi deliciæ in cæna.

AD IOANNEM.

Melle mero stillat tibi suada venusta pudoris.
 Non tulit hanc suadam foeda libido probro.
 Hinc os melle liquens Rex in sua fercula vertit,
 Hoc quid ni sitiat mel? (a) ferus visus erat.
 (a) *Vrsus mellis avidissimus.*

Epigramma. 19.

Herodias acu crinali lancinat Ioan-
nis caput.

Vibrat, & elumbes vaga se lupa frangit in artus,
 Anguipedemque agili corripit arte rotam.
 Et tremulis plectris se mille refingit in artes,
 Exos ut umbra, leui quæ trahit orbe gradum.
 Quæ præit illa, vago sequitur comes ocyor Euro,
 Quæ sequitur comitem, rursus ut umbra, præit.
 Sequæ fugit sequiturque, nouumque recursat in orbem,
 Stansque breui versat, ceu trochus, orbe rotam,
 Inde repens rapido volitans per inania cursu,
 At retrò, porro fugit, nexa volubilibusque

Implicit

Implicat orsa rotis, refugum simul explicat agmen,
Et labyrinthæum voluit, & exit iter.

Quo pretio? Vatis caput impia poscit Erinys,
Dira quod in disco lena gemente vorat.

Vulnificâque repungit acu, carprimque laceffit,
Largior ut digitos perfluat inde cruor.

Quot fodit os stimulis; dentes tot crede lænæ,
Queis laniat castum lena cruenta caput:

Et totidem stimulis caput inde repunget Erinnyo,
Ac quot aget stimulos; tot dabit inde faces.

Epigramma 20.

Ioannis linguam uti lyram Herodias
acu, ceu plectro, ferit.

Tangis acu linguam? tangis chelyn impia plectro:
Et tamen id nescis, denuo tangis acu.

Stulta putas? silet ista chelys? canet ista: canoro

Attigeris plectro, dic lyra nonne sonat?

Quid sonat? an queris? quoties acus aspera linguam

Tangit: aeu toties Vox canit ista scelus.

Epigramma 21.

Herodias acu dilaniat Ioannis caput.

Immiti compungit acu caput improba pellex,

Quale nec vlla tulit mensa, nec ara feret.

Nempe timet, fœdi ne se Vox conscia probri

Increper. hoc tanto iam magis ista canet.

Vos precor, æterni cælo qui curritis ignes.

Crimen id æternis arguat æthra notis.

Tuque adeo primus radijs quibus omnia lustras,

Hanc & acum radijs sol mihi verte tuis.

Vt quot sol tereti radios excudit in auro:

Turpe tot inde canant aurea plectra scelus.

Epigram

Epigramma 22.

Quæstio.

Cur Christus ante Herodem conticescat?

Cur Verbum silet Herodis stans ante tribunal?
Rex Verbo Vocem præscidit ante suam.

Epigramma 23.

Nemesis Herodis immane parricidium, miratur & execratur.

AD IOANNE M.

Vsque adeo tu vile caput, Rex inclyte Vatum,
Emitus ut ipse lyxæ crimine & arte cadas?
Teque Cypris spurcum quæ mollius ardet Adonim
Immolet, ah! Marti ferrea mæcha suo?
Et iam lena procax albis te dentibus, eheu!
Rideat obscænis ad sua festa probris?
Quid ferro ac epulis? torus an necis ergo theatrum est?
Quid caput in disco? victima id apta gulæ est?
An natale decus fædo lanæ obsita tabo?
Triste caput festo digna corona toro est?
Nil paterâ saliente sapit liquor almus Iacchi,
Ni huat articulos inter, & ora cruor?
Prò furor! hos igitur lux it natalis in vsus,
Ut rea nox cogat sidera tanta mori?
Id fuit Eoo nasci ceu sidere Regem,
Vespera si struis Phosphoron umbrat equis?

Epigramma 24.

Minæ in Herodem & Herodiadem propter Ioannis cædem.

Vates, Rex, mulier, tria nomina iuncta sub vno:
Hæc scelus, ille necem, tertius arma sonat.

Arma.

Armâ, sed incestam vindex queis subruat aulam,
 Auguror, horrendas detonat ira minas,
 Hic sibi quam discors pugnat concordia rerum!
 Quid cum Vate lupæ? quid Cypris arma gerit?
 Cum cape quid ferro? quid mors cum principis ortus?
 Quid chely cum sicâ? plectra dat illa lyra?
 Pardalis obsceno quò nubar adultera pârdo,
 Cur rapit ah! Vocem Martis ad arma Venus?
 Nempe suo lituo Vox territat horrida mæchos,
 Asperaque ab duro vindice bella sonat,
 Hinc odijs seges, hinc nigra fax accensa Megartæ.
 Hinc metus, eque metu dira libido necis,
 Quis furor hic horrere tubam, & sine fulmine Vocem,
 Et nil fulmineq; tela pavere manus?
 Quòd tuba, quòd tubicen muras cadat orbis in ymbros,
 Nulla geret victor vindice tela manu?

Epigramma 25.

Quæstio.

Herodes, Ioannes, & Herodias, quid
 agant?

R Ex, Vates, pellex; adiurat, publicat, vrget;
 Sceptra, scelus, cædem; Numine, morte, choro.

Epigramma 26.

Nemesis Minæ,
 Ad Herodem.

M Anat opima dapum cui copia, siue Lyæi
 Vt quid amara sapit mors tibi dulce scelus?
 Si Venus ipsa sitim largo iam vicit laccho;
 At nunc Mars Veneris mæchus & ipse sitit,
 Quòd rabiem vincas bibe cæu fera sæua, cruorem,
 Cui fluit incesto saucia vena toro.
 Vnde sitim pascas, multo quod sanguine manat
 Hoc caput ah! crudum mortis in vber abit.

Purpu

Purpureo sed vbi biberis satur ybere mortis :
 Hoc caput atra tui sanguinis vna fluet.
 Heu miser ! alterius bibis hâc in cæde cruorem
 Ipse tuum. in Vatis mors tua morte later.

Epigramma 27.

**Herodias insultat Ioannis capiti, &
 inde vindictæ timor.**

Quâ crines dispungit acu sibi lena Leoni
 Nupta ; sacrum Vati sauciat illa caput.
 Nec satis est cædi. quisnam furor iste furoris ?
 Sæuit & in mortem, mors potis ergo mori ?
 Viuit adhuc. ferro nescit vis enthea vinci.
 Quamlibet infestus surgat in arma furor.
 Os silet hîc, fateor. sed dira minatur in hostem,
 Acer adhuc animus vulnera, tela, rogos.
 Exprobrat & multo manans os sanguine cædem :
 Cædem, quam nullis expiet Ætæna rogis.
 Post animam, stat adhuc animi pars magna superstes,
 Si cadat iniustâ victima cæsa manu.

Epigramma 28.

**Caput Ioannis exprobrat Herodi
 suum scelus.**

Regificos Eos primæua reponit honores ?
 Haud ità felici est fidere nata dies.
 Quis nescit caput innocuum cecidisse securi,
 Sanguineumque dapes erubuisse scelus ?
 An silet elingui iam Vox excisa palato ?
 Increpat iniustâ vulnera cusa manu.
 Est & mors aliquid. nec enim simul omnia tollit :
 Viuit adhuc morti posthuma flamma furor.
 Stulte putas surdo claudi pia lumina letho ?
 Ira memor noxæ, pondera vocis habet.
 Iamque oculi prius ambo gemella lucei na salutis,
 Dira iuxta flagrant astra gemella necis.

Epigramma

Epigramma 29.

Ioanni vocem Herodes excidi
imperat.

AD HERODEM.

TVu' miser exstinguas castam & sine crimine Vocem,
Ne canat incesti putida furta tori?
Qualis in immani Thracum qui littore Prognem
Exscidit, infandum ne quereretur opus.
An siluit? Tereu (a) nescis, male prouide nescis:
Visa mori, muto publicat ore nefas.
Quis scelus id nescit? caput hoc tuba publica mundo est,
Quam nox nulla reget, fera lucerna micat.
Qui duros tenera iam non fert aure Catones,
Durius Eumenidum sons feret inde probrum.
Fabula sed Progne; Tereus, fraus nescia veri.
Vox hinc iussa mori crimina vera canet.
Quod si pungat acus caput hoc, fata crimine lenet;
Hinc id fama scelus publica pinget acu.

(a) *Thereus Rex Thraciae Prognem & Philomelam sorores per vim violauit, usque linguam exciuit, ne id flagitium aperirent; quod ipsa acu in telam depinxere. Postea Philomela & Progne in aues sui nominis conuersa auolarunt.*

Epigramma 30.

Ioan. Vox Herodis scelus execratur.

Tetra Palæstinus nunc Atreus crimina rursus
Cœnat, & immani mors sedet atra toro.
Sol scelus indignans Macheruntide (a) rupe quadrigas
Felix, & in noctem triste reflexit iter.
Et quasi de ripâ refugos Acherontide currus,
Anxius Oceanis merfit Eous aquis.
Sanguineo grauat in nimbo nox impia cœnam:
Cæca verecundus condit & astra color.

O ij

Quasi

Quamlibet occæcat: tamen his inbar emicat vmbriis.
 Arguet hoc semper sancta Lucerna nefas:
 Quis scit, inocciduo num se nunc induat astro?
 Quæ stetit ante toro, iussa lucerna mori?
 Nox certè quot rorat aquis, quot & emicat astris:
 Tor lacrymis, oculisque hoc scelus æthra gemit.

(a) *Macherus ar x minutissima, Herodis Regia,
 ubi casus Ioannes.*

Epigramma 31.

Conscientia Herodem, Herodiadem
 que super carnâ admonet de suo
 scelere, & vitæ breuitate.

Terra cruentandæ nunc ad bellaria mensæ,
 Vilius ah! pomio stat sine luce caput.
 Vilior & fungo, stat dia lucerna, lucernas
 Inter, Auernali quas face Comus alit.
 Ergo caput, calo dos digna, sub vngue leonæ
 Voluitur infami tabida massa toro?
 Tun' tantum scelus, ô bipedum nequissime? tantum
 Tun' scelus in Diuos ausus, & ausa Cypris?
 Lude miser turpes turpi cum Cypride ludos;
 Ludicraque exosum sic pila vestra caput.
 Ludus & ipse Deo est homo, ceu pila versa procellis.
 Sed cui pro ludo serius angor erit,
 Mane dies sine nube, rōsis qui floret in auro
 Sidereo; furua nocte sepultus obit.
 Par tua lux. Tyrio quæ nunc adridet in ostro,
 Funebri obscuro mox cadet vmbra luto.
 Quid nisi vita breuis fugitiua diecula vitæ?
 Quid leuè dans hodie, cras sit vt ipsa nihil.

Epigramme

Ioannes Lucerna extincta lucet ; ipsa-
que Herodias viua suis immo-
ritur delicijs.

VT lubet, in risum laxos dissolue cachinnos,
Applaudatque pares turba petulca iocos.
Mors hilares inter thyrso hilaresque corollas,
inijciat festo spicula cœca Choro.
Quæ soror, & coniux fædos accendit amores,
Par luet illa suo cum Ioue Iuno scelus.
Coniugis incestæque sororis an ergo piaculum
Is non iure perat, mors cui castus amor ?
En noua iam medio rota voluitur orbe choreæ,
Iusta pedes pedicis iam tibi pœna premet.
Discolor ad cyathos hæc vertitur alea fati.
Mors, & Vita pari ludit vtrimque toro.
Quem modò mors vmbat, natale resurget in astrum :
At tua lux Stygijs naufraga fidet aquis.
Nescit enim mors illa mori, quæ viuit amori :
Quæque odio flagrat, viuere vita nequit.

Epigramma 33.

Herodis & Ioannis dispar exitus.

PRæ quam stulte velis Rex, & Regina, sub orco
Alea nunc aliâ voluitur atra manu.
Alterâque astrigero nunc vertitur vrna senatu.
Aurea purpureas sors cui spondet opes.
Quem cruor incestat, decorat sua purpura vatem.
At tibi fax ostro rudat iniusta latus.
Exudit ille breui de compede mille coronas:
Te picis in cippo sceptrâ perusta cremant.
Sidereo bibit ille toro iam nectaris imbres:
Mœcha pari tecum mergitur hausta rogo.
Quem furor obruncat pulchro fert præmia letho:
At pretium noxæ fert lupa iuncta lupo.

Et consors socias admugit vterque querelas.
 Alter vbi læto plectra dat alba thoro.
 Sors ea quàm discors ! mors viua coronat amorem,
 Addicitque odium mortua monstra rogo.
 Vna dies lucis, simul vna fit arbitra noctis.
 Et parit æternum dispare sorte diem.

Epigramma 34.

Herodes & Herodias vna peccant,
 & vna luunt.

Hic cœne quod specto caput? quem cerno Lyæum?
 Os rubet hîc, trunco defluit ore cruor.
 Fercula quis diris statuit Cyclopea mensis?
 Pardus, & incesto pardalis apta viro,
 Dum malè lasciuos sese suspendit in artus,
 Et rotat elumbi se vaga lena choro;
 Ad thyasos (omni prò! voce quod execror ardens)
 Mœcha scelus, conflat mœchus & ipse scelus.
 Quos par culpa, pari iunget par pœna sepulcro.
 Par nimis æquæuis vrat vt Ætæna rogis,

Epigramma. 35.

Herodes & Herodias par luunt
 supplicium.

NEMESIS AD HERODEM.

Rex salue, salue Regina simillima Regi,
 Quæ par è socio crimine crimen amas.
 Pone supercilium, quod gloria pinxerat ostro,
 Et cui clara stetit grande corona decus.
 Quid nisi Væ miseris, vindex quibus imminet ensis,
 Imminet ac diro sæuior ense rogis?
 Ah! atros Phlegethontæa fuligine postes
 Ille subit; mœchæ limina quisquis adit.
 Tu (a) Pari testis eris, testisque (b) Ægypthus adulter,
 Et testis, (c) Phario qui calet igne torus.

Disce

Dicite quid vobis cum Voce tubaëque Tonantis ?

Nec metus est, ne mors diuidat vna duos ?

Plas nimio vos vna pari fors iunget ahenō.

Par vbi vos æquo sulfure flamma coquet.

In caput ipse suum gladius procudit & iras ;

Quisquis in alterius vulnera tela vibrat.

Cuique sacram sceleris pudor opprimit vltro lucernam,

Regna sub æternâ nocte sepulta petet.

(a) *Ob Helene raptum Troia excidio luit pœnas
Priamus, & Paris.*

(b) *Aegysthus, adulter Clitemæstra, ab Oreste
occisus.*

(c) *Antonius, cui Fulvia vxor, ob Cleopatra
amores perijt.*

Epigramma 36.

Conuiuæ, & ipsæ epulæ horrent fune-
stum in disco ferculum.

S Perabam faciles mensa Sybaritide risus,

Queis fuit arguto littera scripta mero.

Sed mihi triste scelus, tristis describit Iacchus :

Perlege funesto pingit in orbe caput,

Quale caput, quæris ? scelus eloquar ? ægra stupet vox.

Sæuus id ab trunco pectore mucro tulit.

Grande verecundo scelus ecce superstes in auro

Discus habet, Strygijs sidere dignus aquis.

In tennes optat lanx credo, liquefcere guttas.

Ne ferat immensum facta scelestâ scelus.

Suffringique pedes sibi vellet inhospita vari

Mensa. pudet mensam tam graue ferre probrum.

Nec pudet obscœnam (quid non Cypris ausit?) Erinnyas,

Dira cruentato quæ rere fercla toro ?

Nempe nequit iustas mens conscia ferre querelas,

Quas vox casta sonat, vel tonat ira minas.

Ergone si tenui quæ lenè susurrat in aurâ,

Ferre nequit Vocem, iam feret illa caput ?

Sed caput in iustas, velut Ætna, quod ardeat iras,
 Circumstantque suis fulmina fœta rogis.
 Par quibus Herodes, necnon Herodias ignis
 Deslagret, æqua pari crimine pœna redit.

Epigramma 37.

Herodias saltans in glaciali amne,
 subinde in eo se contemplans,
 mergitur.

Marmoreo prius in speculo, liquidoque sepulcro,
 ire diu tuetam Naiada vinxit hiems.
 Lena sed vt Nireus (sibi mors natat obvia Nireus)
 Consultit in nitido, quæ gerit, ora gelu.
 Et sese vitreo transformis in amne figurat,
 Et super ipsa suum facta bis vna, decus.
 Nec mirata diu volucris ruit ilicò cursu,
 Instabilemque rapit per sola fluxa rotam.
 Lubrica sed fragili fallit vestigia vitro,
 Æmula marmoreo quæ sterit vnda solo.
 Sub pedibus crepirat glacies infida, nocentemque
 Haurit inexpletis Naïs auara vadis.
 Illa labat, penitroque labans desidit Auerno.
 Ista per vltices mors venit acta manus.
 Quale scelus! summo qui nabat in æquore fluctus,
 Nunc imis refugit facta Charybdis aquis.
 Ab speculo cadit in cæcum rea mæcha sepulcrum.
 Cui solido pingit flumine, sponte mori est.
 Naufragus infidis alter quæ Nireus vndis,
 Si sibi par Nirei forma fuisset, erat.
 Ah miseram! quam vana sui dum ludit imago;
 Quod dare debet humo, dat graue corpus aquis.

Epigramma 38.

Herodias in glacie saltitans, demer-
 gitur.

Hic vbi lasciuas dat lena proterua choreas,
 Insi dâam glacies lubrica fallit iter.

Atque

Atque caput vitrea mors presecat aspera telo.
 Quid ? facit & mollis spicula dura liquor ?
 Et quidni faciat, si mollis & ipsa voluptas
 Asperat in durum mollia corda scelus ?

Epigramma 39.

ALIVD.

Menas inabruptos vaga versat in orgia gyros,
 Orbemque saltatorium.
 Et salit vndatim ceu capra petulca, vel Ibex,
 Lasciuens in rupibus.
 Idque pigros glacies vbi lubrica pumicat amnes,
 Sternitque fluxa marmore.
 Sed leuipes amplum qua circulus exit in orbem:
 Haussit Charybdis capream.
 Illa ruit, Stygiosque ruens descendit in amnes;
 Orbisque versat igneos.
 Nempe caput Vatis medio stetit aequore punctus;
 Quod caeca Manas circuit.

Epigramma 40.

ALIVD.

Flumina frænar hiems, vitreaque coërcet habenâ.
 Anxia captiuo iam pede Nympha sedet.
 Lena sed exsultim vinctis eludit in vndis,
 Et celerem tardo versat in amne chorum.
 Sed malè securis mors subnatat horrida stagnis,
 Marmoreisque dolos adstruit ima vadis.
 Increpitat glacies fugiunt sola perfida macham.
 Lympha fluit. fluidis macha residit aquis.
 Miror ego qui lena cauum desidat in orcum,
 Quæ leuitas nullo pondere tota fuit?

Q V

Epigram.

Epigramma 41.

A L I V D.

D Vrat hiems tenuique incrustat marmore riuos.
 Hic agit rapidos læta Megæra choros.
 Sed reuoluta ruunt liquidi super æquora fluctus.
 Perfida quos fragili compede vinxit hiems.
 Sauciaque vndosum glacies iter explicat orco.
 Sidit Auernali naufraga præda lacu.
 Tum dixit Themis vltima nefas de funere mœchæ:
 Do leue corpus aquis, cætera linquo rogis.

*Epigramma 42.*Ioannes nunciat in limbo Messiam
breui adfore.

V T fragilem fregit ferro mors inuida testam;
 Purior ad Stygias emicat ignis aquas.
 Sic modò qui fuerat vix parua lucerna nepotum;
 Magnus hic extinctis Phosphorus ibit auis.
 Maturamque canet venturo sole salutem,
 Sol donec radijs lustrat Auerna suis:
 Interea cæco vates erit Hesperus orco.
 Alter at Eois Phosphorus ibit equis.

*Epigram. 43.*Ioannes ante ardens & lucens lu-
cerna, à morte magis in-
clarefcit.

L Ingua labat, titubatque cauo vox hausta palato.
 Eloquar? extinctâ luce Lucerna silet:
 Nec silet, innumeris rædis clarescit & astris:
 Quæ perit impuro rapta lucerna toro.
 Quæ scelus hoc aperit, lux mille dat vnica luces.
 Ante Lucerna noui solis Eous erit.

Epigram.

Epigram. 44.

Pius conuiuia, cædis memor, nequit
suum dolorem proloqui.

VT memini, castum quem pocla bibere cruorem,
Pocla verecundo sanguine docta queri.
Hei mihi! perfidit dolor altus, & ira medullas,
Exsul & exsanguis pectore vita fugit.
Vlla nec informi mihi palpitat aura palato.
Tantus anhela metu strangulat ora pavor,
Est & adhuc aliud, mihi cur vox hæreat: illam
Vatis ab extremo frigore rauis habet.
De Vocis glacie, quid ni vox rauca sileret?
Sed quod sic sileat; vocis id instar erit.

Epigram. 45.

Veritas caput Ioannis peplo intexit,
æternum vt viuat.

VT viduum trunco vidit caput arbitra veri,
Et roseo mergi flumine vocis iter.
Immemor obscuris heu! puluis innocat arenis.
Tale decus, Superâ dignius arce legi.
Et fors atra premit Vatem lacrymabile nomen?
Dixit, & illa sacrum colligit orba caput.
Ac casto lacrymas affundit amara cruori,
Quas bibit alterno roseidas imbre peplus,
Vnde colorandas tingit sua purpura tramas,
Dedala quas Phrygiâ cura figurat acu.
Ars picturato, viden? illigat aurea velo,
Quod rapuit ferro lena cruenta caput.
Et loquitur Vox ipsa, suo iam posthuma letho,
Ante sui partum quæ fuit apta loqui.
Sed nequit ista mori Vox: cælite viuit in ostro.
Cur ea bis pereat? sat semel vtrò perit.

Epigram.

Epigramma 46.

Ioannis Baptistæ caput partim
exuritur.

Improba flamma vorat caput, & vorat improba Vocē,
 An filet immitti lingua sepulta rogo?
 Fama superuolitat pennata flagrante sepulcro:
 Iam pro voce parat flamma sonora loqui.
 An, cui purpureo vibrat ignea lingua flabello,
 Flamma loqui nolit, quod canit æthra iubar?

Epigramma 47.

Crines Sancti Ioannis Byzantij
asseruantur.

Adspecte sanguineo concretos puluere crines,
 Quæ bimari latrat Bosphoris ora solo;
 Et dic, purpureos Vatis quos specto capillos:
 Tot linguas roseo dat coma crine loqui.
*Nicephorus Phocas transfert è Syria Byzantium
 S. Ioannis crines adhuc sanguine concretos. Zona
 Niceph.*

Epigramma 48.

Index S. Ioannis

*Florentie etiamnum asseruatur: cui eximium ad-
 structum est templum, cuius valuis solido ex ære, ubi
 vtriusque Testamenti historia opere inenarrabili
 expressæ.*

VT quid adhuc index Vatis viget integer æui,
 Intactusque rogo? rursus an ambit aquas?
 Alter an Agnus adest, quem rursus hic indicet orbi,
 Iordanisque nouus quo lauet, (a) Arnus erit?
 (a) *Arnus fluvius Florentie.*

Epigramma

*Epigramma 49.*S. Ioannis reliquiae dæmonas
torquent.

Nunc caro iam caries? quam te scelus improbe fallis?
Ardet ab argenti viuidus osse cinis:
Exuritque truces extincta fauilla Dracones:
Flamma quid ergo facit, si cinis ipse cremat?

*Epigramma 50.*Hæretici Ioannis sanctitatem
elevant.

AD HÆRETICVM.

Oppugnas vigilem pernox ceu larua, Lucernam;
Strix importunis stridet vt aspera modis.
Esse Calus, caue Luthere, quid obstrepis amens
Papilio? pennas fax edet ista tuas.

Epigramma 51.

Mentitur Chytreus pilos Camelorum,
quibus sibi cilicium S. Ioannes ex-
asperat, fuisse vestem vndulatam,
feu Camelot.

Molliculâ bysso tenerum latus hospes arenæ
Mulcet, obitque leui purpura texta pilo;
Sic rigidas molli re leui vis stamine setas.
Næ tu mitis homo, cor miserantis habes!
Ah! miser; & nescis; hæc plusquam rere, cameli
Hispidâ te cœcâ seta remordet acu.
Illa ruam molli damnat de stamine byssum,
Quæ riget hâc sento textilis vmbra sago.
Credo, times tenero, mi comtule, mollior agno;
Ne toga te duris mordeat hirta pilis.

Epigramma

*Epigramma 52.***Ad Hereticum.**

C Vi roga setosis stat, vt asper Echinus, in armis,
 Vis regat hunc molli serica chleua pilo.
 Dic mihi, desertę quam fert pius incola syluę,
 Hanc tu fers etiam, mollis Adoni, rogam.

Epigram. 53.

**Ioannis in scrupulo specu delitescentis
 Imago.**

V it in hoc saxo desertę cultor arenę.
 Quod prius egit, agit. denuo saxa colit.

Epigram. 54

**Ioannis Vocis clamantis in deserto ad
 aquas Salim Imago.**

Q Vid tibi vis, mutas Vocem qui pingis ad vndas,
 Vin' bene Ioannem pingere? pingere sonum.
 Aut vatem fons pingat aquis, queis blanda susurrat
 Aura, dabit Vocem Nais, & aura loqui.

Epigramma 55.

**Ioannis Baptistę qui Vox clamantis in
 deserto Imago.**

N unc oculo specto, sat vt auribus hausero, Vocem,
 Dic, oculus Voci numquid & auris erit?

Epigramma 56.

Viva Ioannis effigies ę cerę.

A dspicis hunc Vatem, gelidę qui paller in vmbra?
 Viuit adhuc; perdit quę perit ipse, necem.
 Posthuma viuaei cerę mors spirat & igni.
 Ardet adhuc letho viva lucerna suo.

Abs

Ioannes Rhodo præsidium contra Turcas.

Vbi Petrus Danbysson militaris ordinis S. Ioannis, Rhodi magistrum agit, Mahumetes secundus orbi Christiano terror, & gemini euersor imperij, & tot regnorum excidijs superbus iam victor, etiã Rhodon, pulcherrimam illam Carpathij maris rosam, magna Virgini & Ioanni Baptista sacram, it ereptum. Itaq; obsesã iam Rhodo, Rhodienses milites militare vexillum, cui appictus in cruce Christus, Deipara, S. Ioannes Baptista, & Ierosolymorũ insignia, mœnibus præfigunt. Vbi tum & crux aurea è cœlo adfulsit, eiusq; ad latus vili sub amictu Heros dux, corusco in agmine apparuit, qui ensẽ & clypeum hostibus obteaderet; unde ijs ceu fulmine adflatis incussus terror. Insuper & duo viri humanã formã angustiores, notu mœnia obeunt, & vbi Turca adsultum parant, minaci ferro, & vultu in fugam auertunt, Rhodumque Solymano tandem diu post expugnandam, sub Alexandro VI. relinquunt. Sabel. supplem. histor. Venet.

Epigramma 57.

Quæstio.

Ad Diuum Ioannem.

Posthuma bella geris, tibi dum caput excidit ensis?
Victor ouans hostes quo cadis ense, metis.

Corona

Corona ferrea, quâ primò Cæsares cinguntur, seruatür Medoëtiæ in augusto S. Ioannis templo ; quam Mediolani accepit Henricus Luxelburgensis. Argenteâ verò Caroli Magni coronâ Aquisgrani insigniuntur. Aureâ denique iam Francofurti ; olim Romæ.

A D R O M A.

Roma, tuam vatis tutelæ crede coronam ;
 Ferrea nunc, dos hæc aurea Regis erit.
 Sors ea par Vati, quem mors nunc ferrea terris
 Abstulit ; is cælis aurea sceptrâ regit.

Ioannis nomen, vti præclari viri, olim
 apud Christianos scriptum notis ; quales Tiro
 Ciceronis libertus inuenit ; & ex eo, & Seneca
 Janus Gruterus typis edidit ; item & Elisabethæ
 nomen sic scriptum apud Isidorum legitur.

Scribere vis vatis, princeps cui gloria, nomen ?
 Vt pòtes, innumeris hunc mihi scribe notis,
 Haud tamen his scribes vnum vel vatis iōra.
 Tot titulos laudum Vox sonat vna suos.

Epigramma 58.

Ad Beneuolum Lectorem.

Vox si scripta placet ; scriptam tum dixeris auream
 Sin minùs adridet ; dic leuis aura sonat.

ELEGIA

225
ELEGIÆ

De S. Ioanne Baptista.

LIBER I.

EXVLTATIO

S. IOANNIS IN VTERO.

Elegia 1.

B. Virgo Elisabetham, & Puer
puerum inuisit.

AD ELISABETHAM.

ANte diu tristes, hilares nunc clarior horas
Consecrat in partum Cynthia sexta tuum,
Aduhit illa decus nineis tam nobile bigis,
Inuideat Lunæ sol id ut ipse suæ.
Nempe gradu propiore suam quam tangit, Elisam
Virgo parens pulchri muneris auctor adit.
Scilicet insuetæ vouet omina mira salutis;
Fertque nouum puero, ceu pia mater opem.
Iamque volat, volucremque rapit quasi caprea, cursum,
Non mora, non requies, non petra tardat iter,
Saxa per aspra ruit, per & ardua, perque fragosa
Telsqua, giganteo facta superba solo.
Nam leuior Zephyris, leuiorque fugace carinâ,
Ac Aquilæ pennis ocyor errat Amor,
Quique oculo est radius, menti que celerrimus ardor:
Dic, Amor est alis & vigor ille meis.
Virgo viden' rapidis sibi quas puer addidit, alis,
Aduolat agnatos visere lata toros.
Illa quidem puerum gerit; at leue pondus eunti,
Nam puer ipse leuat grande laboris onus.

P

Aliae

Hinc agili volitat pede virgo simillima ceruæ,
 Quem dare frena putes, pufio calcar agit.
 Quippe puer marri, pueri sine pondere pondus,
 Dic, vbi flos ramum prægrauat ipse suum?

Elegia 2.

Ioannis adhuc rei querela, peccati
 agnati expiatio & ardor vtero
 materno erumpendi, vt
 Christum adeat.

A H! puer infelix primæui criminis heres,
 Cui scelus est nasci, cæterâ vita mori!
 Cur ego non natus, vinculis innascor, & orco?
 Vt quid adhuc viuam; mors cui partus erit?
 Non merui, & graue crimen Auus meruisse nepotem
 Cogit, & in panas imperat ire suas.
 Hinc æquæua reo succreuit echidna nepoti,
 Quam genuit primo crimine fœtus Auus.
 Hinc vel abusque rudi vinxit dolor improbus ortu,
 Morsque catenatâ compede vincula tenet.
 Damnatuſque prius quam natus is aggemit orco.
 Sic mihi vilis eras paruule velle queri.
 Et quem non ea fors nocuâ prædamnat in aluo?
 Teque adeo fontis quem scelus vrget aui.
 Sed bene consuluit primis spes alma querelis.
 Publica mors alijs, fit tibi priua salus.
 Esto, cauâ paries nunc diuidat inuidus aluo;
 Et geminâ dispar claudat vtrumque domo:
 Sic ramentum absentem IESVS contingit alumnum.
 Quò pes ire nequit; dextra medentis adit.
 Patræ enim gremio concretam è crimine pestem
 Eximit, & medico diluit imbrem scelus,
 Seu potius labem sacer expiat ignis ocelli,
 Exuritque reis atra venena fibræ.
 Et nigra corda sacrâ face lustrat, & imbuit igne
 Calite, quò purus luceat inde decor.

Altera nunc facies, nunc vertitur alter & ordo.
 Præcoce iam gestis spe celer astra sequi,
 Scilicet ægregijs cui vis viget enthea flammis,
 Ire paras rapido pulchra perausa gradu.
 T'en retrahat nexus, longæque coërceat horæ
 Circulus, ardenti quem Deus ore trahit?
 Non ea mens puero. primo qui maximus ævo es,
 Sustineas arcto carcere parue premi?
 Sed quid agas? captiua negant vestigia cursum.
 Lingua tenax vocem; viscera clausa viam.
 Callidus, es noui, quantumuis vincula stringant;
 Erumpet roseo carcere victor amor.
 Grassatur ferreo ille gradu per tela, per ignes;
 Nec teneri vincet mollia sepra sinus.
 At cecidit spes cassa, tenent, longumque tenebunt
 Vincula pennatos insidiosa pedes.
 Sed quid vincla nocent? geminos vt vinxit amantes
 Qui stat Amor mediâ compede, liber abit.

Elegia 3.

Ioannes ardet materno gremio prorumpere;
 pere; vt Christum coram salutet.

IOANNIS QUERIMONIA.

D Extra benigna mei mihi si quid donat IESV;
 Inuida fors læuo stans pede ferre vetat.
 Plura tui tenero bona quam quis credat, in ortu;
 Et quam quis credat, vincula plura fero.
 Scilicet includunt arctis imperuia claustris,
 Viscera me, blando quem puer ore vocat.
 Non tulit hoc, animo qui viuividus excubat, ardor;
 Nec feret infestas ianua clausa minas.
 Rete scarus, caueam captiua lacessit aëdon,
 Agnus & è septo liber in arua ruit.
 Idalium fidus medijs erumpere nimbis
 Gessit, & aura breui nescit in orbe premi.

Et premar ac perimat? mihi mors breuis ista sub aluo
 Fit domus ah! lucis spes vbi nulla micat.
 Si sim stella; prius quam sol caput exserat astris,
 Fulsero nunc. orto fulgere sole nefas.
 Vos ô felices animæ! contingere I E S V M
 Queis datur; infelix ast ego vincla traho.
 Quæ nondum peperit, mihi mater acerba dolores
 Quot parit, omne fugę dum mihi claudit iter!

Elegia 4.

Ioannes pugnat in vtero materno vt
 exeat, & Christo præcurrat.

Magnus vbi paruum properas inuisere fratrem,
 Adspirans oculo iam propiore iubar:
 Ardet hic, indignamque arctâ luctatur in aluo,
 Oppugnansque fores irrita bella mouet,
 Iamque ferox animi partes se versat in omnes,
 Vota sed in læuam non benè dextra cadunt.
 Quid? fedeat surdo sub carcere vincus, & infans
 Interpretis verbi lacteus? ite more,
 Stat noua cepta sequi pulchrum meditata triumphans
 Vt præana canat, vox modò muta puer.
 Inuia claustra redux validis adsultat in armis,
 Rimaturque cauum paruulus hostis iter.
 Alternò teneros rursus quatit impete muros,
 (Pes aries, varias doctus obire vias.)
 Rursus at in vanas fractus ruit imperus iras,
 Spes in vota redit irrita, bella silent.
 Quid faceret viuâ captiuus compede miles?
 Multa gemens aliud tentat, & vrget iter,
 Et licet agnatas accudat noxa catenas,
 Emicat in tacitas libera lingua preces.
 Heu! quid adhuc lentas tardat nox inuida lunas,
 Et fraudat celeres ad pigra fræna rotas?
 Et tot auara breui claudit mors vota sepulcro,
 Spemque intempestâ nube sepulta premit?

En, rediuiua dies rosco præluet Eoo,
 Et pueri pulchri lucet ab ore salus.
 Si sol tam celeres agili rapit orbe quadrigas:
 Lentus ego seris lucifer ibo rotis?
 Ibo celer, celer ibo. sequar pede præpete. pulchrum
 Si Deo: it cursum; quid reses vmbra moror?
 Cur ego tarda traham nonæ fastidia lunæ;
 Sol vbi sub grauida Virgine pulcher adest?
 (a) *Deus Deo: Platonis dictum à Dieu, id est*
errere.

Elegia 5.

Ioannis querela in vteri angustijs

AD MATREM SVAM.

Figit & vrit amor volucris præcordia telo;
 Et tacitæ carpunt viscera nostra faces.
 Et genitrix me dura specu secludit opaco.
 Dum properat certam pulsio frater opem?
 Quam gnato non æqua parens! grauis orsa catene
 Texit; at intextas pes secat iste moras.
 I mora. magnanimum vis nulla retardat Amorem.
 Ferrea victor ouans claustra refringit amor.
 Victor iò perumpo viam, puer ipse puella
 Suggester alternam, quæ iubet ire, manum.
 Hoc duce, perfringens tot vincta repagula nodis,
 Ocyus inuadam pulchra per ausa viam.
 Obuia tum victor dabo mille suauia Christo.
 Osculaque alterno pignore mille legam.
 Purpureo ah! rursus laqueo me innectit & angit,
 Bis rea facta parens, quæ dare debet opem.
 Vt quid adhuc luctor lunæ cum cornibus? ibo.
 Ibo celer Christo (sol meus ille) frui,
 Auricomum ceu caltha sequi comes aurea Solem
 Gestit: Et ipse pari te puer arte sequar.
 Anne tam iustis (quid tardas inuida?) votis.
 Non bene maturas, quod male cessat opus.

P iij

Ergo

Ergo negas gnato; flori quod verna dat Eos?
Præ gnato pretium flos tibi maius erit?

Elegia 6.

Toto corporis gestu Deum loquitur Ioannes.

O quam spes tenere blanditur amica puello,
Omne ceu certo, nec tamen vlla litat!
Nescio quæ medio lux emicat obuta nimbo;
Spes erat, elusit spem maleuada fides,
Me tener argutis IESVS adspirat ocellis,
Ac me pæne manu tangit, & vrit amor.
Iamque meo prælustre iubar promittit honori,
Sol micat, orba tamen solis imago queror.
Heu! ego vel medio caligo sole salutis.
Cerne, meum pernox obsidet umbra capit,
Vincla piros quid adhuc tardant agnata labores,
Et tero stans vitæ limine, mortis iter?
Ergone sic viuo mater mihi versa sepulcro est?
Quæ mihi de lethi compede vita fluet?
Qui piceam cæco depellat pectore nubem,
Abrumpatque moras, hei mihi! nullus erit?
Nullus erit? nullus? supplex imploro Tonantem;
Arque preces vinclis implico mille meis.
Sed nusquam radius superâ fellacet ab aulâ,
Nubila candenti qui fecerit arra face.
Quid tandem? laceris spes degener ingemet alis,
Nec potis vlla grauis vincere cura moras?
Discolor eia nouas iam cura recurrat in artes,
Vis si nulla iuuat; fraudibus vsus erit.
Ergo perenne canam, qui Vox eo præuia Verbo,
Quid? loquar hoc verbum, nescius ipse loqui?
Sic tamen aggrediar primæui munus honoris,
Anteuolans tardos quos trahit hora dies.
Sit breue quid corpus; sed vox immensa per orbem
Ampliat innumeros ad mea plectra sonos,

Vi tonat

Ut tonat æthera minas, vastumque per alta volutat
 Murmur, ad Eoas Hesperiasque plagas :
 Sic & ego grandi prouoluam voce sonores,
 Queis tremat emoto mundus vterque solo,
 Insuper ætonitis (audax quis crederet?) vmbri
 Irrumpet stygias & fragor iste fores,
 Si nimis hoc; nec enim pueri vox blanda procellas
 Detonat, aut instar rurbinis arma fremit;
 Ecce, cano teneris quid nescio lene susurris;
 Factus ego turrur, seu magis Attis auis.
 Quantus honos! Verbo quod sum vocalis Aëdon,
 Et didicit I E S V M cor quasi lingua, loqui.
 Hæc vbi sit quæris? vincito ne quare palato,
 Apra Deo cunctis artubus ora canunt.
 Cui lyra fit corpus, quot corpore diuido fibras:
 Inde tot impellunt & mea plectra fides.
 Vix denas numeres cytharæ sub pectine chordas;
 Mille sed in chordis cor mea vota canit.

Elegia 7.

Ardor adeundi Christi in Ioanne.

VOX IOANNIS.

Victor adest mundo qui vincula rumpat athena,
 Et me purpureus cippus & angor habet?
 Sol micat hinc; & adhuc intempestiua silet nox?
 Ite pedes; diâ lux face signat iter,
 Ut quid adhuc lento pigra luna senescat in æuo,
 Si mihi nunc rapido fit sata sole dies?
 Moliar arte fores, erumpam promptus, & acer
 Do caput in casum, moliar arte fores.
 Quid moror? eluctans valido pes ariete claustra
 Impulit, illa labant; sed sera vincta tenet.
 Aurea felici frondescit epistola lauro,
 Et miser ignoto nuntius orbe sedet.
 Ardeo, range latus, gelidas cor anhelat ad vndas;
 Et cupidam fraudant vincla maligna manum?
 Gliscit amor, propiore legi iuuat oscula tactu.
 Quo celer it Verbum, Vox eo tarda sequar &

Exponit dominus cælum venale sub hastâ,
 Et silet elinguis paupere præco specu ?
 Gratia pacali præcingit fronde tribunal;
 Et qui vincla reis addita soluat, abest ?
 Pulcher hymen, pulchra de Virgine floret IESVS;
 Et gemit obscuro pronubus ipse toro ?
 Dum queror: è motis tremuère repagula claustris.
 Currit iò, certè currere gestit amor.
 Currere gestit amor, pia donec ad oscula Christi
 Iunxero nectareis nupta labella genis.
 Me quocumque trahet, sequar illice vincus ocello,
 Hinc radius cordi blanda catena meo est.
 Vinciar hoc radio! radius dum crescit in astrum;
 Crescet ab hoc astro fulua corona comis.

Elegia 8.

Desiderium fruendi Christo in Ioanne:

IOANNES AD CHRISTVM.

O ego te quando rerum dulcissime ? quando
 Astringam tenerâ lactea colla manu ?
 O mea spes ! ô vita, salusque ! ô ignis, & astrum !
 O quot sub grauido pectore vota tument !
 O ego quas lacrymas ! quæ suauita, & omnia vitæ !
 Quos ego complexus, vincula tincta fauo !
 O quot ego his oculis soles decerpo ! quot ignes !
 Ne nox ora premat ; corda nec vrat hiems.
 Astrifer innumeris oculis licet ardeat æther ;
 Paruule plura tuis sidera duco genis.
 Non ego mille dies numero, longosque labores,
 Annua quos lentis cura reuoluit equis.
 Nec mea spes seros sua vota recudit in annos.
 Appulit huc subitum lux inopina iubar :
 Grandæuumque nefas, & auita piacula purgat:
 In puero pueros quid nisi pura decent ?
 Nulla reum si noxa grauat iam digna catenis ;
 Vt quid adhuc noxæ me rea vincla tenent ?

Intexitque

Intexitque suo me mater auara dolori.
 Dic, alios compes stringat iniqua pedes.
 Si finis; abrupam, lex obstrepit aspera lethi.
 Nil mihi cum letho, mens cui plena Deo est.
 Quid traho longæuos ad ferrea pensa labores,
 Cui radio tangit cor propiore puer?
 Et cui cor dulci flos nectaris imbuit imbre,
 Non sine luce, faui quæ simul instar erit.
 Quot meus his radios prælibat ocellus ocellis;
 Et mens illecebris ebria deliquit!
 Quid si porro sinas, largâ mens hauriat urnâ
 Hoc de fonte merum, tum mare dulce fluat.

Elegia 9.

**Nondum natus Christo viuit Ioannes.
 Ioannes ex utero matris adloqui-
 tur I E S V M.**

VT puer est, queritur quid nescio flebile vates;
 Voluitur arcanis muta querela labris,
 Sed quid opus linguâ, linguæ de fugacibus auris?
 Flens oculus tacitis cuncta loquetur aquis.
 Quid loquitur, quæris? placido persuadet ocello,
 Et vocat amplexus ô puer alma tuos.
 Quâ licet, ire lubet, quid adhuc moror? ite catenâ.
 Eia celer volucris spes pede rumpe moras.
 Claustra vetant, sed perspicuâ qui lucet ab aluo,
 Ille mihi tenui murmure dicit, abi.
 Promptus abi, victorque reis erumpe latebris.
 Si via septa fugæ est; vis breue rumpat iter,
 Qui præcul immensum spatians eludit in orbem,
 Includi modico limine nescit amor,
 Victor amor rerum; cui non caput ille triumpho est?
 Et pede captiuo vincula serua trahit?
 Effringam, rigidis sed nexa repagula claustris;
 Stat manus in manicis, compedibusque pedes.
 Sic tamen erumpam, per & inuida & inuia rerum.
 Quâ præit hîc Verbum, vox neget ipsa sequi?

P v

Ibe

Ibo comes, comes ibo. Deum, si vincā palato
Lingua sedet, membris omnibus opto loqui.
Sic tibi nunc viuam, vix dum qui viuo parenti,
Tu puer alme parens me tibi saepe paris.

Elegia 10.

Ioannes ante suam natiuitatem
mira agit.

P Arturit alma parens. exspectas virgo querelas?
Plaudē. puer matri gaudia sera parit,
Aureus ille puer, primo qui maximus ortu,
Quem coluere nurus, quem coluere viri.
Mente virum sapit ipse, rudi vix sensus in quo
Clauditur: ē clauso carcere liber abit.
Currit, & angustā pes heret compede victus.
Ludit, & adstringunt vincula curta manus.
Cor micat exsultim iua cui vix cordis imago est.
Ante canit preco; quā tuba nata fuit.
Ante chorū ducit, thalamus quā limina pandat.
Ante canit; plectrum quā manus arte regat.
Astra subit, necdā terris qui serpere cepit.
Ante tubam victor premia clara rapit.
Nox graua; & roseo iam Prosporus emicat astro.
Necdūm gemma tumer; foeta stat vua mero.
Iamque auido pede currit, & igneus ambit IESVM,
Iamque tenet metam; nec via pandit iter.
Caestes prius haurit opes, quā colligat artus:
Ante Deo; vitā quā sibi tiro sapit.
Entheus ante pio cor spiritus imbuat igne;
Ignea quā toto corpore vena fluat:
Occupat ante decus regni; quā corporis vsum.
Inclususque vtero sidera liber adit.
Et regit arma; prius quam dux sit idoneus armis.
Et rata palma viret, nec sibi pugna stetit.
Ac media de nocte videt sibi surgere solem.
Pene prior morbo, certa medela venie

Quis non attonito decus hoc miretur hiatu.
 Quale feret vates nullus, & ante tulit.
 O puerum! sed non puerum, miracula rerum
 Cui tot in obscuro carcere vt astra, micant
 Qui potis est miris sic omnia verte re formis;
 Mirus hic inuerso viuit in orbe puer.
 Quis neget? ecce nouos inuertitur orbis in orbis,
 Lex verus ipsa nouæ gloria legis erit.

Elegia II.

Ioannes ardet ex vtero materno elu-
 tari vt Christo fruatur.

A D M A T R E M.

Q Vis dabit vt duro genitrix quem carcere claudit,
 Inuida victrici rupero claustra manu?
 An tristes trahit ergo moras vox nuncia gaudi?
 Numen adest; & amans numine tardo frui?
 Vt quid enim surdis mera nox caput obsidet vmbri?
 Quem prope sol tangit, cur sine sole gemat?
 Inuideat puero natura nouerca salutem?
 Inuidet, ac miseris prægrauat ora modis.
 Scilicet inuisas offundit vt vmbra, tenebras,
 Traduce facundum crimine crimen Aui.
 Fac, propior socio contingam lumine lumen;
 Ni facis ah! vmbra iam minor vmbra cadam.
 Annis? ô! vinculis dolor illigat a rümnoſis.
 Restat adhuc rennis luna terenda rotis.
 Orsa ter illa, suum ter & illa retexet honorem;
 Ante meum festo quam iubar igne fluat.
 Hei mihi! ter deno spatiam vel longuis anno.
 Non horas, numerat pun&a perennis amor.
 Cur pigras numerem lunas lunæue labores;
 Cui mora quæque moræ sæcula longa facit?
 His oculis lucis fons aureus ardet IESVS;
 Et mihi nox vmbra lumine cassa caput.

Virgo.

Virgo, puerque nouis ambo vos sidera seclis,
 Vos precor in tristi spargere nocte iubar.
 Si tot inerrantes sol pascit in æthere stellas:
 Fas sit, ut & terris Phosphorus alter eam,
 Et mihi lux propior celerem maturet Eoum,
 Non properet sol in Virgine lucis iter?
 Soligenis ubi virgo regit sacra fræna quadrigis;
 Ceu stimulis, radijs quos vibrat, urget equos.

LIBER II

VITA IOANNIS.

Elegia I.

Vbi Vox Ioannes nascitur, Vocis patres
 adhuc obmutescit.

IAm sterili (mirum) seges emicat aurea campo,
 Lactea cui sicco germine vena fluat,
 Cui mendax uteri spem sæpè iuuenta fefellit,
 Marcet in exsanguis mæsta senectæ gelu.
 Et ceu flos moriens animas expirat odoras:
 Exprimit extremas tristis Elisa preces,
 At quod non peperit sol tot vertentibus annis
 Id parit ad paucos luna nouena dies.
 Exhaustis ubi iam spes excidit vltima votis;
 Quam minimè speres, sera dat hora fidem.
 Nunc anus alba parens (coruo res rarior albo)
 Parua mora est, partu dulce leuabit onus.
 Germinat in florem defœtæ bruma senectæ,
 Cui gravidum seluet Cynthia nona sinum,
 Conscius interpretes Verbi, & Vox vltima priscis
 Varibus, ut Verbo sit tuba prima suo.
 Gratulor hoc equidem, valuisque attexo corollam:
 Deque sinu, & calatho liba, rosæque pluent,

En, ians

En, iam mœsta diu sterili de flore iuuentæ
 Gaudia maturâ fruge senectæ parit.
 Antiquusque ignominie pudor, atque doloris,
 Fœdâ seges, partus gloria fera venit.
 Sed fons dulcè liquens quid nescio fundit amari.
 It dolor ut læto turbida vena toro.
 Scilicet infranant captiuam vincula linguam,
 Palpitat informi murmure iussa loqui.
 Florentesque toros tristi mors occupat umbrâ,
 Seu potius matæ mortis imago premit.
 Turpè quid obscuro pater ore remugit & infans
 Hæret, hiatque cauo vox quasi bruta specu?
 Nec potis exrundi moroso sermo palato;
 Nunc vbi vox verbi nata sonante domo est?
 Siccine iam natus puer (ô scelus!) ora parenti
 Inuidet, ut surdâ vinciat illa serâ?
 O pudeat gnatum, pudeat sine voce parentem!
 Lis sibi quàm discors! hic filer, ille sonat.
 Parce, quid obrurbas? nil tale quid ausus alumnus,
 Nec potuit, nedum crimina tanta velit.
 Qui filer hinc pater, ipse sibi sua noxa, vel error,
 Suppliciumque suum est, sed puer iste salus.
 Audio iucundos iam libera lingua triumphos,
 Plaudit iò, muto vox vbi nata sinu est.
 Nunc age iucundos pater, ô pater euge, triumphos
 Plaudè, puer dixit, nec mora, plaudis iò!
 Ludit in enodi iam libera lingua palato,
 Officiumque manus occupat apta loqui.
 Alternusque pari puer hinc, pater inde, susurro
 Fit chorus, at IESVS ipse Choragus erat.

Elegia 1.

**Nato iam Ioanne adhuc mutus
Zacharias.**

P Laude pater, gelidæ spes floret amœna senectæ,
 Certa venient diui gaudia, plaudè pater.

Vox erat

Vox erat in cursu, tenuere silentia linguam.
 Lingua sub obscuro carcere vincita sedet.
 Quippe Deo, & puero qui credere nesciit error;
 Error, siue timor, vincula cæca dedit,
 Ille patri linguam strictis compescit habenis,
 Accuditque reis dura lupara labris.
 Exciderit dubito, spes omnis & aura labellis,
 Aura repercussos fingere docta sonos.
 Nona senescentem iam luna retexuit orbem,
 Quæ toties nasci visa sit, atque mori.
 Et vox frustrat adhuc elingui verba palato,
 Ac ferit os bruto murmura balba sono?
 Nascere magne puer; viduæ spes fera senectæ:
 Quot lunæ, tot & hæc sæcla doloris eunt.
 Nascere, quid tardas modo tam celer ille choragus,
 Qui crispas agili mobilis orbe pedes?
 Nascere iam tandem, nonæ post tædia lunæ,
 Opportuna nouam iam vocat hora diem.
 Numquid abortiuo stat cruda puerpera fœtu,
 Nec spem maturo germine fructus alit?
 Hinc mutus pater, inde parens applorat, & ardens
 Innuit ò flammæ ille, vel illa suas.
 Vris, & heu miseris tardas solaria canis,
 Quamque parens ægro corde meretur opem.
 Huc ades: ò quid abhuc te vis premit inuida claustris,
 Atque tenent vinculi nescia vincula pedes?
 Ruperis angusto luctantes carcere nodos,
 Rumpet & elingues libera lingua moras.
 Quid? necdum tremulis pater impulit ora labellis,
 Vox cui viua puer, candida sæcla canit?
 Si lyra pulchra puer; puero pater accinat infans,
 Ipse tacens puerum qui dedit esse lyram.

(a) Zacharias factus mutus quia Angelo credere
 noluit prolem promittenti.

Elegia

Elegia 3.

Ioannes puer & Zacharias.

ECHO AD IOANNEM.

Semper an ergo rudem frenabunt vincula linguam ?
 Nascere, & arcta piâ fræna recide manu.
 Nascere, quid seras partum suspendis in horas?
 Quis scit an è partu vox sititura tuo?
 Nasceris. ô felix ! mutæ decus ipse senectæ.
 Quod toties tellus orba, vel astra vouent,
 Vocalique parens nunc erudit ora palato,
 Atque recens nato dulce propinat aue.
 Mira fides ! gnatus, pater, ô pater, exeo, clamar.
 Eluctansque sinu, patris in ora ruit.
 Quaque ruit, teneris secat vnguibus oris habenas,
 Dux ego vox, inquit, me duce, discet loqui.
 Fare, quid ô turbas ? tali sere verba magistro,
 Nolo parens fileat, Vox cui gnatus erat.
 Audin' ? ambo pari conspirant corde susurros:
 Alternatque pares ille, vel ille sonos.
 Ipse parens puero, puer accinit ipse parenti,
 Alter iò plaudit, plaudit & alter iò.
 Ut sonat aura loquace repente voluta cauernâ,
 Æmula cui mimis adsonat aura petris,
 Alternosque refert reparabilis ordo susurros,
 Hinc vox, inde redux vocis imago specu.
 Sic bene si spectem (ni mens me fallit, & auris)
 Par hinc aurâ sonat, sed sine rupe sonat.
 Et vibrat, alternoque vibrans hinc inde flabello,
 Lingua sonora cauo ventilat ore sonum.
 Vox patris vna, puer salue, puer inclyte salue.
 Reddit aue concors vocis imago puer.
 Littera si qua sonum fors vna, vel altera mutat ;
 Esse patris salue pufio credit Aue,

Elegia

Omnia in natiuitate S. Ioannis exul-
tant, qui Christum nasciturum
denunciat.

Candida lux atro discussit nubila caelo.
 Ille venit puro qui secat igne diem.
 Natus iò pueri puer obses, & augur Eoi.
 Hic canit æternum quod vouet ille iubar.
 Non si mille tubis sua sidera verrat Olympus,
 Litteraue ex omni fulua fluat radio;
 Omnis & in virides linguas nunc induat arbor,
 Quot numerat syluis aura susurra comas;
 Haud queat æthra loqui, tellusue tot obsita linguis,
 Quæ puer hic festâ gaudia voce canit.
 Nuper vt exultim trepidâ plaudebar in aluo
 Paruulus, argurum ludere doctus opus:
 Hoc duce sic puero, fausto nunc omine mundus
 Aurea venturo numine sæcla canit.
 En, geniale iubar liquidas transfundit in auras
 Sol; vbi stat læto nata lucerna die.
 Nunc pecus omne thymo saturum, vel rore marino,
 Voluit inexpertos præta per alia choros.
 Gestit & herbosus lenis agnus, & agna viretis.
 Agnus iò Agni principis augur adest,
 Natus iò sacras qui fontibus auguret vndas.
 Id sonat argutis riuus, & amnis aquis.
 Siqua diu tristi silet obsita nocte cauerna,
 Accipit insuetum, seu petra clara, diem;
 Exsultantque humiles valles, montesque superbi,
 Altius atollunt læta per astra caput.
 Ille venit, planis qui molliat aspera campis,
 Ac æquum facili tramite libret iter.
 Auricomo de sole trahit noua caltha colorem,
 Lenè tremunt rubri pendula fila croci.
 Diues humus varijs intexit semina formis.
 Nascitur, æthereas qui seret vber opes,

Et Libanus placidis loquitur sua gaudia ventis,
 Cui viridi comit fronde corona caput.
 Gaudia purpureo rosa pandit amena labello,
 Et patulis narrat ver sua dona rosis.
 Natus. iò natus, sua cui manus indice signet,
 Dulce decus terris, quod noua sæcla uouent.
 Applaudit placido Zephyri leuis ala susurro;
 Æolysque sonant frondea regna tubis.
 Ludit, & alterno certantes pondere cedros,
 Vertit in umbrosos sylua canora choros.
 Accinit & resonis auræ caua filia saxis,
 Littoreoque redux murmurat vnda mari.
 Et quis non hylari plausu sonor excitat aures?
 Quis fileat, Verbo Vox vbi nata præit?
 Ut genuit tetrico tot mœsta silentia vultu
 Mundus; iò felix nunc tuba lata canet.

Elegia 5.

Ioannes in deserto adhuc puer, omnibus delicijs, sed cœlestibus circumfluit.

AD IOANNEM.

Desertis quocumque trahis vestigia campis,
 Quaque vocat teneros mater Elisa pedes;
 Sidereas circum proceres glomerare videres
 Agmina, perpetuis agmina nexa choris.
 Hic preno caput obsequio se sponte puello
 Subijcit, in puero fit Leo pané puer.
 Miris abit lustris lupus, & lupa raua latebris
 Cedit, & hinnulei mater inerma specu.
 Pardus & ipsa suis iam pardalis emigrat antris.
 Ponit & immanes tigris amica minas.
 Cerua simul sancto lac exprimit alma puello.
 In puero hic hinnum credidit esse suum.
 Denique frondosis Syriæ frondentis alylis,
 Alta quod antra præmunt, densa vel umbra tegit.

*Ms P.
 P. Joseph
 Anselmi*

Q Aduola

Aduolat, & molli pueri vestigia linguâ
 Prælambit, tenero fractus amore lupus.
 Inclinant & amœna suas palmeta coronas,
 Submittitque pari Cedrus honore caput.
 Omne caput fontes, amnes sua cornua tollunt:
 Prona sed vna suas Naiados vndat opes.
 Ima labrusca diu, caput exerit ardua cœlo,
 Et dulcis sterili vite racenus abit.
 Inque vvas hederæ stirps educat alma corymbos.
 Et rubet ignotis picta myrica rosis.
 Glandiferam pomus comes induit obuia quercum,
 Vlmus alit succis ebria poma suis.
 Quot numerat Crispos penna Zephyritide fluctus
 Æolus, aut tremulas ventilat aura comas.
 Et tot delicias legit hinc, legit inde puellus,
 Hic, vbi delicijs spes sibi nulla viret.
 Ne mihi quis puerum desertis credat arenis
 Degere, cui pauper laura sit aula specus.
 Si breue quid saxi magnus quo secubat, hospes,
 Temnis: at hoc ingens hospire crescet honos.
 Non ego prætulerim tali Salomonida, arces
 Spelæo, Superum quod chorus ales obit.
 Sol tot vt astra breui vidit radiare cauernâ:
 Rupe sub hac, paruum credidit esse polum.

Elegia 6.

**Ioannes Christum aqua Iordanis
perfundit.**

Nunc istis erit vsus aquis, quas voluit Iordan.
 Influet angustum lymphæ beata caput.
 Quantus honos! ibunt Nymphæ contingere Numen,
 Nymphæ, queis auro carior vnda fluet;
 Pulchrior & gemmis, nitido decor ibit in imbre,
 Purus vt attigerit candida membra liquor.
 Puluerens situs ergo Deo vestigia fuscet,
 Aut pingui domini planta fiat vncta luto?

Hic

Hic mera mundities, nitor ipse nitoris, & ipse
 Candor inest. & tu pura lauacra paras?
 Dic, quid agent castæ ripâ e Jordanide Nymphæ,
 Si niueo Christi corpore squallor abest?
 Nos potius putri queis vita sepulta lacunâ,
 Diluat albenti prouida Nymphâ manu.
 Nos siquidem miseros atro sub dente draconis,
 Turpibus incestat putida Lerna probris.
 Eia, nigros niueis Lymphis simul hos, simul illos
 Imbue, queis vitæ lymphida vena fluat.
 Mirabor nitidum turpi modo puluere pectus
 Laueris; Alpinas iam superare niues.
 Sed potius riguâ Christi caput impluc dextrâ,
 Sic iubet, i; facili iussa faceisse manu.
 Et si nullus erit squallor, tamen eluc nullum.
 Inde decora mei forma nitoris erit.
 In caput hoc, si fons Jordanide depluet urnâ;
 Appluet in corpus riuus vbique solum,
 Quin etiam totum septemfluus ibit in orbem,
 Fons, sed inexhaustis qui satur vndat aquis.
 Non qui de Libano riguos decurrat in agros;
 Sed cui de cœlo lymphida vena salit.
 Ibit iò Jordan Nilo non parciôr amnis,
 Cui septem geminis gloria manat aquis.
 Idque vbi Christe tuum lymphâ rugat vberè corpus.
 Vnde facer toto defluat orbe liquor.
 Quale decus! totum lauis hoc in corpore mundum!
 Ceu par diluuiò, tantula lymphâ foret.

Elegia 7.

**Iræ diuinæ fulmen in Iordane
Ioannes exstinguit.**

QUæ procul herbbsâ ripâ fecundus & aluco,
 Denarat Isacidum Nilus, & arua rigat;
 Puluis humo surgens liquidâ sub nube Tonantem
 Vmbrat, & affusus vndat vt imber, aquis.

Q ij

Prò

Frō Superi facinus ! remeraria dextera numen
 Tangit, & haud æquo perluit amne caput ?
 Hoccine terra ? meas sed quis soror adstrepit aures ?
 Vltor an ardentes flammāt in arma globos ?
 Specto tremens. tremulis hinc inde micantia flammis
 Fulmina. flumineam quis mihi fundet opem ?
 Palleat antiquis cui mens gemit anxia noxis.
 At tu parce metu, mens cui pura probro est.
 Terror, & vltor abest. vox blanda susurrat, I E S V M
 Tinge. lauat nigras candidus agnus oues.
 Quæ lauat vnda Deum, mundo de vertice ducit.
 Munditiem his mundus purior exit aquis.
 Certa salus hoc amne natat. tu puluis ad amnem
 Cum pluis ; extinguis cœlite fulmen aquâ.
 Nonne vides. ? sæuum diuī posuere furorem,
 Quem verus accendit per noua bella scelus.
 Claudite iam riuos. sat tela bibere liquores
 Purpureos. albis gratia manat aquis.
 Fulmineas nusquam Iouis excutit armiger alas
 Blanda sed hîc blando fonte columba sedet.
 Qualis, vti memini, viridi cum fronde columba
 Omina Noë rettulit alba rati.
 Illa spei praesens, partēque sequestra salutis,
 Pacis & interpres, pacis & obses erit.
 Hîc Deus egelido restinguit flumine fulmen.
 Vt bibat è puro pura columba lacu.
 Christus vt hunc tetigit, non vsquam vena liquoris
 Suauior vlla sapit nec magè tuta salus.
 Totus vt ipse Deo sit mundiior hostia mundus
 Queis lauet hunc, istas consecrat agnus aquas.

Elegia 8.

**Baptismus Christi scelerum dilu-
vium expurgat.**

1. *Vbi iam Noëmi diluuium desijt,*
2. *Altera vitiorum eluuiēs succedit.*

3. *Columba*

3. *Columba ad Iordanem apparens designat eam
minui, & depelli. ubi Christus lauatur.*

Agnat immensum fons omnis, & vndat in amnem,
 Sequē amnis tumidum vertit in Oceanum.
 Proruit abruptis torrens insanus habenis.
 Mille secat valles, & iuga mille premit.
 Naufragus vndoso mundus cadet ergo sepulcro?
 Et premet iniustum non sua regna fretum?
 Heu facinus! quod non satis eluat altera Tethys;
 Sed piat æquoreum mitior æthra scelus.
 Cœruleus virides igitur sal vernat in herbas?
 Pro sale, pro spumâ liliâ fundit humus.
 Iamque virens medio tellus tumer insula Ponto.
 Rursus at in fluctus sæua resorbet hiems,
 Altera diluuius nocuum restagnat in orbem
 Fœdior hæc scelerum fluctus, & orcus habet,
 Noxa vetus spurcis vitijs oblimat alumpos
 Seu rea Theri tuos, seu magè terra tuos.
 Dardanius Danaosque pari scelus obruit æstu.
 Concolor Hesperijs luger Eous agris,
 Nec putre diluuium casto quæ diluat imbre;
 Vlla natat terris vnda, nec vlla mari.
 Vtique nouo tam terra mari nunc crimina purget;
 Impius ætherias non fitit orbis aquas.
 Rursus an ergo minax æther conspirat & æquor?
 Naufraga bella solo, naufraga bella mari?
 Quod timuit, Stygias mundus cadit ater in vndas,
 Anne pari & mundi spes cadit hausta lacu?
 Pax emerget aquis, & pacis furculus obles,
 Quem feret vndosa læta columba solo.
 Ramus abest, absit leue pacis ab omine pignus:
 Pax, & oliua sibi pacifer ales erit.
 Nulla sed arca natat diuum domus hospita ponto.
 Qui lauat hic arcâ grandius instar habet.

Q iij

Elegia

Ioannes è vinculis duos è suis discipu-
lis mittit ad IESVM; vt eum
Interrogent, sit Messias
necne?

A D L E G A T V M.

Mitteris ab Syrijs scitatum oracula regnis
Edita, quæ vatum præscia vota canunt.
Idque vbi Iesseides terrâ Iesseide I E S V S,
Exequitur seræ grande salutis opus,
Atque rogas, magni stat iussa faceffere vatis,
Tu quis es? ô si fas; quærere magna lubet.
Tu proauum spes prima? salus tu prima nepotum?
Vltimâque æternæ sæcula pacis ages?
Adfore iam Syrijs te vox canit omnis in oris. (a)
Vota viri, geminant publica vota nurus.
Et pueri, queis fœda lues inoleuit auito
Crimine, quam nullis eluat amnis aquis.
Mors alios alio super aggere semper aceruos
Pensat, & imâ nigris regna triumphat equis.
Vt quid adhuc spes lenta suas suspendit habenas,
Nec properat iustam quam petit orbis, opem?
Indomito compesce potens, data fræna furori.
Te duce, pax niueis blanda recurrat equis.
Ergo celer cui vox omni sonat vnica regno,
Christe veni, lapsis rebus & affer opem.
Vnde tuus tantos mirabitur orbis honores,
Aureaque inde tuum nomen ad astra feret.
Aureus ipse veni, gens surgat vt aurea mundo,
Ac cœlo & terris aurea sæcla trahat.
Aureus his sæclis præfulget opinor Eous.
Nunc vbi tanta Syro diditur orbe salus,
Auspice te que prisca canunt oracula vatum
Consilio Diuum, iam noua sæcla fluent.
(a) *Toto Oriente sub hac tempora percrebuerat
sana, & Iudea Regem Regum nasciturus.*

Elegia 10.

Christi crescente gloriâ Ioannis fama
obscuratur. S. Andreæ Ioannis
discipuli somnium ma-
tutinum.

1. Somniat Andreas sibi videri solem de fonte
emergentem, sed protinus evanescentem.
2. Alterum videt solem, cui septem planetae cœ-
chorus, laudes accinant; quo cantu excitatur
Andreas.
3. Interim alius Ioannis alumnus, sui magistri
laudes celebrat.
4. At verò Andreas præ illo Christum illustri-
ribus exornat titulis.

V T nigra vela negro iam nox submittere vulca
Cœperat, albenti pallida facta polo.
Iamque breui profugæ pallent in lumine stellæ,
Quas propiore rubens Phosphorus adflat equo.
Tum varius rerum species, & inania somni
Signa lege, veri fors habitura fidem.
Nescio quæ medijs lux surgere visa tenebris,
Seu sol, siue nothi solis imago fuit.
Ille breui de fonte novas emergit in auras,
Ceu mare, quo surgat, fons cui parvus etat.
Astriger hanc Eon vt surgere vidit Arion (a)
Astrigera laudes accinit ipse lyra
Vt vidi, perijt, fugitque repente sub vmbra
Sol breuis hic, si non is magè luna fuit,
Alter at hic roseo præflorete Eous in ortu,
Cætera qui flammis impleat astra suis.
Fit mera iam cristallus humus, cristallus & orcus,
Cristallusque canis Nereis ima vadis.

Q. iij

Scilicet

Scilicet immense vis nulla stat inuia luci,
 Orbis iter radijs persecat omne suis.
 Illius illustres cœlum miratur honores.
 Cynthius hoc, nescit Cynthia ferre iubar.
 Huic septena dicant septenum sidera plectrum.
 Et septem socias addit ruit æthra lyras.
 Quas septem numeris, tot item chorus astriger astris
 Erudit, & liquidis temperat aura modis.
 Aura suaue fonans Superum quæ mulceat aures:
 Accinit æthereis emula terra choris.
 Excitor, ipse fugit somnus cum sole. sed hæsit
 Postera lux. scires Numinis esse iubar.
 At mihi tum varijs trahitur mens nescia curis;
 Hic sibi quid somnus dispare sole velit.
 Viderat hoc olim, quæ fera nepotibus ætas
 Voluetur, niueis in noua secta rotis.
 Iam vigil ergo viam carpo. comes hæret eunti;
 Qui serit alternis verba remensa modis.
 Donec is ad Salim fontes deuenit & Ennon,
 Tum stetit, & digito quem mihi monstrat, ait:
 Ille vides sentis saga cui stant hispida feris.
 Quis scit an Elias, maior an alter adest.
 Et certè Thebitis honos & gloria floret
 Hoc in vate, scabris cui toga texta pilis.
 Priscus at Elias (b) cælo si deuocat ignes:
 Queis premar hos, terris hic sibi quærit aquas.
 Forlan hic est seros quem Sol promittit in annos
 Venturum, miseris certus vt addat opem.
 Et iam tempus adest, olim vertentibus annis;
 Publica Iesseio surgat vt orbe salus.
 Sic ait & Solymis laudes has accinit vndis.
 Alter ab aduerso sed redit orbe sonus.

Palinodia.

ANDREAS AD IOANNEM.

Hactenus augustæ tibi creuit adorea famæ
 Post modo decreset, floris id instar habes.

Ille quidem paucas adsurgit amœnus in horas ;
 Sed cum vere brevis gloria floris abit.
 Nec tamen inuitus minuere, minorue querreis,
 Ab Christo minui, gloria maior erit.
 Proximus à primo Vatum celebrâbere Vates,
 Auspice quo primus tum tibi crescet honos.
 Immenso propius si fers ab Numine nomen ;
 Tu quasi de tanto nomine Numen eris.
 Ibis enim Princeps Vox Verbo, & gloria vatum.
 Maior vt exurgas ; sic minor ante cadis.
 Nam magnum cui vis vt honor sit maior, I E S V S
 Te celebrat. quod das, id tibi reddit Amor.

(a) *Arionem in mare è navi abiectum Delphini
 excepere, quos sua lyra ubi demulcet, eum Tanarum
 usque deuexere. Cuius lyra cœlo est dicata. Aly ma-
 lunt lyram cœlestem esse Orphei citharam.*

(b) *Elias ignem è cœlo descendere iussit in Re-
 gis nuncios ; & tribus annis pluuiam inhibuit,
 ardenti sole & siticuloso solo.*

LIBER III.

M O R S.

Elegia I.

Herodiani natalis celebritas Ioannis
 Infidiosa mors.

VOX CONVIVÆ.

Pulcher iô, pulcher natus sol Regis in ortu,
 Purpuream puto ducit in orbe diem.
 Ille leui in nebulâ qui candidus vncta pererras
 Fercla, Camille mihi funde refunde merum.

Q v

Actua

Ac tua liba scyphosque nouis præcinge coronis :
 In caput hoc niueas sed mihi ninge rosas.
 Da quos quisque manu gaudet contingere flores,
 Ut cyathos pargam suaue rubente merum.
 Rex iubet, i. lux festa sacro præluet Eoo,
 Eximium terris quæ dedit ire ducem.
 Auspicium vitæ quis non florente corymbo,
 Fronde, lyrâ, choreâ, flore, meroue colat.
 Comus iò lauris hilarat conuiuia donis,
 Cui calidis fumat cœna beata focis.
 Iam natalitio multiq̄ue, bonique litabunt
 Conuiuia Genio, non sine flore meri.
 Candida perspicui rumpent crystalla trientos,
 Inque garo nardi viuet anhelus odor.
 Bacchus iò Bacchus satur orgia ducit in ostro,
 Mollè tegit Baccho Cypris amica latus.
 Quid nisi ventosas in risum ganeo buccas,
 Soluat. vbi feruet saucia vena mero?
 Palpitat, effreniq̄ue vagatur, ouatque palato,
 Deliratque vagis atia lingua modis.
 Ni fallor, tremulus fremit hinc, fremit inde cachinnus,
 Et sonat argutos fanna petulca iocos :
 Ambiguique sales, plaususque, choriq̄ue, canorisque
 Orgia mista lyris, & lyra mista choris.
 Plaudit iò, Euan, Euan, grex thyrsiger Euan;
 Plaudit, & Euanem turba præterua ducem.
 Rex comes applaudit, vocemque perampla volutat
 Atria, clamoris atria quassa choris.
 Hos illi ludos primæua spepondit ab ortu
 Fama; sed in dirum desinet ira scelus.
 Quale nec in Scythicis vniquam sol viderit oris,
 Aut si quæ Scythicâ sæuior ira ferâ.
 Iam mitis Phalaris, mites Eufiridis aræ,
 Mites immitis iam Diomedis equi. (a)
 Et iam molle Scinis nomen, mitisque Procastes
 Astyages duro mollis & ipse torò. (b)
 Iam Charis Aleto, iam blanda Minerua Medusa est.
 Fitque Harpia nigro non sine felle, Venus :

Iam

Iam draco blanditur tumidas vbi sibilat iras,
 Et leo blandus amat, dum ferus arma fremit,
 Quamlibet omnigeni grassentur ad arma furoris,
 Vnicus hic vincit omnia monstra furor.
 Quam reliquis placat fusi vis larga cruoris.
 Hoc cruor effusus flammam in hoste sitim.

(a) Rhalaris, Busiris, Diomedes, Scinis, Procustes
 crudeles tyranni vel pradones.

(b) Astyages ultimus Rex Medorum Harpale
 filium suum ferali ferculo apposuit.

Elegia 2.

Herodiadis descriptio.

Lena Venus blando fera parturit ore Leenam,
 Qualis in Isacio non fuit vlla solo.
 Et parit, vt peperit, crescit furor asper alumnae,
 Lugubre par matri crimen alumna parit.
 Nempe suo Regina placet sed adultera, regi,
 Isaciden Helenam sic Paris alter amat.
 Vnde truces circum volitat fera cura Megaras,
 Lior, & anguineis quæ viret ira comis.
 Insidia, & fraudes, nec inopportuna furori
 Ambitio, castum nescia ferre iugum.
 Hinc sitis, vt crudâ bibat hostis vtrunque saluâ,
 Lugubre quod stillat sica cruenta, merum.
 Cerne, ferum vicit scelerata Leana Leonem,
 Vnanimisque feram vincit vtramque furor.
 Imperat (insanam quis vertitur ordo per aulam?)
 Quam decet obsequium ferre, superba nurus.
 Hinc sceleri fundus, crudi que doloris amaror;
 Hinc fons triste rubens iste cruoris ijt.
 Conscius hinc probri rubor, opprobriumque coronæ,
 Hinc furor ad ferrum, deque furore scelus.
 Hinc ad pocla (nefas) sitis ingeniosa cruoris.
 Quam calido placat mors scelerata mero.

Thyas

Thyas enim turpes sat vt egit adultera ludos,
 Attenuat molli sibila verba sono.
 Vox medico rictu, modicis it vtrimque lacunis,
 It risus, roseis it Charis ipsa labris,
 Vipereoque fluit scelerata suada labello,
 Corda trahit formæ gratia rara suæ.
 Præradiat fronti (sed frons ebur ista) pyropus,
 Stantque leui volucres in statione comæ.
 Anulus articulos ceu parua corona, decoro,
 Claudit in orbe, manus cui sit vt albus onyx.
 Quid loquar? vt byssus claris oculata Smaragdis,
 Vique sub impuro corde monile micat!
 Aurea zona latus teretem castigat in orbem;
 Iunceaque anguineis stringit imago modis.
 Et sonat armillis dextrâ leuâque lacertus,
 Purpureoque iacens in pede gemma gemit,
 Immemor an taceam, radiante superba mitellâ
 Tempora, quæque graui bacca sub aure nitet;
 Hæc monstri facies, blandi persona furoris.
 Cui stola cara; decus vile sed ipse pudor.
 Arma vides, queis lena duces expugnat, & aulas,
 Pugna sed hæc molles vincet inerma viros.
 Ferrea texta latus, pectus fac duræt ahenus
 Umbo micans ferro, prægrauet hasta manum;
 Nil aget imbellem quisquis vir pugnat in hostem,
 Blandus vbi telis cor petit hostis amor.
 Sic vbi sub molli bysso blanditur & auro,
 Vincis Idumæum Tyndari lena Parin.
 Non Troiæ parit ille rogos (fors fabula Troia est (a))
 Sed rapit ah! toto grandius orbe decus.
 (a) Troia fuerit necne, docti disputant. quam-
 quam cum Saliano potius crediderim extitisse circa
 tempora Iudicium.

Elegia

Elegia 3.

Herodiadis saltatio præludit Hero-
diano sceleri, & Ioannis cædi.

H Erodus venere dies; strepit aula tumultu,
 Mensa mero feruet, de dape fumat odor:
 Et ferit, & tinnit variaque laborat & errat
 In chorda, teneros dextera docta modos,
 Auritosque chelys numeros explorat, & aures,
 Flexanimaque trahit pendula corda fide.
 Et quod non Baccho, Comoque suaue theatrum,
 Alba Charis struxit, struxit & atra Venus?
 Terque, quaterque sinum sed despue, quisquis es hospes.
 Triste nefas Cypris dulcis acerba sonat.
 Transuersos agit in præceps malecredulus error,
 Et rapit in cladem cæca libido duces.
 Adspicis hanc blandam formâ Sirenide lenam,
 Quæ leuis arguto gestit vt agna, pede?
 Hæc furor est, quo non crudelior vlla leonæ,
 Vis furit, in molli cui sedet Hydra sinu.
 Hæc aula vides fera queis grassatur in hinnos,
 Bellua venantum fallere docta plagas.
 Crede mihi, non vana furentis imago puellæ est
 Iste tapes. & agit blanda puella feram:
 Inde seges sceleri pes ah! trahit ille secures.
 Quis metat innocuum dextra cruenta caput,
 Vt spinam sibi spina, ferit rubus ipse rubetum:
 Sic itidem noxam noxia facta parit,
 Fasque, nefasque, pari fraus miscet adultera ludo,
 Nec satis hæc, blandos vertit in arma dolos,
 Ecquis enim sceleri modus, aut rata meta furori?
 Si qua semel nocuit noxa perennè nocet.
 Lude choris, strue ferta, rosas sere, funde Lyæum.
 Tristia iucundâ de face busta gemens.
 Fonte quidem lætâ fallax arridet Iacchus,
 Sed mors purpureo denotat atra mero.

Elegia

Herodiadis salutatio depingitur.

In crepente fores, in limine stridor aheni.
 Regia Phœbæis personat aula modis.
 Lena subit, dubito, num blanda leana theatrum.
 Sed puto, lena venit voluere docta chorum.
 Hic Cypris & Bacchus; vibrat hic sua spicula thyrsum.
 Illa facem, tragicum ludit vterque scelus.
 Cernis? uti plectro, digitisque micantibus euans
 Depectat trepidas blanda Megara fides!
 Ut tremulam tremit ad chelyn, & vibrat ardua cœlo,
 Et rotat alternas irrequieta vices?
 Ambiguumque volumen oberrât, & explicat orbem
 . Auguipedem, & rapido vertitur acta trocho?
 Elumbique gradu trepidat, fugitatque, leuemque
 Rursus inexplicito versat in axe rotam.
 Artificemque gradum simul hos, simul aptat ad illos,
 Castigarque modos, aut pede plaudit humum:
 O qui tunc plausus mirantum, & festa frementum!
 Crimen ut artonitis dulce stupent oculis?
 Et digito signat; nutuque loquace puellam
 Hæc est illa Iouis cælite digna toro.
 Ut faciles agitat cursus, facileque recursus!
 Ut redit in numerum ceu rota versa, suum!
 Vtique teres latus, adde, teres pes omnibus errat
 Apta figura lyris, apta figura choris!
 Sic mussat, confertque caput satur hospes Iaccho,
 Non satur arte lyre, nec satur arte lupæ.
 Comus uti credis, comes an genialis Iacchi?
 Ludit, & innocuo vertit in orbe chorum?
 Falleris, infidi te fallit imago Lyei
 Ludicra, de ludo seria damna parit.
 Ad chelyn ars ubi corda virum suspendit, & aures;
 Subruit incautos mors inopina pedes.
 Et nunc ille prius molli Rex mitior agno,
 Citius modo Circeæ fit lupas arte lupæ.

Aspera

Asperaque horrificat subrectis ora ceratis,
 Quæ sedet in medio dira Megæra choro.
 Illa neci tædam præterdit, & arma furori,
 Tæda caput signat, dira quod arma metant,
 Ludus id, anne scelus præiosa pericula vitæ
 Ludere, de nugis queis perit orbis honos?

Elegia 5.

**Herodis iuramentum, & ex eo
 cædes Ioannis.**

Sperabam sine felle sales, placidosque cachinnos,
 Quæque labant lepto lubrica verba mero.
 Sed sanguis Bromio, fertisque immista securis,
 Et Veneris gremio torua Megæra sedet.
 Sic salit; ut rapiat saltu Cypris illice Regem.
 Sic rapit; ut vari deruat ense caput.
 Scilicet incesto malè nupta lenæ leoni,
 Quid nisi mortis amet præmia digna legi?
 Quod non ausa nefas obliuio pota Lyæo,
 Lethæoque animæ cura sepulta mero?
 Quid non insanis odijs, cæcoque furori,
 Cypridis ad redam, sceptrâ licere iubent?
 Quæ modo lena Charis blando prælusit amor;
 Quas non in furias facta lenæa ruit?
 Nil molli asperius luxu. cor durat in iras.
 Excæcatque nigro pectora mersa luto.
 Hinc furor, ira, minæ, sitis hinc & auara cruoris,
 Hinc cruor, & fuso dulce cruore scelus,
 Ardet amans, amensque ruit per tela, per ignes.
 Quæ sata Tænaris bellua torua lacu est.
 Blanda puella trahit, mater fera sequit Eryanys.
 Ilacides sciscit iussa cruenta Scinis. (a)
 Quodque vouet, reus adiurat, quam iurat ad aras
 Cyprigenas, soluit perfidus ense fidem.
 Periurumque nefas irato Numine demens
 Sancit, & ultorem nescit adesse Deum.

(a) *Scinis latro in Attica famosus*

scilicet

Scilicet ira tenax odii cædisque libido,
 Cor adamantæo durat ad arma gelu.
 Noxia vox iuro : sed adhuc magè noxius error.
 Dat sceleri causam vox ; scelus error agit.
 Nonne quod adiurat per sceptrâ suasque coronas
 Crimen, adhuc alio crimine prædo luit ?
 Ast animo nolente volens, tamen impulit ensem
 In scelus, innocuus quem benè tardat amor.
 Plumea dos regis fauor est, vis plumbea liuor.
 Auolat ille, nocens pondus hic vsque grauat.
 O caput infidum ! fidei spes ecqua superstit :
 Perfidiâ maius si scelus ipsa fides ?
 (a) *Scinis crudelis prædo, qualis Rex Herodes
 fratri suo Philippo, cuius uxorem rapit.*

Elegia 6.

Herodiadi saltatrici offert Rex regni
 sui dimidium, cui præfert caput
 Ioannis in disco.

AD HERODIADEM.

Thyrsus ouans folijs & tæda reuincta corollis,
 Cum Bromio, & Como gaudia sæua parant ;
 Est tamen infidò fraus hic magè noxia thyrso.
 Est quoque plus omni quod face corda coquat.
 Ecce, venit blandum meditata læna furorem,
 Quam peperit diro fœta Megæra sinu,
 Quæ nanti pede radit humum, terit, aufugit, vrget,
 Excutit, adsultat, tangit, aderrat, abit.
 Sollicitatque solum stricto pede, & obuia passim,
 Statque, fugitque, pares iungit & inde manus,
 Liberat, & librat volucris vestigia raptu,
 Et similis rapido vertitur inde globo.
 Vt stetit illa : leui pretium graue leno labori
 Adstruit, & duplo pignore diues ait :
 Elige. stat caput hinc ; capiti micat inde corona :
 Hinc gladium ; sceptrum si lubet, inde ferēs.

Squallidus

Squalidus hinc carcer, vocat inde sed aula metallo
 Splendida, quam dispar munus viximque manet!
 Haud dubium malis terrâ præ tabe riarum:
 Quid tibi cum tabo, dos cui munda nitet?
 Regia virgato fac, purpura floreat auro,
 Et premat augustum clara corona caput.
 Sed caput in discò maus, præ mille coronis.
 Quid furor est; si non ista cupido furit?
 Vnde sed innocui tam dira libido cruoris?
 Ieiunis caput hoc Vrsa voras oculis.
 O quas delicias facit almus Erinnydi sanguis,
 Cælite quem pavit nectare dius Amor!
 Tocula quis sicca non præferat ista coronæ,
 Et caput hoc regno carius esse neget?

Elegia 7.

Saltatriculæ è ludo serium scelus.

G Audia securo Comus ducebat Iaccho,
 Lux vbi natali sidere læta fauet.
 Atra sed inuoluit tranquillo sidera cælo,
 Erumpens Stygio dira procella lacu.
 Sed cui ver prætexat hiems infida serenum,
 Ac vbi ludit hymen; lædat vt Hydra, furor?
 Cui sexus viret Euganeo vel mollior agno,
 Heu! agit immitem blanda puella feram.
 Ludit, at insanas ludo Charis aspeerat iras,
 Adiuratque truces insidiosa minas,
 Insuper in sæuos acuit, sua tela furores;
 Vt pede sat ludit; demeret ense caput,
 One vel digito tangas caput altius astris;
 Clamabat Pietas, sed manus ausa scelus.
 Cum pede quid capiti? volucris lupa concita saltu,
 Stare caput collo cur vetat ergo suo?
 An! quia fert castum caput agnus, & indicat agnum?
 Lubricus incestæ pes nequit ire lupæ?
 Sed terror vox casta lupæ, cæcoque furori
 Fax inuisa, reo clara lucerna toro est.

R

Sideream

Sideream Stygius tortis premet ergo lucernam,
 Eumenis vnde facem luceat apta choris?
 Pulchrior Idalio sed vti lux emicat astro:
 Sic premet Idalidas casta lucerna faces.

Elegia 8.

Herodius sese ad vindictam ab Ioanne
 expetendum excitat.

VT faris arcanos voluit sub pectore fluctus
 Eumenis; hos toruo rupit ab ore sonos,
 Qua via cumque feret, rapiamur ad arma scelestum
 In caput, aut diris fraudibus vsus erit.
 Quid cessas in bella furor? male provide cessas?
 Degener in fractas exciderit ita minas?
 Meque tribus dignam queis sum sata, finge Megaris,
 Hic vbi iusta subest vltio; crimen abest.
 Et summum scelus audeo dos Regia sanguis,
 In pretium noxæ præmia clara ferēs.
 Perfidia stet certa fides. it gloria magno
 Crimine, spem palmæ nobile crimen emit.
 Mene pati toties infestæ spicula linguæ?
 Vis reget hunc hostem, si nequit arte regi.
 Vipereo dum lingua vibrat lita tela veneno,
 Quod phætæra his telis stat caput, ense cadat.
 Impia si geminas oppugnat ad arma coronas.
 Grande scelus ferro vindice prædo luat?
 Ille lauet vulgus; regum non temnat honores;
 Aut sibi pro lympha vena cruore fluat.
 Herculeum nodum nostri qui scindit amoris;
 Scindat ei trunco corpore mucro caput.
 Quique nigræ vomit huic thalamo conuicia famæ;
 Dedecus ex oso turpe ster ille toro.
 Opprobrijs violare torum, violare coronam
 Audeat, & sceptrum rustica staua premat?
 Nec super vllis honos? laceris sic purpura pannis
 Cedet, & aula minor carcere splendor erit?

Inque suo solio Regem damnabit & ostro,
 Nescio quæ vinclis luvida larua suis?
 Per si quis pudor est, Regi, Regisque sorori;
 Iuro. caput seluet, lingua quod ausa scelus.
 Sic effata gravem premit vt Charis alma dolorem,
 Pacaliq̄ue minas celat amica dolo.
 Compellansq̄ue virum mala sibila miscet, & iras,
 tam fera Tisiphone, quæ modò blanda Venus,
 Imò trucem risu prætexit amica furorem,
 Fallaciq̄ue tegit tela scelestæ sinu.
 Et tandem Cypris inspirat male suada venenum.
 Serpit in arcanas pestis auara fibras,
 Annæ Rex gnata, non est quid grande, quod oprat.
 Da caput in disco, Cætera diues habe.
 Quid? caput in disco? magni tum vatis imago
 Clara subit: subdit viua lucerna faces.
 Sed quid? eam cæco furor ilicet opprimit æstro,
 Lethæisque decus nobile delet aquis.
 Ipse suæ Veneri sæuus tum dixit Adonis,
 Id tibi dulce mei pignus amoris habe.
 O quoties olido Paphiæ sub fornice fædus,
 Incestum casto sanguine sancit hymen!
 O quantum licuit ludo, Venerisque furori!
 Fraus emat vt pulchro sanguine turpe scelus.

Elegia 9.

Deposcit sibi Herodias Ioannis caput,
 Megæra Herodiadem in cædem
 impellit.

E Vge. places, bellè, festiue, comiter euge
 Lude toro: vt viridi caprea læta iugo;
 At nisi lude. sed heu! trahis ad tua pensa securim.
 Mors quid ager, mortem si tibi ludus agit?
 Heu! quàm difficile est Cyprin orgia ducere ludo,
 Nec tamen in sæuas Martis abire minas!
 Sit placuisse satis. sed diros itur in ausus.
 Præmia deposcis, qualia liuor amat,

Quæ pedis in pretium tibi dos iam dicitur? aurum?
 Aut rosa de baccis gemmea munus erit?
 Siue micans armilla, virensue monile smaragdis,
 Aut potius flavis nupta corona comis?
 Ecce toto spondet rex digna cheragia, regnum,
 Sceptra Deo adiurat, nec putat esse Deum.
 Audijt hæc furuis emissa Megæra cavernis;
 Irrupit medium non sine torre torum.
 Inque sinum iaculata facem sterit: arsit in iras
 Dir a parens, arsit filia docta scelus,
 Inuaditque torum quassans Acherontida tædam,
 Mugit & horrificis orgia sæua modis.
 Dispumatue atro rabidum cum felle furorem,
 In caput, ingenuo frons cui flore ruber,
 Ringitur, indignansque fremit, simul ora minaces
 Asperat in rictus, & secat vngue genas,
 Restitit incertę similis, simul incita cursum
 Proruit, effrænes quæ rapit ira pedes.
 Nunc rotat hæc crines, oculosque ad sidera voluit,
 Nunc pede supplodit quæ patet Orcus, humum.
 Nunc dentes terit infrendens, nunc Mænadis instat,
 Exululat cæcum quæ furor vrget opus,
 Atque læa fremit in morem, toruoque cruentos
 Igne micans oculos spirat vt vrsa, minas:
 Et sibi de ferro, sibi de Phlegethontide tædâ,
 Quærit inexpertę ferrea sceptrâ necis.
 Quis ternas Furias credat coijsse sub vna
 Hæc Furiat; antus sequit in arma furor.

Elegia 10.

**E carcere defertur præcisum S. Iohanni
caput ad mensam.**

Plectra vibrant, Citharęque sonant, Choreęque iocis
 Ambit inauratos capra perulca toros.
 Hæc vbi nescio quid leue versat vt anguis, in orbem,
 Summa ra pax rapido ceu pede, turbo ruit.

Heul

Heu ! caput astringerâ modò quod stetit altius arce,
 Impius hoc imâ deprimit error humo.
 Error hic, anne furor? furor omnis at error amanti est, ,,
 In stygias olim deuoluendus aquas. ,,
 Nam simul ac volucrè leuipes chorus errat in orbem; ,,
 Et furor insano vertit in orbe caput. ,,
 Quaque caput rotat ille, leui simul omnia cursu,
 Abripit, hæc quæ non dat rota damna sequi ?
 Sic nemini, rapido qui vertitur æquore vortex,
 Quamlibet immensas haurit auarus opes.
 Nonne vides (credent id postera sæcla nepotum?)
 In sua deposcit præmia grande caput.
 Ah sæuam ! medijs epulis quid spicula quærit,
 Natalique fruit mors rea fercla toro ?
 Ad cippum ab poclis, cippoque ad pocula rursum
 Curritur, & dirum lena retorquet iter.
 Si quis (vt in cœnâ) fors viderat ire carenas
 Rex puto natali luce recidet, ait,
 Fallitur. immiti mutanda carena securi est.
 Quem bona lux seruet, nox rapit atra virum.
 Quem modò sol Regem læto conspexit Eoo :
 Horret inhumanam vespera mæsta feram.
 Altera fors mutat, quis non mutatur Iaccho ?
 Quem magicis Circe fascinat atra dolis,
 Seu potius Cypris Circæis pota venenis,
 Efferat in læuam (quis furor iste?) tigrim.
 Adspice funestus iam missus oberrat in orbem,
 Sola tot ex epulis esca cruenta placet.
 Nonne benigna sat hic dapis, & bona copia Bacchi est;
 Vna quid hic vatis mors, & acerba sapit ?
 Si cruor hoc omni sit suauior vva meraco ;
 I. bibe iam venâ de saliente scelus.
 Scilicet hoc epulum deberur, & iste Lyæus,
 Vnde procax diram leniat ira famem.
 Rex lupus, & lupa mœcha, lupæque simillima proles,
 Crimen ad hoc vnum, crimina quanta parit !
 Felices alij! Cypris si quando pudicis
 Abstinit atra toris, queis sedet alba fides.

E ij

Elegia

*Elegia 11.***Ioannis dira cædes ab Herodiade
persuadetur.**

PRô cœli, terræque pudor! Macheruntide petrâ
 Agna cadit, fœdæ v ictima pura lupæ.
 Idque choros inter plaususque, & ad orgia Bacchi,
 Quid? morti & leuibus sit locus ergo choris?
 Inque hilari dirum fraus miscet amystide virus?
 O pereat! quisquis fel iuber ire mero,
 Quam sapit ô felix! Themidis sub Iudice librâ,
 Rex, cui digna pio gloria rege venit.
 Degener hic alios animus sed aberrat in ausus,
 Error in errorem quem trahit arte lupæ.
 Idque vbi stat, vel mora choro volitante volutim
 Auolat, & madidos errat inante thoros.
 Obuiaque in numerum rapit oscula, & addit amoris
 Pignus adoptiuis sæpe marita genis,
 Euge, licet, belle! feliciter! omnia pulchrè!
 Et ter iò, Euan, euge, ter euge canam.
 Gestit adhuc alios dare saltatricula ludos,
 Quot Cypris hoc ludo seria damna parit!
 Ergo tori probro scelus addere suadet Enyo.
 Grande caput turpi dos sit vt apta lupe.
 Scilicet augustis hæc gloria digna coronis,
 Impia si maius dedecus aula iuber.
 Sed fuerit fortuna parens semel equa furori;
 At bis iniqua reo deinde nouerca nocet.
 Sit rea nunc fortasse; reis vbi militat armis;
 Dum pudet esse rean plectet id vltia scelus.

*Elegia 12.***Ioannis caput in disco infertur
conuiuio.**

NVnc vbi regali sol clarior ardet Eoo,
 Solennesque iuber stare vel ire choros.
 Artificesque

Artificesque parare dapes, calicesque falerno;
 Vnde fluant dulci gaudia fusa mero,
 Et vox vna fremit latis circumsona tectis;
 Viuat iò viuat Rex mihi viuat iòs,
 O annos Rex viue meos sic apprecor annos,
 Vine tuos; omnis verna vel hospes ditus,
 Rex tot item ducas calices. quot ducimus annos,
 Natalemque hilaret ver tibi iuge diem;
 Sed quod specto nefas, Bacchi plaudente teatro
 Mens fugit, os paller, flebile specto caput,
 Et cruor indignans salit, & ferit ora Leene.
 Et saliente fremens exprobrat imbre scelus;
 Siccine natalis thalamus fit triste sepulcrum?
 Cœna cruenta nigra stabit arena neci?
 Viuat iò ter iò Rex, siccine clamat Iacchus,
 Si vox iussa fuit Rege iubente mori?
 Quid cum cæde rorus genialis, & ara Lyei?
 Quid cum delicijs mors, furor, ira, cruor?
 Lucundas epulas istos num Comus in vsus
 Struxit; vt infidias betua blanda struat?
 Et Syra Tisiphone furias mediterur amicam
 Ad chelyn, ac molles vertat in arma lyras?
 Nescio quid semper mulier cui sexus, & ætas
 Imbellis validis pugnat iniqua viris.
 Atque vbi festiuos poscit lux festa lepores;
 Tum violat niueos ad nigra fella sales.
 Eloquar infandi scelus exitiale Procustæ?
 Sæua leui peperit dum pede lena necem.
 Ebria purpuream despumant pocula mortem,
 Et parat incestas regia mensa dapes.
 En, ferro vox icta ruit, ruit icta; ruentem
 Occupat, & Menas diripit vngue caput.
 Si mihi quid credas; tigris non sæuior vsquam
 Vlla furit, molles quam lupa docta choros.
 Maiorum restor cineres, manesque pudicos,
 Quos tulit immitti plurima Mœcha dolo.
 (Sic memini) duris tigris Sidonias armis,
 Thesbiten Arabas depulit in scopulos.

Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris,
 Tuque adeo crudo cui flagrat ira mero?
 Ut quid inhumanum, suæstis Atrea mensis,
 Væ! tibi prædo lupâ de saliente paris?
 Non tam flore meri, quam quem bibit imbre cruoris,
 Credo, reum cyathis erubuisse merum,
 Nec dubium quin triste scelus, dirosque larronis
 Effugere optabas sæpè Lyæ toros,
 Et viduis fluxerè comis hinc inde corollæ:
 Fluxa corolla necis lugubris omen erat.
 Omnibus en, violis & i queis modò legerat hospes,
 Nunc is io (vatis quæ nota prima) legit.
 Seu potius vetus & i nunc in væ transit, & i
 Pro violis, spinas Rex lege digne rogo.
 Væ tibi! vè mœchæ! rabidæ væ triste puellæ!
 Si qua puella fuit, quæ tigrin arte facit.
 Ai dei væ vobis, sed vari spes canit & ei.
 Vnde canat pleæro cœlire semper io.
 (a) & i, id est heu in violis videtur scriptum.
 & i e, id est semper.
 Io prima in Ioanne est syllaba triumphî nota.

Elegia 13.

Ioannis caput planè regium ferculum.

M O M V S

Herodem irridet, simulque terret.

Cœna calet, cœnæque sonat geniale theatrum,
 Thusque coronatis libat acerra focis
 Admissi thalamo Proceres speratis Iacchum?
 Fercula tincta gato, pocula læta mero?
 Aut leporum pulpas, mullosue, Iouisque cerebrum?
 Læ Veneris, vel si suavior esca sapit?
 Quis queat hæc priuis epulis cœnare popelli:
 Grandius exposcit regia cœna decus.

Res nimium plebeia lepus, grus, caprea, ceruus,
 Fauus & è Colchis discolor ales agris.
 Et Como comes Ambitio, fastusque Lyæo est,
 Diuite cui splendent pocla superba toro.
 Nil lepus hîc regale sapit, nil hædus, & hinnus,
 Ni lanx delicias sanguine pota bibat.
 Vatis, & eximij caput huc inuitat, Idumen
 Qui regit; hinc epulum quò sibi dulce struat.
 Scilicet hoc deerat natali Regis honori;
 Vt ferus humanâ se dape pascat homo.
 Crede mihi, laus est Regum dignanda coronis;
 Vt qui vixit homo; se velit esse feram,
 Inque sacrum caput ad thyasos, citharaique facesque,
 Scurra satur Baccho, vel dape, probra vomat,
 At quas Circæia sic efferat arte Dione;
 Opprimet has Nemesis facta Diana, feras,
 Iamque suis designat Adrastia Diua sagittis
 Pardalin, & pardum, par scelus ambo luent,
 Concordes Parcæ parili de stamine fusos
 Ire iubent; fontes par vbi pœna manet,
 Qui caput hoc insons, Amathuntida sæuus ad aram
 Immolat; ipse nocens victima Ditis erit.

Elegia 14.

Admiratur conuiua caput Ioannis in-
 solens, & crudele natalitiæ coenæ
 gaudium.

QVERELA CONVIVÆ.

Fax natalitios solennis adoptat honores,
 Et pingues nebulas vncta lucerna vomit.
 Funde merum cyathis tribus; & dabo terna rubenti
 Oscula crystallo, qualia Bacchus amat.
 Rex salue, consorsque pari Regina iuuentâ,
 Ver vbi genua virent, duc geniale toro.
 Viue diu. scyphus Hercules toti hîc ebibet annos,
 Quot sonat Herodes, & sua Iuno notas.

R V

Iam

Iam narat in patinis mens, sed quod specto piaculum?
 Nescio quis stillat lance rubente liquor.
 Adspexi propius, tristi caput incubat auro,
 Cui riger impexis horrida sylvia comis;
 Id cuium est? casumne rei caput istud, an hostis?
 Pro scelus! hinc vatis lugubre specto probrum.
 Tum conuiua grates racito sub dente querelas
 Mandit, & hos surdo mussirat ore sonos.
 Indignum facinus! rursus sanguine crines!
 Sultineat tantum regia mensa nefas?
 Ergone natales epulas struit versus Idumes;
 Ut fluat innocuus pocla per atra cuor?
 Impius adiuras vitali lucis in ortu,
 Heu! nimum duræ vota scelesti necis!
 Idque leui saltu, lupa quem rapit incita vento?
 Hoc caput heu! merces digna sit ergo choro?
 Impia cum citharisque, lyrisque, chorisque, rosisque,
 Aufer in vndosos, Æolè, monstra lacus.
 Audeat immanes pro contula lena furores?
 Quid gladio & speculo? bella puella geret?
 Ipsa sum in mœcho sceptrumne extorsit & ensen,
 Dux Cypris arma gerit; Mars ut inermis amet?

Elegia 15.

Herodem Manahem conuiua & amicus arguit.

VT Baccho iam victa sitis; sitit vrsa cruorem,
 Cui ieiuna nouam parturit ira sitim.
 Id quod enim viuis oleum sit pingue caminis,
 Hoc odio est, vnto qui cadit ense, cruor.
 Quin & inexpletum pascit fera cæde furorem:
 Inque epulis epulas mors struit ipsa suas.
 Cerne, verecundo schyphus, & lanx omnis in auro
 Erubuit diras ad sua probra feras.
 Verritur hæc inter tristi rea mensa pheretro,
 Carnificesque armat turba scelesti manus,

Euanresque

Euanresque choros inter fera ludit Erinny's,
 Nata viros thyrso cædere sanguineo.
 Rursus inhumanos credas cœnare Cyclopas,
 Queis homo sit crudæ præda cruenta gulæ.
 Tu cui iucundę frondosa per orgia mensæ,
 Præambunt teneras myrtea festa comas,
 Si sapi's, ô demens, ne cui libet iniice dextram;
 Et cui te monstro credis, id ante caue.
 Falleris, hîc blandam si ludere credis amicam.
 Menas in hac vna Mænade cuncta furit.
 Parturit hæc omni lupa pardale læuior iras,
 Quæ sibi de taxo & comit ense caput.
 Heu! vbi conuinæ hilarat festiuus Iacchus,
 Impius incestat pocla cruenta dolor.
 Siccine natales tu mortis in orgia ludos,
 Feralique bibes pocla cruenta mero?
 Sic tibi iucundæ tristi sub imagine vitæ
 De dape, deque mero gaudia festa fluunt?
 O malè nupta tua Circe furiosa Lyæo!
 Te quantum magicâ mutat vt arte Cypris!
 Sed Venus, vt molli percussit pectora thyrso;
 Asperat imbelles Martis in arma manus.
 Instituitque choros fera queis præsulat Erinny's,
 Vnde chori circo pompa furoris eat.
 Ast vbi sic aperit iristi se scena theatro;
 Panditur æternis ianua furua rogis.
 Vt lubet, æterno duc orbe volubilis orbem:
 Vltimus huic orbi punctus Auernus erit.

(a) Manahem fuit cum Herode adhuc infans
 educatus, postmodum Christi alumnus.

Elegia 16.

Capiti S. Ioannis illudit Herodias.

Silicet hoc deerat iam tot post sæcla ferarum;
 Vt struat humanas regia mensa dapes,

Vs

Hinc vt inhumanos pascet scelerata leænas
 Bassaris, imbelli quæ ferit arma choro.
 Quid non liuor atrox, & vis non audeat orci?
 Sideream stygio deripit ense caput.
 Rarius haud quidquam, nec quidquam ducius isto
 Ore, merâ nardo vox cui ne Ætar alit.
 Id tamen immiti discerpit Pardalis vngue,
 Nec satis hoc acido pectore dira vorat.
 Quod si dente fero non mandit; mandit, auarisque
 Haurit hians oculis, belua torua caput.
 Delicias oculis facit horrida mortis imago,
 Exprimit è tabo quod sitit ira merum.
 Vnde bibant liquidum iam lumina sicca cruorem;
 Quam crâdis oculis ingeniosa gula est.
 Et Baccho & tabo tandem satur inquit hospes;
 Sit satis hoc, aliâ sed furit arte Venus.
 Qua cirros dispungit acu sibi lena, leoni
 Nupta sacrum, vati fauciat ipsa caput.
 Mite sit Atræis nomen iam fuluâ mensis,
 Queis perijt Latij gloria rara fori.
 Os hæc figit acu; caput abripit illa securi.
 Suadæ hic lingua perit; Vox ibi sancta silet.
 Cælituum sacrum interpres, Vox docta pudorem,
 Vox in Idamæas ausa tonare tigres.
 Exprobrat hæc hosti, fidum necat ille parentem,
 Hic cinis in Marco; Vox ibi viua perit.
 At quanto sacra lux Verbi, quàm Tullius, ardet
 Pulchrior: hoc tanto mors magis illa grauat.
 Cernis adhuc oculos media vel morte minaces?
 Fulmina torua vibrant, & sine nube tonant.
 Statque animus vindex vitâ fugiente superstes,
 Victuras animans in tua busta faces.
 Atroque è nimbo truncum caput increpat iras,
 Iras quas nullis expiet imber aquis.
 Indignansque nefas, sua lumina flectit in umbras.
 Tantus inhumani criminis horror habet.
 Pro scelus exitiale! silet Vox orba palato;
 Et tamen hanc vocem regia sceptrâ tremunt.

Hæret

Hæret enim memori sub corde cruenta securis,
 Ex animique animus spirat ob ore minas.
 Ut semel admissum circa præcordia crimen
 Hæserit; hæc semper dente tenace fodit.
 Inque dies sceleris semper succrescit imago
 Maior, & hinc plures pascit iniusta faces.
 (a) Fulvia Antony vxor Ciceronis caput acubus
 confixit, è Fulvia iam facta Furia.

Elegia 17.

 Illudunt impij coniugæ Ioannis
 capiti.

I Sacis Alecto crudis an credimus ipsum
 Nunc oculis haurit, quod tulit ense caput.
 Quin & Rex auido vorat improbus heluc hiatu.
 Laurus homo! tali cui dape victa fames.
 Quot Bacchus, Bacchiq̄ue comes Cypris euomit iras!
 Quotque parit mortes si lupa iuncta a lupo est!
 Sydereum caput in stygijs fera victima monstis,
 Torua cruentanda lance quod visa vorat.
 Ah iacet, ad ludos, & ad orgia plena furoris,
 Euantesque lyras, carnificesque choros,
 Eximium caput ergo virum, caput altius astris,
 Lusus erit, rapidis ceu pila versa notis?
 Impia iam trunco quis non canit ecyma vati,
 Impia quæ sacrum despuit ore caput!
 Quis non hinc teneras atro sale perfricat aures,
 Momus vbi falso spargit ab ore iocos!
 Sannio quot tremulis hinc vndat, & inde cachinnos
 Faucibus! hæc vatis mors cui risus erat.
 Scurra procax cui non id scurræ oggannit in aurem!
 Liber vbi manat, libera lingua float.
 Nec satis est vatem sædis illudere sannis,
 Miscet adhuc spurcis posthuma tela probris.
 Ah! sine voce caput crudeli lancinat ictu.
 At scelus hoc refugis Cinthia pallet equis.

Forſan

Forſan vt ad diram tum ſtabat Adraſtia menſam;
 Vidit vt hæc, toruo tale quid ore fremit:
 Hoc fode Mæcha caput non ſunt ea vulnera vatiſ,
 Sed tua; te vatiſ cæca ſub ore fodis.

(a) *Ocyra canit. Prouerb. id eſt diras canit. hinc
 Perſius: Diſcincto canit ocyma verna.*

Elegia 18.

**Ioannis viuus & mortuus Herodis
 parricidium deteſtatur.**

Opprimis innocuam funeſta nocte lucernam:
 Scilicet inceſtas arguit illa faces.
 Hinc acuit diram vatiſ pia cura ſecurim,
 Purus amor fœdi damnat amoris opus.
 Te pudet inde tuo breuis hæret in aure pudoriſ
 Aura, memor vatiſ ſermo pudere mouet,
 Aſt agni vox blanda lupam ſibi neſcia gignit,
 Et ſibi Tiſiphonem iam Charis alba parit.
 Hinc vatiſ tuus ardet amor, furor inde Megeræ.
 Ille iubet ſoluâs; hic noua vincla ſtruit.
 Ocyûs haud æquas Rex impie frange catenas.
 Fregeris, ipſe graui compede liber eris.
 Sed furit inſanæ vox omniſ & vna Megeræ,
 Quâ non ſit Stigijs ſeuior vlla vatiſ.
 Neſte pedes; auidoque rerum caput emete ferro,
 Non dabit è ſanctis libera iura ſuis.
 Anne putas pedicis quia vinctus obhæret ahenis
 Peſ; etiam vincto vox pede vincta ſilet?
 Hoc magis apta loqui eſt, quod ſi caput emetat enſis;
 Ceu noua lingua, volent cætera membra queri,
 Quin etiam nec voce caret Vox cædua trunco
 Peſtore: iam ſanguis vocis hic inſtar erit.
 Sin autem ſileat; non tam de frigore lethi
 Os ſilet; ac flammiſ leno ſceleſte tuiſ

Flagitijsque

Flagitijque horrore, Cupidineis que sagittis,
 Queis pius ambussit pectora casta dolor.
 Illud erat toties pulchro cur arserit igni;
 Ambierit sacro mortis honore frui.
 Cerne tui sceleris testes in morte minaces
 Hos oculos, istic vindicis ira flagrat.
 Morte sua seris hoc ut scelus arguat annis
 Posthuma vox; nolet publica fama mori.

Elegia 19.

**Ioannis caput in disco ferale furiarum
 epulum detestatur pietas.**

Arguit incestum vatis vox ferrea crimen,
 Libera securo mens cui corde sedet.
 Et verò lupa spurca nouas ubi ruminat iras;
 Arsit in vlrices facta læna faces:
 Nam sæuum placidâ videas in pellice monstrum
 Cui Charis ore, sedet torua Megara sinu.
 Fac epulum natale, foresque intexere coronis;
 Vertet in exsequias serua, dapelque dolor.
 En, lances ferale caput, cyathique coronant:
 Hoc decet hinc, festis texta corona rosis.
 Siccine natales reparat lux candida Soles;
 Si Rex atra necis pignora lance gerat?
 Deque crude sacro sæuos furor hauriat ignes;
 Pax ubi festa leui versat in orbe choros?
 Prò funesta dies, hunc que parit atra furorem!
 Lux ubi natali fulserat alba toro.
 Quis non hic timeat concors in crimina nomen,
 Rex ubi tale nefas orsus, & orsa foror?
 O procul hinc virgo, flos occidet ipse pudoris.
 Et procul este nurus. hinc probra specto tori.
 Væ! væ! væ! misero cur tam grauis incubat vltor,
 Et cui vox irę conscia fulmen alit!
 Vniuit, adhuc viuit mutæ vox nescia mortis.
 Apra loqui truncum fit sibi lingua caput.

Fic

Fit tuba Vox. cælo vindex it clamor in hostem.
 Vocis vt incidit mucro scelestus iter.
 Vocalique tuos acculat morte furores.
 Si non vindicias experat inde suas.
 Clamor it hic cælo. scelus opprime terra sepulcro.
 Vltia scelus. superâ clamat ab arce Themis.
 Ceu fera pascè sacro rabiem nunc sanguine. sanguis
 Per tua quem fundas vulnèra, semper erit.

Elegia. 20.

**Totus orbis insanum & impium Hero-
 dis imperium de Ioannis cæde
 damnat.**

A Vricomus roseo dux qui præluet Eoo,
 Phosphorus augustis impulit astra rotis.
 Festus io, læto festus sol ardet in ostro.
 Natalemque redux imperat ire diem.
 Auspice iam Como, Cypris denupta Lyco.
 Increpat argute tinnula plectra lyre,
 Flexanimis facundâ modis chelys erudit orbes,
 Orbes, flexipedem queis fegit illa chorum.
 Leno Cupido caput choreę. preit ille magister,
 Multus enim ludo. multus & ille lyrâ est.
 Turpis amor casto sed vbi depugnat amori:
 Ah! amor incesto castus ab hoste perit.
 Quâ salit, ac numerosa trahit vestigiâ pellex;
 Opprimer inuisum frons cui pura, caput.
 Quid cum vate choroque? choris ager ille choragum?
 Hos fugit. alba nigris damnat vt agna, lupos.
 Inde rapace reus præscindit acinace vocem,
 Absonus ab verbo qui fremit arma, furor.
 An flet illa? cauis saxis memor accinit Echo
 Hoc scelus, & mœstis succinit vnda modis.
 Ingeminantque egri murmur lacrymabile ventî.
 Audieris ventos plangere; crede tubas,
 Sed tristes sine flore tubas, grandæve querelas,
 Queis dolor id toto damnat in orbe nefas.

Adde

Adde, quod iraris vindex furor arguet aëtris;
 Ut plorent, oculis induet astra dolor.
 Auritis scopulis si lugubris aggemat Echo:
 Dedecus hoc Divum nesciet aëtra queri?
 At surdo ne tale nefas nox supprimat aëto;
 Vox sceleri testis publica, mundus erit.
 Si Themis forte velis scitari conscia causam:
 Parua, gemens dices, sen magis nulla fuit.
 Vox levis auram, nigræ quæ dedecus increpat aula;
 Cui sanctum nihil est, pro gratæ crimen erat!
 Auram quid leuius, grauius quid crimine cædis?
 Aura tamen summi criminis instar haber.
 Idque ubi sponder opem succo medicata salubri
 Lingua; reo pestis ne qua sit atra toro.
 Ah! furor in sæuam quò, quò ruis impie mortem?
 An mors apta malo quæ medeatur, erit?
 Parce precor Medico. quo cor dolet, oderis vulcus?
 Stulte, putas Medici morte medela venit?

Elegia 21.

**De execrabili Herodis scelere
Pij coniuæ execratio.**

AD HERODEM.

Ante quidem rebar eadem scelus esse furoris.
 Ut video; Veneris nunc ea ludus erit.
 Lusus ut est Boreæ turres strauisse procellis:
 Sic Cypridis risus nomina summa rapi est.
 Sed quod agit duri vis iracunda furoris:
 Hoc agit in molli vox chely fusa choro.
 Parce precor sceleri, quod & ipsa nec ausit Erynnis.
 Et cedat lacrymis mitior ira meis.
 Quid precor, ut tepidis tigris mansuescat ab undis,
 Ipsam sequitur quæ magis seua furit?
 Cos ut inani pro corde tuo sub pectore staret?
 Cederet his mollis eos, quibus vror, aquis,

Cederet

Cederet & tanto chalybis genus omne dolori.
 Sed quid adhuc lacrymis os dolor eger arat ?
 Iste furor nullos mitescit amoris ad imbres;
 Quem parit incesto crimine foetus amor.
 Si scelus arcessas à fonte furoris, & orco;
 Eumenis huic sceleri, dic, caput ipsa fuit.
 Quod si fors aliquid sit, cui mens effera cedat;
 Credo, minor vatis cederet illa minis,
 Nulla tamen cessit, stat inexorabile pectus;
 Et rabies necdum, quo satietur, habet.
 Scilicet ad cytharæ sonitus, plaususque, chorosque,
 Surda lyræ iustas abstulit aura preces.
 Nil agitis lacrymæ, sed opus magè sanguinis usu,
 Frangat vt hunc duræ mors adamantina manu.
 Franget? adhuc tetrum ludit tigris impia ludum.
 Tigridis est risus, quod mihi planctus erat.
 Hospes vti digitis æstium ventilat aurum:
 Sic rotat articulis impia lena caput.
 Ast exsanguie caput, cui non tam morte silet vox;
 Quàm luxûs odio, luxuriæque probro.
 Si modò lingua cauo non ruminat ore querelas,
 Nec vibrat ira truces in fera monstra minas.
 Indignans oculos auertit, opinor, in iram
 Fulmineos, disco qui sine voce iacet.
 Nec cinis hic pallor, pallet de Cypride rædâ.
 Quæ dare iussa choros, tale sit ausa nefas.
 Cernis vt in mutas cruor emicat igneus iras?
 Arguit excisum probra cruenta caput.
 Si fuerit vox visa mori moriente palato;
 Triste sacro scribet sanguine fama scelus.
 Sanguine, iugis hiems nullo quem delectat imbre,
 Vlla nec annosis deterat hora rotis.
 Quis scit an & memori scelus hoc non pinxerit astro,
 Sanguineis scribi luna sùera notis?
 Terra parens certè violis id scribit & herbis.
 Arboribus scribit, scribit & ipsa petris.
 Vt sic purpureus iam sit liber orbis, & æther;
 Cui memor inscribat facta nefanda cruor.

Pythagoræ

(a) Pythagoras, & alij sanguineas in Luna literas arte magica abs se inscribi fingeant, easque ostendebant.

Elegia. 22.

Herodis Herodiadisque crudelitas.

Vos par vrget amor concordi currere fræno,
 Deperit incestum Iuno scelestæ Iouem.
 Et quasi non Iouis hic fat sit furor asper in hostem,
 Asperat immites coniugis ira minas.
 Hinc fitit Herodes, Herodias inde cruorem.
 Hæc sceleris causam sciscit, at ille scelus.
 Par vt vterque furit, par vrget vterque periculum,
 Et par inde nefas constat adulter Hymen.
 Inde dies vbi læta redit genialibus horis,
 Iucundi que vocant annua festa tori;
 Et redit ad cœnam funesti scena furoris,
 Digna Thyestæa denuò nube premi.
 Stat detestandæ cœnæ caput agnus in auro,
 Quem laniat sæuis bellua terna modis.
 Non perdix, non pavo sapit, nec Phasidos ales,
 Ebria Peucino nec placet vna mero.
 Non nisi delicias caput illætabile varis
 Hic facit, & pascit gaudia lauta cruor.
 Heu rabies! quam non Theris omnibus eluat vndis,
 Cui tot ad illecebras mors nisi cruda sapit.
 Quis neget hic epulum condi ferale Megaris,
 Pocula queis sanguis fercula truncus homo.
 Nec fat id est sceleri. (quisnam furor iste furoris?)
 Insuper obscœnis polluit opprobrijs.
 Hic medio caput vngue procax defigit, & vncâ
 Nare sonat, rhonchos, sibilaque ille vibrat.
 Aut fodit alterno postica ciconia motu.
 Exserit hic linguam, despuit ille probrum.
 Censeres sentire feri ludibria scurræ
 Triste caput; surdas cui fremit ira minas,

S ij

Luminaque

Luminaque in saevo scelus indignancia nimbo
Ardent attonitis fulmina bina toris.

Increpat & multo manans vox sanguine caedem;
Caedem, quam nullis explet Aetna rogis.

Est ego quid dicam? tu suggere, quisquis es, hospes,
Flebo, quod hic flebis; quodque querere, querar.
Natalem id nasci est Eoo cadere lucem;

Si mors sanguineis Phosphoron umbrat aquis?
Cernis adhuc oculos media vel morte minaces?
Fulmina torua vibrant, & sine nube tonant,

Elegia 23.

Diræ & minæ in adulteros.

Spectatum satis est, funesto vela theatro
Volue dolor, vindex deinde reuolue furor.
Lude Choro, lupa, triste scelus, crispisque cachinnos
Ingemina; ferro Vox vbi iussa mori est.
Omnis in extremam nondum sol occidit horam.
Alter adhuc alio voluitur orbe dies.
Tempus erit, vindex quo sceptrum recudet in enses,
Ut patiare nocens, quæ patienda iubes.
Murabitque in busta faces, ac vinciet olim
Ante corona comis, facta catena pedes.
Facta times? facienda caue: grauis incubat ultor.
Quæ modo blanditur spes, timor asper erit!
Iam superest tragicum quæ claudat scena furorem,
Scena theatri crimine docta necem.
Quis pudor hic noxæ, quæ deinde pudoris imago est?
Denique quis vindex hæc piat ausa dolor?
Sis memor illa, tibi iam cor defigit, & aures,
Quæ tulit augustum per fida lica caput.
Crudus adhuc, toruusque scelus, scelus increpat hostis,
Posthuma cui seras ruminat ira minas.
Ille, vides? trunco qui manat corpore sanguis,
In tua quod manet vulnera, sulfur erit!
Tam bene quæ saltas, aliena pericula demens,
Ipsa tuo letho triste piabis opus,

Illidet nocuæ mors sceptræ cruenta coronæ,
 Carnificesque metet falce rapace pedes.
 Per caput hoc iuro, caput inutolabile letho.
 Qui cruor it venis, fons necis ater erit.
 Clamat enim, clamat vocali vulnere sanguis,
 Plecte reos, iusto fulmiue plecte nefas.
 Quis tibi tum sensus? quas te mors abdet in umbras?
 Flectere qui possit numen, an vllus erit?
 Credo, nec ipsa salus te seruet ad hæc securæ
 Quas tibi procedit cœlitate noxa manu,
 Scilicet immani petulans de cæde cachinnus,
 Irritat nocuo vindicis arma ioco.
 At silet os index, quid tum? treme iudicis iram,
 Num quia præco silet, surdus & vltor erit?
 Impie quem damnas, ornas hunc prædo coronâ,
 Ferrea nunc, auro cœlitate mica.
 Arbitra libra necis gladius, tunc curia carcer,
 Rex reus, ipse torus triste tribunal erit,
 Quin etiam dirus sceleris quæsitior, & idem
 Testis, item discus testis, & hospes erit.
 Quamque secas ferro, cui vox it ferrea veri,
 Mille sibi linguas vnica lingua parit.
 Multa tui sceleris tot linguis viuet imago,
 Ceu speculi frustis crebra figura micat.
 Hoc & in argento cui plurima gutta cruoris
 Triste rubet, speculum lugubre cædis habes,
 Quor legis hoc disco stillas: tot & inde querelas
 Ad legis, & mæstæ pallidâ spectra necis.
 Quæque tuum stillans hoc sanguine gutta, furorem
 Arguit; e speculo lingua fit illa suo.

S. sig.

Elegia

Minæ in Herodem.

AD HERODEM.

P Ar quibus est nomen, grauat & par culpa nocentes;
 hec pares, pœnæ par manet ordo reos.
 Credula ne fœdæ fallat fiducia noxæ
 Spem; tibi mors volucris Castoris ibit equo.
 Altera nunc Harpya toros si crimine fœdat;
 Alter & hic Phineus Rex scelus omne lues;
 Teque repente toro fulmen derrudet ad orcum.
 Hic tibi natales mors ager vsque dies.
 Triste feres crimen, qui non fers criminis auram.
 Vox vbi te duris increpat æqua probris?
 Qui fugis auersus pia vota monentis amici;
 Vindicis incurres obuius vltro minas.
 Vix vbi pungit apis: cui telo saucius omni,
 Si tamen exclamas, fulmen & arma feres?
 Ipse struit vindex ipsis ex spicula sceptris,
 Spicula sceptrigeras plectere nata manus.
 Occidat, occideritque finas in sanguine vates,
 Clamat adhuc, clamor cui prius iuit aquis.
 Os exsanguie silet; sed adhuc in morte, cruento
 Eloquio surdas detonat ira minas.
 Turpe putas, isto sepelis cum funere crimen?
 Occinet excisum posthuma probra caput.
 Si silet elingui iam vox præcisâ palato;
 Incipiet verbum (prô tuba quanta!) loqui.
 Æqua Thyestæo non planget scena theatro;
 Vt canet infandum tibia lyda scelus!
 Quæ non lucisonis vox aggemet æmula saxis,
 Vnde gemant Vocem tristia saxa mori!
 Quid iuuat infesto neruos rescindere ferro;
 Si lyra fracta, lyra plurima plectra parit?

Elegia 25.

Infelix Herodis exitus.

In scelus excudit ferrum furor asper, & iras
 Exacuit ferro, Tyndaris adde Paris,
 Sed Syrus ille Paris, simul & Syra Tyndaris vnum
 In caput arma duplex hostis iniqua mouet,
 Tertiaque accedit, gemino quæ militat hosti.
 Stulte quid in vatem Rex tria bella cies?
 Tunc illum pugnando? cades minor impare bello.
 Indomito varis cor adamante riget.
 At tuus ille furor vanos fluet orbis in ausus;
 Ceu tacitis albus qui fugit imber aquis.
 Sin contra, horrificis cæli fragror intonat armis.
 Quælibet vnde manus dissoluantur, erit,
 Perque genu fluet omne liquor, sed falsus ab egro
 Vertice, cui gelidus paller in ore timor.
 In nimbo ah trepido capitis grauis incubat vltor,
 Infringitque tuâ sceptrâ caduca manu.
 Dic, an non meritas Rex ardeat vltor in iras,
 Iustus ab iniusto cui perit hoste cliens?
 Nec scelus hoc vltum iustis Deus ibit in armis;
 De duce cui vatum gloria prima cadit?

Elegia 26.

Dispar Herodis & Ioannis
exitus.

AD HERODEM.

Impie cæca tuæ bacchare pericula vitæ,
 Ut lubet, ac varis de nece lude scelus;
 Idque ioco, ludus si sit tibi culpa furoris;
 Ludus item culpæ pæna perennis erit:

S iiii

AAB

Ah! oculus cæco qui pronubus arsit Amori,
 Quot Stigio fœtas educat igne faces!
 Sic modò quæ fuerit blando via prima furor i;
 Vltima post sæui meta doloris erit.
 Victor ouans gestit, cui palma sit alta securis;
 Asperiore cades victor & ipse manu.
 Non vnunc, & erit sic semper, cedere virtus
 Vifa semel, semper cederet ergo neci?
 Sic vbi cupressus fors tam premar inuida palmam;
 Non erit hanc maior semper vt vmbra premar.
 Esto cadat vates, vanæ sub imagine mortis:
 Inde triumphali surget ad astra rota.
 Sic aliâ de parte nouo rota vertitur axe,
 Aurea cui felix meta salutis erit.
 Cui sua tam liquidis dimanant gaudia riuus,
 Nectareoque fluit vita beata mari;
 Vt velopima fames sibi cæna, Lyæus amaror,
 Aula foret carcer, læta chorea labor.
 Regia gaza lutum, luxus regalis egestas,
 Purpura turpe sagum, dedecus omnis honos:
 Atra catena prius mortis scelerata supellex,
 Nunc radiat fuluis clara corona comis.
 Vsq; adeo dispar gemine nunc alea vitæ,
 Hinc Variis, miseræ vertitur inde lupæ?
 Dum profugæ trahit illa choros ad cornua lunæ;
 Nox subit, Eorum non habitura iubar.
 Sole nouo Vates pulchrum sed peccat IESV,
 Pulcher eo ducit Phosphorus igne diem.

Elegia 27.

Ioannis caput in disco execrabile He-
 rodiano conuiuio mortis donum.

Quæ vox sat poterit lacrymis æquare querelas,
 Prò furor! vt Vocem vis scelerata tulit?
 Conscia Vox verbi, casti Vox obses amoris,
 Et Vox Idalias vincere nata faces:

Heu!

Heu facinus crudele! silet; silet inscīa fandi,
 Æternūmq̄ue silens triste loquetur opus.
 Nempe tenax veri mens, & vis nescia frangi,
 Irritat rabidas in sua damna feras.
 Hinc castos animos odijs oppugnat, & armis
 Impius incesto qui flagrat igne furor.
 Quisquis enim turpi sceleri caput exserit orco
 Sidereum pulchræ lucis abhorret opus.
 Huic in lance caput lethi crudele theatrum,
 Erubuit tantum conscia luna nefas.
 Ergone mors læta struet in dape triste tribunal,
 Et pareras inter sceptrā cruenta geret.
 Quid tibi cum ferro? vino Rex dilue curas;
 Dilue; sanguineo dulcior vva mero est.
 Cæde quid obscenā violas terat impia tigris?
 Quid facit ad festas impia sica faces?
 Linque fero Marti sua spicula, linque furorem:
 Natali quid agit mors, furor, ira die,
 In calicem definge caput Scythā terrior v̄rso,
 Et bibe ferali pocla scelestā mero.
 Ignosco sceleri, licet inde bibisse cruorem:
 Maius vbi Cypris iam fuit ausa scelus.

(a)

(a) Scythæ & Boy olim crania hostium in pocula effungebant.

Elegia 28.

Herodias in glacie saltitans demergitur digno rogo.

Cryſtallo radiante ruber calet hospes Iacchus,
 Iamque natat pingui cerua lepusque garo.
 Et myrrha madidos rosa liccat amœna capillos,
 Tibiaque argutis garrit amica choris.
 Solenni trabeara (viden?) dux mimæ theatro
 Ludit, & alta leui sub pede sceptrā regit:

Sv

Atque

Atque leuē rapido secum rapit orbe coronam :
 Dein rapidam mollis Cypris Erynnin agit.
 Fida sat est nulli quamuis sit amica voluptas ;
 Omnibus hæc noxę lugubre pandit iter.
 Vel rex , quem capiunt cytharęque , chorięque , coronas
 Inter , in arcanã compede seruus erit.
 Adspice , transuersum quò nunc furialis Enyo
 Abripit hunc , blandã quem lyra fraude capit.
 Sponte quod haud ageret Rex , cui stat gratia Vatis ,
 Mœcha procax blando crimine suadet agi.
 Hic hilares vbi specto choros , hilaremque Lyæum :
 Hei mihi ! prædo sacrum præcidit ense caput.
 Idque verecundo circumfert lictor in auro :
 Erubuit terrum lanx violanda scelus.
 Attonitę fugiunt emoto cardine postes ,
 Vt sensere nefas exitiale tori.
 Cui non vltro fluunt trepida de fronte corollæ ?
 Quęque manu stabant pocula sponte cadunt ?
 Qui modo purpureus , mœstus nunc pallet Iacchus ,
 Præque metu cyathis effugit omne merum.
 Istud an æthra nefas , tellus coniurat & æther ?
 Alter enim ficcat , altera fundit aquas.
 Obduratque gelu , queis ludat adultera , fluxus ,
 Quodque solum credis , fluxus id humor erat.
 Vtque choris est fulta , chorum lupa versat in amne ,
 Orgiaque hic alijs ludit agenda modis :
 Mors sed in amne natat , fontemque liquentibus orco ,
 Quas bene Ioannes fuderat , haurit aquis.
 At bene si spectes , iustæ Themis arbitra pœnæ ,
 Dum realena luit , non fuit vltia nefas.
 Ipsa magis sed iniquã nouum scelus vltio peccat .
 Quæ benè det flammis , corpora donat aquis.
 Si quoque iam peccat vindex , quæ plectat inultum
 Naufraga pœna scelus , culpa quid ipsa facit ?
 At vbi plectit aquis , vindicta quod expiet igni
 Crimen , vtroque luit mœchus vterque scelus .

Elegia 29.

Aura Herodi prius serena euadit in
procellam.

A D H E R O D E M.

Læta diu placidis vbi sors adrisit in astris;
Lusit inoffenso festa carina mari.
Sæua sed ira salo placidas nimis increpat auras.
Et tumidis haurit vela sepulta fretis.
Scilicet Herodes, nec non Herodias vnum
Ambo scelus, lætos instituere choros.
Sed sine lege choros, ludi modus abfuit omnis.
Ægysthusque nefas ausus, & ausa Cypris. (A)
Vna choros, alter scelus vrget, vterque furorem,
Deque furore grauem ludit vterque necem.
Ludat in omne scelus, cui mens sit nescia fati: ,,
Ludere sic tuto crimine nemo potest. ,,
Nam quoties castum fraus damnat adultera nomen: ,,
Omnis in auctorem noxa pianda redit, ,,
Sed timor ante, dolorque minace recusat ab orco, ,,
Corda dolore flagrant, ora timore gelant. ,,
Non bene Bacche graues mensâ premis vberè curas. ,,
Diluitur nullo spinea cura mero, ,,
Ferreæ nam thalamis posuere cubilia curæ, ,,
Vitricæ curæ, mors quibus atra comes. ,,
Mors è frontè rosas feræis euerberat alis, ,,
Læta caput spinis implicuisse caput.
Aura serena quidem lætum promittit Eoum.
Siqua fauet fonti; mox breuis aura fugit.
Longa sed in seram tempestas deinde procellam
Detonat, & stygios sæuit inusque lacus:
Improba merx meretrix, has dum cadit hausta sub vndas;
Queis cadit hausta fretis, haurit & ipsa procos.

(a) *Ægysthus Clytemnestra adulter occidit Aga-
memnonem eius maritum.*

Elegia 30.

D. Ioannis triumphus.

1. *Amor diuinus Ioannis adornat triumphum.*
2. *Ioannis in curru triumphali maiestas.*
3. *Triumphus, & in eo monstrorum sub rotis oppressio.*

Interea Vates flos pulchrior emicat astro,
 Purior illimi cui niue candet amor.
 Victor amor felix, cui semper adorea bello
 Floret, & ante tubas omina læta vouet :
 Et Dux ipse, comesque suo cum Vate triumphum
 Apparat, & Vati præmia sera canit.
 Saeva sed in fædos obnunciat omina pardos,
 Pardos, queis proprium crimen adulter Hymen.
 Dicitur alba prius tristem traxisse ruborem,
 Mortis opus, lenæ quæ rosa fronte stetit.
 Qualis at hic Vati claræ fiducia laudis
 Surgit, Idumæo cui fata palma toro est !
 Vt rata vota tulit, pulchræ mors conscia famæ;
 Candida pennato fama triumphat equo.
 Iamque triumphales aduoluit ad astra quadrigas
 Gloria, purpureâ gloria picta rogâ.
 Ipse suo Vates vt tinxit sanguine lauros ;
 In caput admittit laurea ferta suum.
 Dux habiles flecti pudor emoderatur habenas
 Puniceas, pictis quas struit ille rosis.
 Cui sol ipse suos optat transferbere currus,
 Curribus vt curas adderet inde suas.
 Haud aliâs alijs lux pulchrior vlla quadrigis,
 Ardet eques gemmis, ignibus ardet equus.
 Vatis at adsidit latus hinc soror alba Pudori:
 Inde sedet duris læta Virago malis.
 Principe stans dextrâ sceptrum Iouis incubat ales;
 Qui legit innubi solis ab ore iubar.

Præradia

Præradiat læuâ lampas , lux nescia noctis ;
 Ni magè sol terris alter , & alter ear :
 Ne stet Acidaliùm cælo de Cypride sidus ;
 Pulsa Venus cælo est. Phosphorus alter erit.
 Phosperus alter erit, casti lux candida vatis,
 Cui sit & Idalio pulchrius igne iubar.
 Quid loquar auratis fulgentes axibus orbes ?
 Quæque tremunt duris saucia monstra rotis ?
 Hic locus , hîc vdo Como comes vdu lacchus,
 Et Venus hic duro pondere pressa gemit.
 Hic incestus Hymen, choræque, lyreque, voluptasque,
 Hic Odium, eque Odio dira Libido necis,
 Et quodcumque scelus blandis meditatur Erinny
 Picta dolis, vindex queis struat arma dolor.
 Ipsa, vides? longo miscens cum sanguine fletus,
 Lena pari leno saucius axe iacet.
 Alternantque pares sociâ sub strage querelas :
 Exprobrat hic fraudes , exprobrat illa scelus.
 Interea superas Vates adsurgit ad arces
 Victor, & astringeris subijcit astra rotis.
 Sub pedibusque vides letum decurrere solem,
 Vatis ad occasum qui modo mestus ijt.
 Sol cui de radijs struit hinc, struit inde coronam,
 Hauriat vt pernox Phosphorus inde iubar.

F I N I S.

ERRATA SIC CORRIGE.

*Prior numerus paginam ; posterior
lineam denotat.*

Paginâ 3. lineâ 9. lege: Vis. pag. 4. lin. 17. ve-
hat. p. 12. l. 17. liquorem. 5. à fine. suosque.
14. 14. ministra. 20. 22. Verbi. 24. 9. à fine.
fitim. 31. 9. Ioannes. 14. Insubrum. 35. 13.
caussa. 37. 11. à fine. vteri. 40. 3. natura. 45. 19.
puero. 46. vltim. basi. 49. 6. dius amor. 52. 12. so-
le nouo. ibid. 8. à fin æstiuali. 59. 5. sentis. 65. 16.
decora. 70. 8. per. ibid. 17. æmula. 74. 7. residet.
79. 2. fabrâ saxa. ibid. vlt. indice. 80. pænult.
Pyxis. 87. 17. Horatianum. 96. 13. pœna. 101.
2. Grauis. 126. vltim dimanat. 152. 4. gloria.
153. 2. illustrius. 156. 9. à fin. Ecclesia. Ioannis.
158. 1. naturâ. 137. 1. homines pronos in libidi-
nem. ibid. 11. Græcis. 138. 25. erumpentes. 142.
4. cæremonia. 144. 14. Quæ. 162. 6. à fin. tot
retrò nepotum. 188. 12. noxis. 189. 13. perfu-
sus. 196. 14. immiti. 199. 1. thalamo. 201. 12. fan-
guine. 211. 5. à fin. flexit. 215. 5. gladios 221. 13.
aspra. 225. 12. niueis. 226. 2. pufio. ibid. 14. ne-
potem. ibid. 13. à fin. fontis. 237. 4. 4. foeta. 239.
4. frænabunt. 242. 8. racemus. ibid. 13. crispos.
21. Salomonidas. 243. 4. à fine. fœcundus.
244. 3. quis sonus. 245. 12. lilia. 247. 14. nigro.
ibid. 18. varias. ibid. vltim. cauis. 249. 3. que-
reris.

reris
Fro
12.
rod
mir
267
nes.

reris. 250. 4. cyatho spargam. 253. 2. à fine.
 Fronte. 254. 2. saltatio. 255. 16. læna. 257.
 12. à fin. asperat. 8. à fine. One. 258. 6. He-
 rodias. 260. 8. à fine. furiâ, tantus. 261. 9. me-
 mini. 262. 6. ream. 265. 14. & 18. & 21. à ei.
 267. 12. comit & 268. 19. Fulvia. 270. 8. Ioan-
 nes, ibid. 10. à fin. reum.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

S
ces
app
cur
faci
gij
nia
mu
zet
eo
inf
&
nij
no
mi
ric
Lo
fin
de
yti
m

A P P E N D I X

Ad Fol. 149.

S. Seuerinus Noricorum Apostolus, vbi Vin-
dibonæ (quæ iam Vienna) statas legit pre-
ces; quas vocant horas; eò S. Ioannis cineres
appulere, quibus religioso cum obsequio oc-
currit.

Missa capto Byzantio à Walone Ambianum
facies S. Ioannis Baptistæ. Magn. Chronic. Bel-
gij, & Continuator Nangiaci.

Martinus Abbas misit Byzantio in Germa-
niam reliquias de Sancto Ioanne Baptistâ.

Sub finem Pontificatus Sixti IV. Albusso-
mus Magister Rhodiorum dono accepit à Baia-
zete Turcarum Imperatore, dum foedus cum
eo init, sacram S. Ioannis dexteram miraculis
insignem; olim Byzantium Antiochiâ delatam,
& magnâ religione cultam ac pluribus testimo-
nijs comprobata: quam Magister ingenti ho-
nore & pompâ excepit; & ferculo aureo gem-
mis illustri inclusit. Vide historiam Hospitala-
riorum, vbi plura.

Gundelberga Theodelindæ Sanctissimæ
Longobardorum Reginae, & S. Gregorio caris-
simæ, quia eam gentem ab Ario ad S. Petri fi-
dem traduxerat, haud impari sanctitate Filia,
vti Modoetiæ superbum D. Ioanni templum
mater excitarat; sic & ipsa Ticini, quæ tum

T Longo-

Longobardorum regia, itidem D. Ioanni magnificam ædem extruxit. *Bauaria Sancta in Gundelb.*

Ad lib. 3. Elegiarum.

S Corbinianus par fermè ob incestum, quem arguit, D. Ioannis Baptistæ imago.

G Eminum pænè D. Ioannis historiae exemplum suggerit Corbinianus Episcopus Frisingensis; quod sic se habet. Theodebaldus moriens reliquit Peletrudem domo Francam, eleganti forma viduam; quam Theodebaldi frater Grimoaldus perditè amat, & iustæ uxoris loco habet: vt autem Corbinianus Româ redijt è Paulo (vt alter Ioannes Baptista) ab irato Numine, sed surdis auribus, intonat minas: vnde parùm abfuit, quin & Herodem Grimoaldus, & Peletrudis Herodiadem tragico scelere in eius cædem ageret. Sed tandem, vbi ea contentio dies 40. tenuit, feliciore quam Ioannes euentu S. Præsul, tum monendo, tum minando, peruicaces hæctenus infregit animos; nec ad poenitentiae studium inflexit modò, sed etiam ambos supplices (quanta vis eloquentiæ sacræ!) suis substravit pedibus, passis brachijs spondentes, se ilicò incesti coniugij impia vincula dirupturos: vti & dirupere. Quamquam Peletrudis iniquo animo æquum ferret diuortium, tum criminando Corbinianum, tum identidem exprobrando

probrando ignauiam Grimoaldo, eum incitaret
 in Corbinianum. Qui impotentis fæminæ ci-
 lumnijs fidem habens, subinde viro sancto, ne-
 gotium facessit. Sed eæ fraudes in fumos tan-
 dem abière. Non sic Alpaidis, cuius iniquus
 dolor Lamberti sanguine constitit. Vt & Giselæ
 furor in simili causa Kiliani immani cœde fuit
 expiandus; vti Herodiadis in Ioannem inex-
 piabile odium eius sanguine fuit extinguendum.
 Sic imbecillos animos vanę, quam veram tamen
 æstimant, iniuriæ dolor exulcerat; vt illi dolori
 non nisi innoxius sanguis medeatur: alioqui vel
 ipse viri arguentis ad spectus vt perpetuus cru-
 do in vlcere vnguis existit. *Inimicum enim* (vt
 Tertul.) *qui videt, patitur.*

De Festo S. Ioannis piè celebrando.

Eduardus I. Angelorum Rex, nescio, feli-
 ciori fortunâ, an Heroicâ fortitudine Sco-
 tos sic obterit, vt eorum Sedem marmoream,
 in quâ Reges inaugurari soliti Sconæ, in An-
 gliam transtulerit. Verùm eo defuncto, Scoti
 hæctenus duro iugo oppressi animos ad noua
 bella erigunt; sibi pristinæ Libertatis ius vt ad-
 struant. Hæ causâ Sterlingum obsident ab An-
 glis infessum: quod obsidione vt eximat Eduar-
 di filius; domi militieque vires quàm potest
 maximas, contrahit: & quidem eas, vt centies
 quinquagies mille equites, & hæc dubiè plures
 peditum copias eduxerit; quantas Anglia nun-

T ij

quana

quam viderat. Iamque peruigilio S. Ioannis Baptistæ Scotis imminebant: qui tum ieiunijs, & alijs pietatis officijs corpus afflictabant suum. Postridie verò animos expiarunt salubri poenitentiae remedio, & Sacrosancto Christi pabulo firmarunt. Cùm interim superbâ vitium suarum ferociâ subnixi Angli, luxu militi indecoro, & otio securo, delicijsque diffuerent, sine vllâ numinis sibi propitiandi & placandi curâ, vt victores exultarent. Quibus Deus vltor palmam hæctenus à Scotis partam, in manibus infregit: tunc enim vt omittam miracula, opem Anglicam, & insidias Roberti Brusij; cesa sunt 50. Anglorum M. Angli tantum 10. M. numerant. porrò ipse Eduardus vix nauiculâ euasit: Voto B. Virgini nuncupato de Æde illi excitandâ. E Scotis autem 4. tantum millia occubuere, & 2. equestris ordinis viri è 34. M. sui exercitus. Inter plurimos captus etiam fuit Robertus Barton tunc Poëta haud ignobilis, quem Eduardus secum adduxerat, vt sibi pæana de triumpho Scotico caneret. Quem Brusius coëgit laureas Anglicanas, in palmas Scoticas retexere, & Brusij gloriam celebrare qui Angliam sibi finitimam miris deformauit cladibus, & quidem eo sui nominis terrore, vt duo Scoti 100. Anglos in fugam auerterent: fratremque suum Eduardum Hiberniæ quantumuis inuitæ, Regem imponeret. Nimirum illi Dei vindicis lusus; vt superbis & sibi nimium præfidentibus victoribus,

sibi que

sibi que ob id inuisis rotas triumphales in medio
 victoriarum cursu, & securâ de palmâ fiduciâ
 infringat: oppressos autem, humique afflictos,
 Deiope, quæ nusquam spem fallat, subnixos
 summo honoris fastigio alternâ fortunâ collocet.
 Qualis tum fors victori Scoto sub Roberto Bru-
 sio contra Anglum ob pietatem; talis & Anglo
 contra Francum sub Henrico V. Vt bellum tum
 ardebat Francos inter & Anglos, ad Agincourt
 utrimque acies concurrere. Et quidem Angli
 omninò pauciores numero: Franci verò floren-
 tissimo, eo que copiosissimo exercitu ferociore,
 iam canebant ante bellum triumphum, in ludos
 & luxum soluti. Angli verò pridie ante pugnam
 ieiunijs & supplicibus votis Numen placabant:
 postridie verò cælestes hausere vires, eâ è mensâ
 de quâ Vates Regius: *Parasti mensam in conspe-
 ctu meo aduersus eos qui tribulant me.* Vnde nobi-
 lissima illa victoria parta fuit, quâ ceciderunt
 30. Francorum M. & in ijs flos nobilitatis Fran-
 cicæ, & externæ: eam que palmam, quam spe
 securâ iam sibi videbantur tenere, armatâ manu
 Franco extorsere: & hoc è fiducia Regis in
 Deum, & suorum pietate. Cum enim non ne-
 mo è proceribus optaret maius Regi vt adforet
 subsidium: tum Rex plusquam regio animo
 respondit: nolim vel vnum quidem militem meis
 castris accedere; esto non nesciam me exiles co-
 pias immensis obijcere. Si enim iusta vindicis
 Dei ira à nobis exigat pænas: nos pauci minore

cum Angliæ dedecore, & damno ab immensis
obruemur hostibus: sin autem maximi & opti-
parentis indulgentia propitio numine annuerit
victoriam; agemus quas possumus, gratias ma-
ximas, easque æternitati consecrabimus. Ne-
que Rex iam victor grati officij immemor, cani-
iussit: *In exitu Israel &c.* vbi autem cantatur:
Non nobis Domine, non nobis. Omnes, Regis iussu,
in genua procubuere: & postmodum semper die
S. Crispini & Crispiniani, in quem diem ea pu-
gna incidit, imperavit omnibus sacris, quibus
interfuit eorum Sanctorum memoriam repeti,
adiunctâ oratione.

Quia deinde Ioannes Dux Bedfordius insi-
gnem in Mariâ Gallo retulerat victoriam pri-
diè assumptæ Virginis; iussit Rex Antiphonam
illi diei aptam, quotidie in sacello regio cani.
Ex his & alijs elucet rara Henrici pietas, etiam
erga res sacras. Qui Cadomi, quod obsidebat,
quâ murus facilè patuisset hosti, voluit parci; ne
eius casus secum proximi templi ruinâ traheret.

Capto & direpto Rhotomago non sustinuit
aliquid è prædâ templorû asylis cõmissâ diripi.

Illibata illi castitas vsque ad matrimonium,
& in eo, ceu flos æui integer, stetit. Porro cum
tota Anglia suis migrare sedibus videretur, in
eius ad Dorouerniam occursum, & in vrbe re-
giâ in eius laudes & plausus effusa exsultaret;
non maiorem inde gloriæ suæ gustum hausit,
quàm in Xenophonte Hercules à voluptate. nec
ostentabat

ostentabat galeam coronâ præcinctam, & arma
 hostilibus ictibus contusa: ne quod inde vanæ
 gloriolæ futile choragium, & superbum famæ
 suffragium aucupari videretur. Vt autem cum
 Catharinâ nuptias contraxit, vix biennium su-
 peruixit tertio & trigesimo suæ vitæ anno: &
 tot honorum titulos cum regno reliquit. Qui
 non fat diu patriæ, sed gloriæ vixit. Ille idem
 moriturus, sacris ritè procuratis, legit simul psal-
 mos: vbi eò iam ventum: *Benigne fac Domine in
 bona voluntate tua Sion:* Indixit silentium; & ait
 Tu nosti domine, pace cum franco stabili in itâ,
 me firmo proposito statuissè Ierosolymam
 Christianæ libertati restituere. & sic demum
 paulò post obiit.

Libuit Henrici victrici de lilijs laureæ è pie-
 tate, & secura in Deum fiduciâ, morumque in-
 nocentiâ eius vitam, & mortem æquè vtram-
 que felicem, ceu lemniscum substexere. Vt di-
 scant Reges, & Regum clientes, quàm *pietas*
 palmæ Indicæ instar, *ad omnia* (vt me docet
 Paulus) *fit utilis*. Et quàm vberes quis inde &
 meritorum, & gloriæ fructus decerpat?

Quare ignoscat, quæso mihi, si cui in his nō-
 nihil videar extra chordam saltare; & id qui-
 dem pietatis excitandæ studio. Nolim mihi sit
 fraudi, & sinistro obnoxius sim iudicio, quod
 ego sacerdos, & religiosus dextero, vt opinor,
 stylo regis pietatis exemplum, cuius suggero
 imitandum.

Q D B

O D E

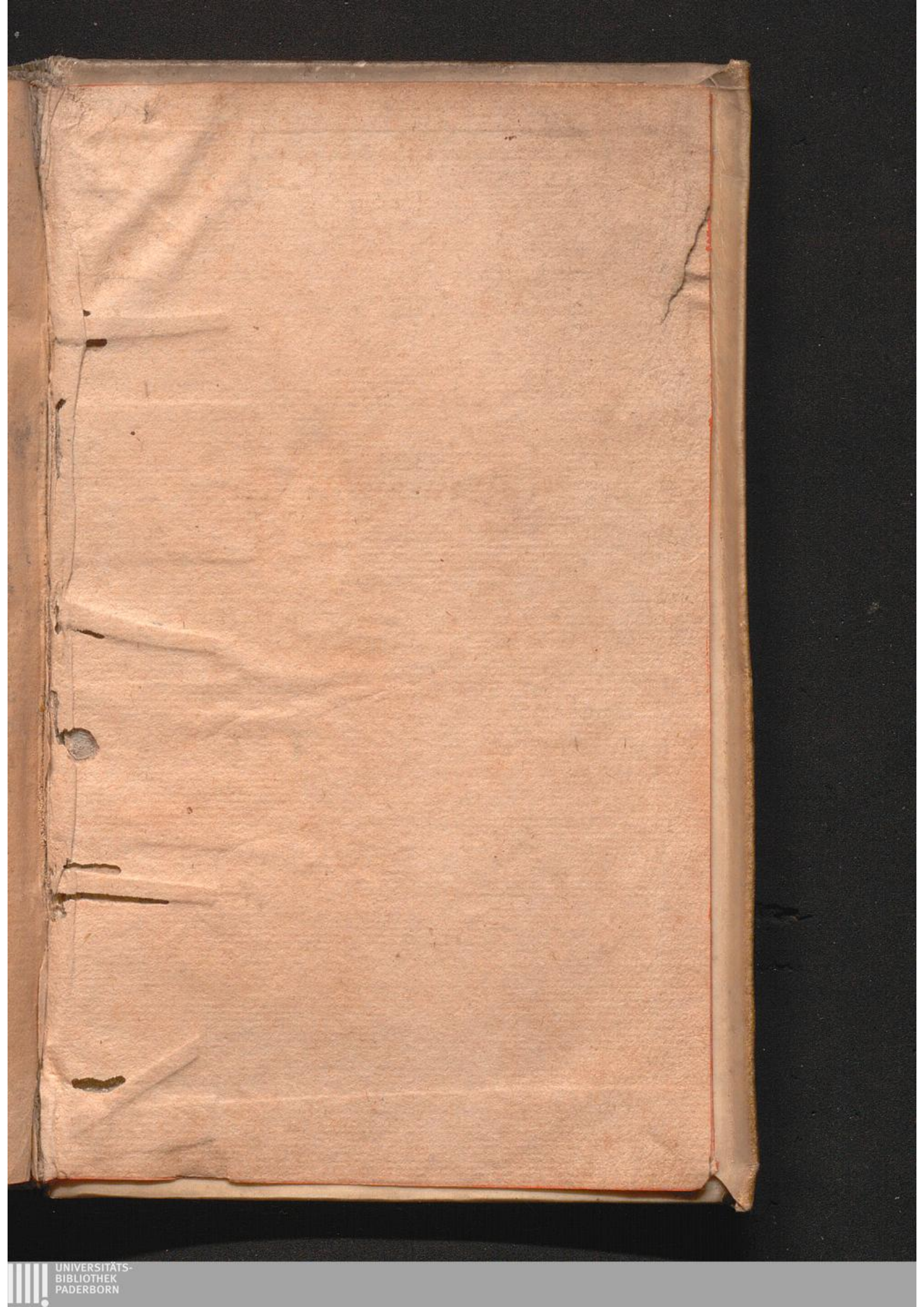
De Anglicana Victoria.

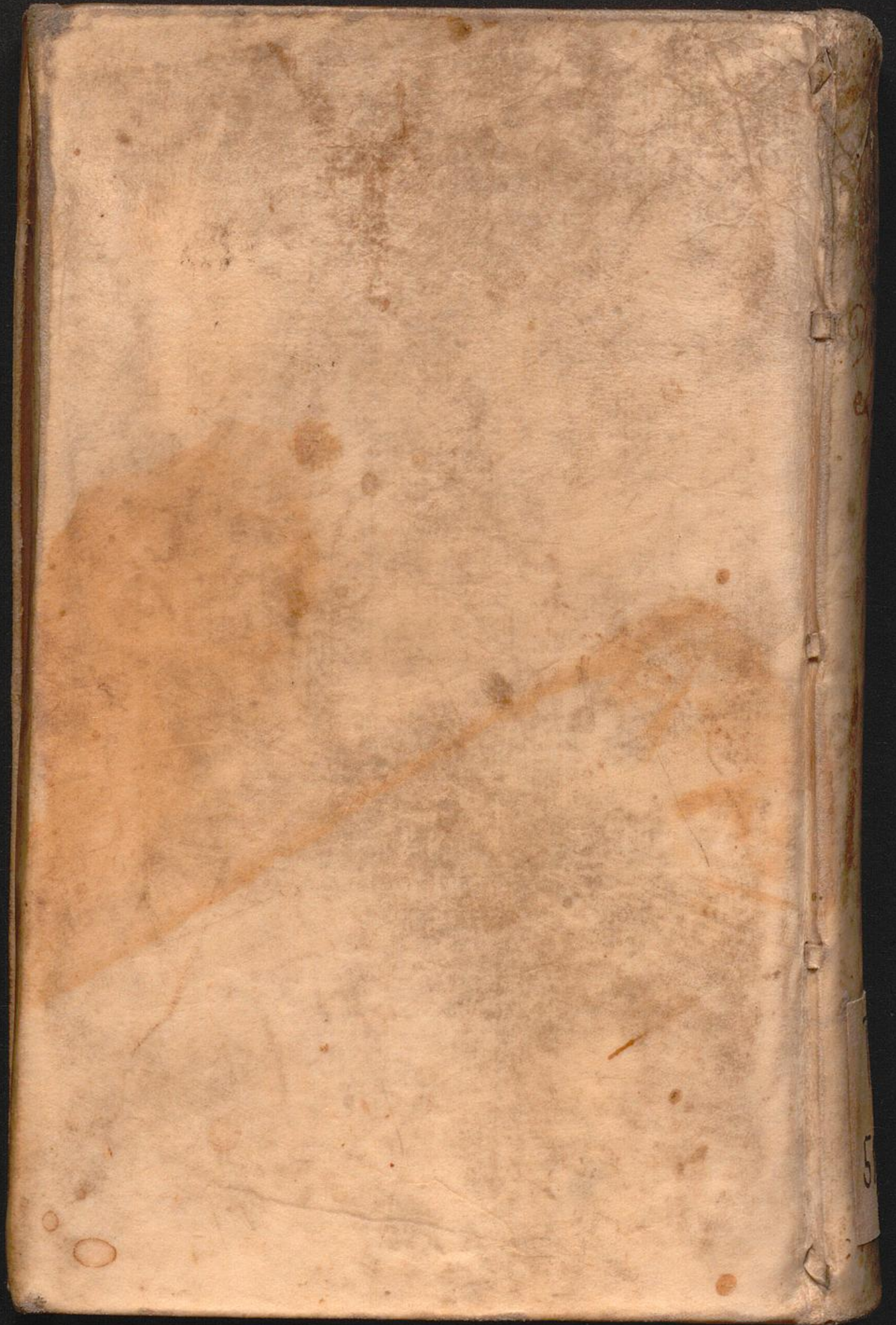
FRanca vt Britannis lilia de rosis
 Mauors coronet ; colligit agmina
 Immensa; paucas quò procella
 Opprimat innumerâ phalangas.
 Tot vna contrâ sed pieras stetit
 Turmas. In armis stansque adamantinis
 Tot castra fudit. Angla floret
 Liligeris rosa de coronis.
 Alterna Diuum cura volubili
 Sic forte ludit Martis in aleâ.
 Victosque victores que victrix
 Mutat agens dubios triumphos.

Elogiũ & Epiphonema alterum.

IOANNES

OMnium virtutum schola, Magi-
 sterium vitæ, sanctitatis forma,
 norma iustitiæ, virginitatis speculum,
 pudicitie titulus, castitatis exemplum,
 fidei disciplina, maior homine, pro-
 prior Angelis, legis summa, Euangelij
 sanctio, Apostolorum vox, silentium
 Prophetarum, lucerna mundi, præco-
 iudicis, præcursor Christi, metator Do-
 mini, Dei testis, totius medius Tri-
 nitatis. *Chrysolog. serm. 86. vide Mendoza
 viridar. lib. 6. orat. 15.*





De S. Joanne
et B. Virgin

Th

5853